

HAPİSHANE MEKTUPLARI

-ŞEYHULİSLAM İBN TEYMİYYE-

Yayınlayan:

Özgür el-ERDİŞİ

Derleyen:

Huneyf el-MUHACİRİ

[facebook/ücretsiz İslami e-kıtap indir](https://facebook.com/ücretsiz İslami e-kıtap indir)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Şeyhu'l-İslam İbn Teymiyye

Nesebi ve Doğumu
Ailesi
Hocaları
Öğrencileri
Mezhebi
Akîdesi
Eserleri
Ahlâkî Nitelikleri ve Yaratılışı
Cihadı
İlim Adamlarının Onun Hakkındaki Sözleri
Ona Yapılan İftiralar
Mihneti ve Vefatı
Biyografisinin Bulunabileceği Yerler

Nesebi ve Doğumu	İbn Teymiyye
<p>Adı Ahmed olan İbn Teymiyye'nin babasından itibaren geriye doğru atalarının adı şöyledir:</p> <p>Abdu'l-Halim, Abdu's-Selâm, Abdullah, el-Hıdır, Muhammed, el-Hıdır, Ali, Abdullah, Teymiyye el-Harrânî.</p> <p>"Teymiyye" lakabı ile ilgili olarak şöyle denilmiştir: Onun beşinci dedesi olan Muhammed b. el-Hıdır, Teyma yolu üzerinden hacca gitmişti. Orada küçük bir kız çocuğu görmüştü. Geri döndüğünde ise hanımının bir kız doğurmuş olduğunu da görünce, Tebûk yakınlarındaki bir belde olan Teyma'ya nisbetle ey Teymiyye; Ey Teymiyye diye seslenince, ona bu lakab verilmiş oldu.</p> <p>İbnu'n-Neccar dedi ki:</p> <p>"Bize nakledildiğine göre dedelerinden Muhammed'i, annesi Teymiyye diye adlandırır. Teymiyye ise vaize bir kadın olup, daha sonra ona nisbet edildi ve onun adıyla tanınır oldu." (Bk. İbn Abdu'l-Hadî, el-Ukûdu'd-Durriyye, s. 4)</p> <p>İbn Teymiyye 661 Rebiulevvel ayının onuna rastlayan bir pazartesi</p>	

günü Şam topraklarından sayılan Harran'da dünyaya geldi. Şeyhu'l-İslam Takuyu'd-Din lakabı ile anıldı, künyesi Ebu'l-Abbas'dır.

Şeyhu'l-İslam lakabının anlamı ile ilgili olarak çeşitli açıklamalar yapılmıştır:

Bu açıklamaların en güzeli, müslüman olarak yaşlanmış (şeyh, ihtiyar olmuş) kişi demektir. O bu lakabı ile daha önce geçmiş benzerlerinden farklı bir özelliğe sahip ve bu hususta esenliğe kavuşacağı belirtilen müjde vaadini elde etmiş gibidir:

"Her kimin müslüman olarak bir saç ağarırsa, bu onun için kıyamet gününde bir nur olacaktır." (Sahih bir hadis olup, Ahmed, Tirmizî ve Nesaî bunu, Amr b. Abse'den rivayet etmiştir. İbn Kesir Tefsirde (VIII, 429) hadisin çeşitli senedlerini kaydettikten sonra: **"Bunlar ceyyid ve kavî isnadlardır"** demektedir. Ayrıca bk. Sahihu'l-Camî, 6183.)

Diğer bir açıklamaya göre şeyh, avamın örfünde dayanak ve destek olan kişi yani yüce Allah'tan sonra her türlü sıkıntıda başvurdukları kişi demektir.

Bir diğer açıklamaya göre o kendi yakınlarının yolundan gitmekle Şeyhu'l-İslam'dır. Yani gençlerin kötü ve cahilce davranışlarından kurtulmuş kimsedir. O farz ve nafil bütün amellerinde sünnete uygun hareket eden bir kişi demektir. (Bu husustaki çeşitli açıklamalar için bk. er-Reddu'l-Vâfir, s. 50)

Bu isimlendirme eskiden beri kullanılmıştır. Bunu **İmam Şafii, İmam Ahmed b. Hanbel** ve başkaları da kullanmıştır. (Bk. er-Reddu'l-Vafir, s. 55. dipnot.)

Ailesi

İbn Teymiyye

Ailesi olan Teymiyye hanedanı Harran'da köklü bir ailedir. İlim ve dine bağlılığı ile ün salmıştır.

Dedesi Ebu'l-Berekât Mecdu'd-Din Hanbelî ileri gelen ilim adamlarının büyüklerindendir. eş-Şevkanî'nin **"Neylu'l-Evtar"** adı ile şerhettiği **"el-Munteka min Ahbari'l-Mustafa"** adlı eser onun te'liflerinden birisidir.

Babası Şihabu'd-Din Abdu'l-Halim Ebu'l-Mehasin babasından sonra meşihat makamını üstlenmiş ve Ebu'l-Abbas ile Ebu Muhammed adındaki oğullarına ilim öğretmiştir.

Kardeşi Ebu Muhammed Şerefu'd-Din, Hanbelî mezhebinde oldukça ileri derecede fikhî bir seviyeye ulaşmıştı.

Hocaları

İbn Teymiyye

Öğrencisi **İbn Abdu'l-Hadî** şöyle demektedir:

"Kendilerinden ilim dinleyip, bellediği hocaları ikiyüzden daha fazladır."
(el-Ukudu'd-Durriyye, s. 4)

Bunların en ünlülerinden:

1 - Şemsu'd-Din Ebu Muhammed Abdu'r-Rahman b. Kudame el-Makdisî. 682 h. yılında vefat etmiştir.

2 - Eminu'd-Din Ebu'l-Yemen Abdu's-Samed b. Asâkir ed-Dimeşkî eş-Şafîi. 686 h. yılında vefat etmiştir.

3 - Şemsu'd-Din Ebu Abdillâh Muhammed b. Abdi'l-Kavi b. Bedran el-Merdavî. 703 h. yılında vefat etmiştir.

Öğrencileri

İbn Teymiyye

Şeyhu'l-İslam İbn Teymiyye köklü bir ekolün temsilcisidir.

Onun hayatta olduğu dönemde pekçok ilim adamı bu ekolün öğrenciliğini yapmış, günümüze kadar onun pekçok eseri vasıtası ile de hala bu ekole mensub olup, öğrenciliğini yapanların varlığı sürmektedir.

İbn Teymiyye'ye öğrencilik yapanların meşhurlarından bazıları:

1 - Şemsu'd-Din b. Abdi'l-Hadî. 744 h. yılında vefat etmiştir.

2 - Şemsu'd-Din ez-Zehebî. 748 h. yılında vefat etmiştir.

3 - Şemsu'd-Din İbnu'l-Kayyim. 751 h. yılında vefat etmiştir.

4 - Şemsu'd-Din İbn Müflih, el-Fûru' ve el-Âdâbu's-Şer'iyye adlı eserlerin müellifi. 763 h. yılında vefat etmiştir.

5 - Ünlü tefsirin müellifi İmâdu'd-Din İbn Kesir. 774 h. yılında vefat etmiştir.

Mezhebi

[İbn Teymiyye](#)

Hanbeli mezhebine mensub bir kişi olarak yetişti. Daha sonra hakkında **ez-Zehebî**'nin sözünü ettiği şu noktaya ulaştı:

"Şu ana kadar pek çok yıldan bu yana muayyen bir mezhebe bağlı olmaksızın, aksine delile dayalı olan görüşe göre fetva vermektedir.

Katıksız sünnetin ve selef yolunun zaferi için çalışmıştır. Bu yolun lehine birçok delil, önerme ve daha önce başkasının göstermediği hususları delil olarak kendisi ortaya koymuş, öncekilerin ve sonrakilerin kullanmaktan çekindikleri ifade ve sözleri kendisi cesaretle dile getirmiştir." (Bk. er-Reddu'l-Vâfir, s. 7)

Akîdesi

[İbn Teymiyye](#)

Akidesinin ne olduğu hakkında bizzat kendisinin yazmış olduğu şu kaside ile bize şöylece cevap vermektedir:

"Ey mezhebimi ve akidemi soran kişi! Doğru yolu bulmak için soru sorana, doğru yolda gitmek ihsan edilsin.

Sözünü tahkik ederek söyleyen, bundan yan çizmeyen ve değiştirmeyenin sözüne kulak ver.

Bütün ashabı sevmek benim yolumdur, bu sevgiyle onlara yakın olmayı, Allah'a yakın olmaya bir vesile (yol) sayarım.

Herbirisinin pek açık-seçik kadri ve fazileti vardır, fakat aralarından es-Sıddiyyk daha da faziletlidir.

Kur'an hakkında âyetlerinde geçenleri söylerim, o kadimdir, Allah tarafından indirilmiştir.

İlahi sıfata dair bütün âyetleri ilk tarzda nakledildiği şekilde hak olarak kabul ederim.

Bunun mesuliyetini de bu nakli yapanlara havale ederim ve bu hususta hertürlü tahayyüle karşı onu korurum.

Kur'ân'ı bir kenara itip de söylediği söze: el-Ahtal dedi ki... diye delil getiren ne çirkin iş yapmış olur!

Mü'minler Rablerini hak olarak göreceklendir. Ve keyfiyetsiz olarak

(hadiste belirtildiği üzere) semaya iner.

Mizanı ve kendisinden içip, susuzluğumu gidereceğimi ümit ettiğim Havzı ikrar ve kabul ederim.

Aynı şekilde cehennemın üstünde uzatılacak sıratı da. Muvahhid olanları kurtulacak, diğerleri ise terkedileceklerdir.

Cehennem ateşine bedbaht olan bir kimse ilahi hikmet gereği girecektir, takva sahibi olan kişi de aynı şekilde cennete girecektir.

Canlı ve akıllı başında herkesin kabrinde ameli kendisiyle birlikte olacak ve ona kabirde soru sorulacaktır.

İşte Şafî'nin de, Malik'in de, Ebu Hanife'nin de sonra da Ahmed'in de nakledilegelen akidesi budur.

Eğer onların izledikleri yola uyarsan, ilahi tevfiğe mazhar olursun. Eğer bid'at bir yol ortaya koyarsan, kimse senin bu yolunu dayanak kabul etmez." (Bk. Cilâu'l-Ayneyn fi Muhakemeti'l-Ahmedeyn, s. 58)

Eserleri

[İbn Teymiyye](#)

Eserleri hakkında **ez-Zehebî** şunları söylemektedir:

"Şeyhu'l-İslam Takıyü'd-Din Ebu'l-Abbâs Ahmed b. Teymiyye - Radiyallahu anh-'ın te'lif ettiği eserleri topladım, bunların bin esere vardıklarını tesbit ettim. Daha sonra da onun başka eserlerini de gördüm." (Bk. er-Reddu'l-Vâfir, s. 72)

Onun değerli öğrencisi **İbn Kayyim el-Cevziyye** de "**Esmâu Müellefâtı İbn Teymiyye**" adını verdiği ve Salahu'd-Din el-Müneccid'in tahkiki ile Beyrut Daru'l-Kutubi'l-Cerdî'de basılmış, te'lif ettiği eserlere ait bir eser de yazmıştır.

Güzel bir tasnif, güzel bir ibare, düzenleme, taksim ve açıklama noktasında oldukça yetkin idi. Bu hususa onun hasmı **İbnu'z-Zemelkanî** bile tanıklık etmiştir. (Aynı eser, s. 105)

İbn Teymiyye ibrânce'yi, latince'yi konuşur idi. (Evraku'n-Mecmuatun min Hayati Şeyhi'l-İslam, s. 66)

Bunu şu sözlerinden anlamaktayız:

"İbrânce lafızlar bir dereceye kadar Arapça lafızlara yakınlaşmaktadır.

Nitekim isimler büyük ıstikak noktasında birbirine oldukça yaklaşılmaktadır. Ben kitab ehli arasında müslüman olmuş birtakım kimselerden Tevrat'ın İbranice lafızlarını dinledim. Her iki dilin birbirine oldukça yakın olduklarını gördüm. Öyle ki sonunda sırf Arapça bilgime dayanarak onların İbranice konuşmalarının birçoğunu anlar oldum. (Nakdu'l-Mantık, s. 93)

Ahlâkî Nitelikleri ve Yaratılışı

[İbn Teymiyye](#)

Ahlâkî niteliklerinden birisi de cömert bir şahsiyet oluşu idi. Bu onun fıtrî bir özelliği idi. Cömertlik için kendisini ayrıca zorlamazdı. Yiğitti, dünyaya karşı zahid idi. Hiçbir şekilde dünyaya bağlı değildi. Haramlara düşmek korkusuyla pekçok mübahı terkederdi.

Yaratılışı itibariyle taşıdığı niteliklere gelince beyaz tenli, saç ve sakalları siyah, ağarmış saçları azdı. Saçları kulaklarının yumuşaklarına kadar ulaşırdı, gözleri adeta konuşan iki dil gibi idi. Orta boylu, omuzları geniş, yüksek sesli, fasih süratle okuyan bir kişi idi. Sertleştiği olurdu ama hilm özelliği ile o sertliğini bastırabiliyordu. (Bk. İbn Hacer, ed-Dureru'l-Kâmile, I, 151 ez-Zehebî'den naklen.)

Cihadı

[İbn Teymiyye](#)

Allah ona rahmet etsin hem diliyle, hem kalemi ile hem de eliyle cihad etmiş, tatarlara karşı savaşmış, müslümanları onlara karşı harekete getirmeye çalışmıştır.

702 h. yılında Şekhab vakasında ön saflarda çarpışmış, Merc es-Suffer günü diye bilinen çarpışmada onlara karşı sebat göstererek, yerinden ayrılmamıştı.

Tatarların hükümdarı Kazan'ın huzuruna girip, onunla cesareti dolayısıyla hazır bulunanları dehşete düşürecek şekilde konuşmuştur.

Aynı şekilde müslüman toprakları Tatarlara teslim etmek noktasına gelen Mısır Sultanını da tehdit etmiştir.

İlim Adamlarının Onun Hakkındaki Sözleri

[İbn Teymiyye](#)

(Burada bu değerli imamın hakkını verebilmek ve garezkârların şüphelerini reddetmek için sözü biraz uzatmış oldum.)

Arkadaş ve öğrencilerinden çok, onun düşmanları ve onun seviyesinde olan ilim adamları Şeyhu'l-İslam'dan övgüyle söz etmişlerdir. Hatta **İbn Nâsiru'd-Din ed-Dimeşkî** ondan övgüyle söz eden çağdaşlarından seksen ilim adamından daha fazlasını saymış ve bu hususa dair ünlü kitabı "**er-Râddu'l-Vâfir**" adlı eserini yazmıştır. Bu eserde 841 yılında vefat eden ve İbn Teymiyye hakkında "**Şeyhu'l-İslam**" diyen bir kimsenin kâfir olacağını iddia eden **el-Alâ el-Buharî** diye ün salmış, **Muhammed b. Muhammed el-Acemî**'nin görüşlerini red etmektedir.

İşte ben sözü geçen bu eserden gerek İbn Teymiyye'nin çağdaşı, gerek müellif **İbn Nasiru'd-Din**'in çağdaşı olan en ünlü ilim adamlarının birtakım sözlerini seçtim. Bizzat ona öğrencilik etmiş bulunan **İbnu'l-Kayyim, İbn Kesir ve İbn Abdi'l-Hadî** gibi öğrencilerinin ona dair övgü dolu sözlerini ayrıca kaydetmedim. Çünkü bunlar pekçok ve bilinen şeylerdir.

Ondan hayırla söz edip, onu öven ve müslümanlar arasındaki konumunu açıklığa çıkartanların bazıları:

1 - "Uyûnu'l-Eser fi'l-Meğâzîl ve's-Şemaili ve's-Siyer" adlı eserin müellifi olan **İbn Seyyidi'n-Nas** (v. 734 h.) hakkında şunları söylemektedir:

"Ben onu bütün ilimlerde pay sahibi gördüm. Nerdeyse sünnete dair bütün rivayetleri ezberlemişti. Tefsire dair söz söyledi mi bu işin sancağını yüklenmiş olduğu görülürdü. Fıkha dair fetva verdi mi en ileri noktaya ulaşmış olduğu, hadise dair konuştu mu hadis ilim ve rivayetinde oldukça ehil olduğu, mezheb ve fırkalar hakkında konuştu mu bu hususta ondan daha etraflı bilgi sahibi kimsenin görülemediği, onun ilerisinde bu hususların kimse tarafından idrâk edilemediği anlaşıldı. Kısacası bütün ilim dallarında akranlarından ileri idi. Onu gören hiçbir göz onun benzerini görmemiştir. Hatta kendisi bile kendisi gibisini görmüş değildir."

2 - "Siyer-u A'lami'n-Nubelâ"nın müellifi **Şemsu'd-Din ez-Zehebî** (v. 748) dedi ki:

"Benim gibi bir kimsenin onun niteliklerine dair söz söylemesinden çok daha büyüktür. Eğer Kâbe'de Hacer-i Esved'in bulunduğu rükün ile Makam-ı İbrahim arasında bana yemin ettirilecek olsa, hiç şüphesiz benim gözüm onun gibisini görmemiştir, diye yemin ederim. Allah'a yemin ederim bizzat kendisi bile ilim bakımından kendi benzerini görmüş değildir."

Bir başka yerde de şunları söylemektedir:

"Henüz buluğa ermeden Kur'an ve fıkıhı okudu, tartıştı, delilleriyle, görüşlerini ortaya koydu. Yirmi yaşlarında iken ilim ve tefsirde oldukça ileri

dereceye ulaştı, fetva verdi ve ders okuttu. Pek çok eserler yazdı, daha hocaları hayatta iken büyük ilim adamları arasında sayılır oldu. Develere yük teşkil edecek kadar pek büyük eserler yazdı. Bu sırada onun yazdığı eserler belki dörtbin defter, belki de daha fazla tutar. Cuma günlerinde seneler boyunca herhangi bir kitaba başvurmayaya gerek görmeksizin yüce Allah'ın kitabını tefsir etti. Fıskıran bir zeka idi, pekçok hadis dinlemiştir. Kendilerinden ilim bellediği hocalarının sayısı ikiyüzü aşkındır. Tefsire dair bilgisi en ileri noktadadır. Hadis, hadis ravileri (Ricâli), hadisin sahih olup olmamasına dair bilgisine hiçbir kimse ulaşamaz. Fıkhi, nakli -dört mezheb imamının da ötesinde- ahab ve tabi'in görüşleri eşsizdi. Mezheb ve fırkalara dair, usul ve kelâma dair bilgisine gelince, bu hususta onun seviyesinde bir kimse bilmiyorum. Dile dair geniş bir bilgisi vardı, Arapçası oldukça güçlü idi. Tarih ve siyere dair bilgisi şaşırtıcı idi. Kahramanlık, cihad ve atılganlığı ise nitelendirilemeyecek kadar, anlatılamayacak kadar ileri idi. Örnek gösterilecek derecede çok cömert idi. Yemekte ve içmekte az ile yetinir, zühd ve kanaat sahibi bir kimse idi."

3 - "Tabakatu's Şafiiyye el-Kübrâ" adlı eserin müellifi Tacu'd-Din'in babası Takiyu'd-Din es-Subkî -Allah'ın rahmeti üzerine olsun- şunları söylemektedir:

"Aklî ve şer'î ilimlerdeki geniş bilgisi, üstün kadri ve kaynayıp coşan denizi andıran hali ile ileri zekası, içtihadı ile bütün bu alanlarda anlatılamayacak ileri dereceye ulaşmıştı..." dedikten sonra şunları söylemektedir:

"Bana göre o bütün bunlardan daha büyük, daha üstündür. Bununla birlikte yüce Allah ona zühd, vera, dindarlık, hakka yardımcı olmak, hakkı yerine getirmek gibi özellikleri vermişti; bütün bunları da yalnızca Allah için yapardı. Bu hususta selef-i salihin izlediği yolu izlerdi. Bu konuda çok büyük bir pay sahibi idi. Bu dönemde hatta uzun dönemlerden beri onun benzeri görülüş değildir."

4 - Muhammed b. Abdi'l-Berr eş-Şafii es-Sübki (v. 777)'de şunları söylemektedir:

"İbni Teymiyye'ye cahil bir kimse ile yanlış kanaat ve görüşlere sahip bir kimseden başkası buğzetmez. Cahil bir kimse ne söylediğini bilmez, yanlış kanaat sahibi kimseyi ise sahib olduğu yanlış kanaat onu bilip tanıdıktan sonra hakkı söylemekten alıkoyar."

5 - Hasımlarından birisi olan Kemalu'd-Din b. ez-Zemelkanî eş-Şafii (v. 727) Şeyhu'l-İslam İbn Teymiyye hakkında şunları söylemektedir:

"Herhangi bir ilim dalına dair kendisine soru sorulacak olursa, onu

gören ve onu dinleyen bir kimse, onun bu ilim dalından başka bir şey bilmediğini zanneder ve bu seviyede kimsenin o ilmi bilmediğine hükmederdi. Diğer mezheblere mensub fukaha onunla birlikte oturduklarında kendi mezhepleri ile ilgili olarak daha önceden bilmedikleri şeyleri ondan öğrenirlerdi. Herhangi bir kimse ile tartışıp da hasmı tarafından susturulduğu bilinmemektedir. İster şer'î ilimler olsun, ister başkaları olsun herhangi bir ilim hakkında söz söyledi mi mutlaka o ilim dalının uzmanlarından ve o ilmi bilmekle tanınanlardan üstün olduğu ortaya çıkardı. Beşyüz yıldan bu yana ondan daha ileri derecede hadis hıfzetmiş kimse görülüşü değildir."

6 - Mâlikî ve (sonraları) Şafîî mezhebine mensub İbn Dakîk el-İyd (v. 702 h.) onun hakkında şöyle demektedir:

"İbn Teymiyye ile biraraya geldiğimde bütün ilimlerin onun gözü önünde bulunduğunu, bu ilimlerden istediğini alıp, istediğini bırakan bir kişi olduğunu gördüm."

7 - Aslen İşbilyeli, Dimaşk'lı (v. 738 h.) el-Birzâlî Ebu Muhammed el-Kasım b. Muhammed, İbn Teymiyye hakkında şunları söylemektedir:

"Hiçbir hususta arkasından yetişilemeyecek bir imamdı. İctihad mertebesine ulaşmış ve müçtehidlerin şartları kendisinde toplanmıştı. Tefsirden söz etti mi aşırı derecedeki ezberleri dolayısıyla, güzel sunması ile herbir görüşe tercih zayıflık ve çürütmek gibi layık olduğu hükmü vermesiyle ve herbir ilme dalabildiğine dalması ile insanları hayrete düşürürdü. Huzurunda bulunanlar onun bu haline şaşırırlardı. Bununla birlikte o zühd, ibadet, yüce Allah'a yönelmek, dünya esbabından uzak kalıp, insanları yüce Allah'a davet etmeye de kendisini büsbütün vermiş bir kimse idi."

8 - Şafîî mezhebine mensub Dimaşk'lı ve Tehzibu'l-Kemâl adlı eserin sahibi Ebu Haccac el-Mizzî de (v. 742 h.) Şeyhu'l-İslam İbn Teymiyye hakkında şunları söylemektedir:

"Onun benzerini görmedim, kendisi de kendi benzerini görmüş değildir. Allah'ın kitabı ve Rasûlünün sünneti hakkında ondan daha bilgelisini, her ikisine ondan daha çok tabi olanı görmüş değilim."

Bir seferinde de şöyle demiştir:

"Dört yüz yıldan bu yana onun benzeri görülmemiştir."

9 - Fethu'l-Barî adlı eserin müellifi İbn Hacer el-Askalânî (v. 852 h.)

onun hakkında şunları söylemektedir:

"En hayret edilecek hususlardan birisi de şudur: Bu adam Rafizî, Hulûlcüler, İttihatçılar gibi bid'at ehline karşı bütün insanlar arasında en ileri derecede duran bir kimse idi. Bu husustaki eserleri pekçok ve ünlüdür. Onlara dair verdiği fetvaların sınırı yoktur."

Yine onun hakkında şunları söylemektedir:

"Şeyhu'l-İslam Takıyü'd-Din'in, kanaatlerini kabul edenin de, etmeyenin de çokça istifade ettiği ve her bir yana dağılmış eserlerin müellifi ünlü öğrencisi **Şemsuddin İbn Kayyim el-Cevziyye** dışında eğer, hiçbir eseri bulunmasaydı dahi, bu bile İbn Teymiyye'nin ne kadar yüksek bir konuma sahip olduğunu en ileri derecede ortaya koyardı. Durum böyle iken bir de gerek akli, gerek nakli ilimlerde Hanbeli mezhebine mensup ilim adamları şöyle dursun, çağdaşı olan Şafîi ve diğer mezheblere mensup en ilerideki önder ilim adamları akli ve nakli ilimlerde oldukça ileri ve benzersiz olduğuna da tanıklık etmişlerdir."

10 - "Umdetu'l-Karî Şerhu Sahihî'l-Buharî" adlı eserin müellifi **Halefî Bedru'd-Din el-Aynî** (v. 855 h.) Şeyhu'l-İslam hakkında şunları söylemektedir:

"O, faziletli, maharetli, takvâli, tertemiz, vera' sahibi, hadis ve tefsir ilimlerinin süvarisi, fıkıh ve hadis usulü ve fıkıh usulü ilimlerinde gerek anlatımı ve gerek yazımı itibariyle ileri derecede idi. Bid'atçilere karşı çekilmiş yalın kılıçtı. Dinin emirlerini uygulayan büyük ilim adamı, marufu çokça emreden, münkerden çokça alıkoyandı. Son derece gayretli, kahraman ve korku ve dehşete düşüren yerlerde atılğan, çokça zikreden, oruç tutan, namaz kılan, ibadet eden bir kimse idi. Geçiminde kanaatkarlığı seçmiş, fazlasını istemeyen bir kimse idi. Oldukça güzel ve üstün şekilde sözlerine bağlı kalır, çok güzel ve değerli işleriyle vaktini değerlendirirdi. Bununla birlikte aşağılık dünyalıktan da uzak kalırdı. Meşhur, kabul görmüş ve tenkid edilebilecek bir kusuru bulunmayan, nihaî sözü kestirip atan fetvaları vardır."

Onun şan ve şerefine dil uzatan kimselere karşı savunarak ve bu gibi kimseleri yeren bir üslubla da şunları söylemektedir:

"Ona dil uzatan kimse ancak gülleri koklamakla birlikte hemen ölen pislik böceği gibidir. Gözünün zayıflığı dolayısıyla ışık parıltısından rahatsız olan yarasaya benzer. Ona dil uzatanların tenkid edebilme özellikleri de yoktur, ışık saçıcı, dikkate değer düşünceleri de yoktur. Bunlar önemsiz şahsiyetlerdir. Bunlar arasından onu tekfir edenlerin ise ilim adamı olarak

kimlikleri belirsizdir, adları, sanları yoktur.

En yaygın bilinen hususlardan birisi de şeyh, imam, büyük ilim adamı Takıyü'd-Din İbn Teymiyye'nin en faziletli ve üstün şahsiyetlerden, eşsiz ve pek kapsamlı belge ve delillerden birisi olduğudur. Onun sahib olduğu edep ve terbiye, ruhları besleyen bir ziyafeti andırırdı. Onun seçkin sözleri adeta duyguları harekete getiren hoş bir içkiyi andırırdı. Oldukça ileri derecede düşünürlerin olgun meyveleri gibi idi. Onun bu alandaki tabiatı çığlıktan ve çirkinlikten son derece uzaktı. Üzerleri örtülü pekçok hususun örtüsünü açan kişi idi ve böylelikle kapalılıkları gideren zındıkların, inkârcıların dine dil uzatmalarına karşı dinin savunucusu, peygamberlerin efendisinden gelen rivayetleri ilmi tenkide tabi tutan ashab ve tabîinden gelen rivayetleri de tenkid süzgeçinden geçiren bir şahsiyet idi."

Ona Yapılan İftiralar

İbn Teymiyye

Şeyhu'l-İslam İbn Teymiyye'ye çağdaşı, mutasavvıf, kelamcı ve bid'atçı düşmanlarından çokça iftiralarda bulunulduğu gibi, çağından sonra günümüze kadar da (bu durum)devam etmiştir. Ancak bu iftiralar arasında en şaşırtıcı olup hasım bid'atçıların dayanak kabul ettikleri iftira ise gezgin **İbn Batuta**'nın, "**Rihletu İbn Batuta** (İbn Batuta Seyehatnamesi)" diye tanınıp meşhur olmuş "**Tuhfetu'l-Enzar...**" adını taşıyan eserinde -Allah'tan layıkı ile muamele görmesini dileriz- söylediği şu sözlerdir:

"726 yılı muazzam ramazan ayı 9'una tesadüf eden perşembe günü Şam'ın Dimaşk şehrine vardım... Dimaşk'ta Hanbeli fukahasının büyüklerinden Şam'ın büyüğü ve çeşitli ilim dalları hakkında söz söyleyen Takıyü'd-Din İbn Teymiyye vardı. Ancak akli pek yerinde değildi. Dimaşk'lılar onu çokça ta'zim eder, o da minbere çıkıp, onlara vaazlar verirdi..." diye sözlerini sürdürür ve daha sonra şunları söyler:

"Caminin minberinde insanlara vaaz ederken cuma gününde huzurunda bulundum. Onlara öğüt veriyordu, söylediği sözler arasında şu da vardı:

Allah dünya semasına benim şu inişim gibi iner, dedi ve minberin basamaklarından bir basamak indi. **İbnu'z-Zehra** diye bilinen Malikî mezhebine mensup bir fakih ona karşı çıktı ve onun söylediği bu sözünü reddetti. Fakat herkes bu fakihe karşı çıktı, elleriyle, ayaklarıyla onu alabildiğine vurdular ve nihayet sarığı da düştü..." Ve daha başka yalan ve iftiraları bunların akabinde sıralamaya devam etmektedir. (bk. **er-Rihle**, I, 102, 109, 110, Tahkik: Dr. Ali el-Muntasır el-Kettanî, Müessesetu'r-Risale

baskısı.)

İbn Batuta'nın sözleri bunlar, iftirası bu. Bundan dolayı **Şeyh Ahmed b. İbrahim b. İsa "el-Kasidetu'l-Nüniyye"** (Bk. **Şerhu'l-Kasidetü'n-Nüniyye**, 1, 497. ye yazdığı şerhinde şu sözleri söylemektedir:

"Böyle bir yalandan Allah'a sığınırız. Bu yalanı söyleyen Allah'tan korkmaz, bu iftirada bulunan utanmaz mı?

Nitekim hadis-i şerif'te: **"Eğer utanmazsan dilediğini yapabilirsin"** diye buyurulmuştur. (Sahihtir. Buharî, Edeb Babu iza lem testehi... da rivayet etmiştir. Fethu'l-Barî, X, 523. Hadisin baştafları da şöyledir: "Nubuvvet kelâmından insanlara erişenlerden birisi de şudur...")

Bu yalan o kadar açıktır ki ayrıca bunu uzun boylu reddetmeye gerek yoktur. Bu iftiracı ve yalancıya karşı Allah yeter. Çünkü bu şahıs Dimaşk'a 726 yılı 9 Ramazan tarihinde girdiğini söylemekte. Şeyhu'l-İslam İbn Teymiyye ise o sırada el-Kal'a'da hapsedilmiş bulunmakta idi. Nitekim onun öğrencisi **Hafız Muhammed b. Ahmed b. Abdu'l-Hadi "Tabakatu'l-Hanâbile"** adlı eserinde ile **Hafız Ebu'l-Ferac Abdu'r-Rahman b. Ahmed b. Receb**'in belirttikleri gibi güvenilir ilim adamları bunu böylece zikretmişlerdir. **Hafız Ebu'l-Ferac** sözü geçen **"Tabakat"**ında İbn Teymiyye'nin biyografisini yazarken şunları söylemektedir:

"Şeyh (İbn Teymiyye) 726 yılı, Şa'ban ayından, Zü'l-kade'nin 28. gününe kadar el-Kal'a'da (hapis) kaldı." (Bk. **ez-Zeyl alâ Tabakati'l-Hanâbile**, II, 405.)

İbn Abdi'l-Hadî ayrıca onun oraya altı Şa'ban'da girdiğini de ekler. (Bk. **İbn Abdi'l-Hadî, el-Ukudu'd-Dürriyye**, s. 218.)

Şimdi bu iftiraya bir bakalım. Bu şahıs onun huzurunda bulunduğundan ve bu sırada minberde insanlara vaz-u nasihatte bulunduğundan söz etmektedir. Bunun gerçekte ilgisini bir bilebilseydik! Acaba caminin minberi Dimaşk Kal'asının içlerine mi intikal etti?

Halbuki İbn Teymiyye belirtilen tarihte sözü edilen kaleye girdiğinde ancak naşı üzerinde dışarı çıkmıştı. **Hafız İmadu'd-Din İbn Kesir** "Tarihinde bunu böylece kaydetmektedir. (Bk. **el-Bidaye**, XIV, 123.)

İbn Kesir'in el-Birzâlî'den naklen zikrettiğine göre İbn Teymiyye'nin ikinci sonrası 16 Şaban Pazartesi günü girdiği şeklindedir. Durum ne olursa olsun, bu Mağrib'li yalancının Şam'a girişinden önce onun hapse girdiği muhakkaktır. O ise 9 Ramazan'da Şam'a girmiştir. el-Birzâlî ile İbn Kesir'in ondan naklen zikrettiğine göre İbn Teymiyye'nin Kal'a hapsine girişi ile İbn

Batuta'nın Dimaşk'a girişi arasında yirmiüç gün, İbn Abdu'l-Hadî'nin zikrettiğine göre ise ikisinin girişi arasında otuzüçgünlük bir fark vardır.)

Böylelikle bu hususta yapılacak açıklamalar nihaî maksadına ulaşmış bulunuyor.

İbn Batuta'nın çokça yalan söylediğinin delillerinden birisi de onun bu seyahatnamesinde naklettiği çok acaib hikâyeleridir. O kadar ki **İbn Haldun** bu seyahatnameden bir miktar nakillerde bulunduktan sonra şunları söylemektedir:

"...Onun anlattığı şeylerin çoğunluğu Hint ülkesinin hükümdarı ile ilgili olup onu dinleyenlerin çokça garib karşılayacağı halleri ile ilgili anlattıklarıdır... Nihayet o bu kabilden hikayeler anlattı, bu sefer insanlar kendi aralarında onun yalancı olduğunu söylemeye koyuldular. O günlerde Sultan Faris b. Vardar'ın veziri ile karşılaştım. Bu hususta onunla konuştum ve ben bu adamın insanlar tarafından yaygın bir şekilde yalanlanmış olması dolayısıyla vermiş olduğu haberleri kabul etmediğini gördüm." (**İbn Haldun, Mukaddime, II, 565, Tahkik: Ali Abdu'l-Vahid Vafi**)

O halde **İbn Haldun** rivayet ettiği haberlerin çokça garib oluşları sebebiyle **İbn Batuta**'nın doğruluğunda şüphe etmektedir. İbn Teymiyye'ye dair naklettiği rivayetten daha garibi de yoktur.

Diğer taraftan **İbn Batuta**'nın Hindistan'ı ziyareti esnasında naklettiği garib hadiselerden birisi de şu sözleriyle anlattıklarıdır:

"Nihayet Beşay dağına vardık, orada salih **Şeyh Ata Evliya**'nın zaviyesi de vardır. "**Ata**" türkçede baba demektir, "**evliya**"da Arapça bir kelimedir. Anlamı evliyaların babası demek olur. Aynı şekilde ona "**si sad sale**" de denilir. Farsça'da "**si sad**" üçyüz "**sale**" de yıl anlamındadır. Onların belirttiklerine göre o üçyüzelli yaşında imiş. Onlar bu kişi hakkında güzel inançlara sahibtirler..."

Daha sonra şunları söyleyinceye kadar sözlerini sürdürür:

"Yanına girdik, ona selam verdim, boynuma sarıldı. Cismi nemli idi, ondan daha yumuşak bir cisim görmedim. Onu gören kişi ise elli yaşında olduğunu zanneder. Bana naklettiğine göre herbir yüz yaşında saçları ve dişleri (yeniden) çıkar..." (**Rihle, 1, 466.**)

Bu seyahatnamede ne kadar uydurma, yalan ve iftira bulunduğunu ancak Allah bilir.

Allah, **İbn Teymiyye**'ye geniş geniş rahmetini ihsan etsin, zalimlerin

tuzakları ise mutlaka boşa çıkar.

Mihneti ve Vefatı

[İbn Teymiyye](#)

İbn Teymiyye'nin hasımları onun birçok mihnetlere düşmesine sebep teşkil etmişlerdir ki; bunlar fetvalarına ve görüşlerine muhalefet etmesi kendilerine çokça ağır gelen fukaha, mutasavvıf ve kelamcılar arasındandır.

Defalarca hapse atıldı. Bunlardan birisi de 26 Ramazan cuma gününe tesadüf eden 705 h. yılındadır. Bayram gecesi el-Cub'de bir başka yere nakledildi ve tam bir yıl orada mahpus kaldı. Daha sonra 23 Rebiulevvel 707 hicri yılında hapisten çıktı.

Arkasından bir başka sefer sufilerden birisinin davası dolayısıyla bir daha hapse atıldı ve ramazan bayramı günü 709 yılında çıktı. 726 yılında bir defa daha mihnete uğradı, fetva vermesi yasaklandı ve tutuklandı. Bu da 10 Şaban Cuma gününe tesadüf ediyordu. İki yıl ve birkaç ay hapiste kaldı. Pazartesi gecesi de 20 Zülkade 728 yılında vefat etti. Cenazesine gelenlerin haddi hesabı yoktu.

İmam Ahmed'in şu sözlerine canlı bir örnekti.

"Bid'at ehline deyin ki: Bizim ve sizin aranızda fark cenazelerde bulunmalar olsun."

İşte bu şekilde davet, cihad, ders vermek, fetva, te'lif, tartışma, selef'in metodunu savunmakla dopdolu bir hayattan sonra vefat etti. Ne evlendi, ne cariye edindi, ne de geriye mal mülk bıraktı.

Yüce Allah ona bol bol rahmetini ihsan etsin, cennetin geniş yerleri makamı olsun. Bize, İslam'a ve müslümanlara yaptığı hizmetlerin karşılığında Allah onu en hayırlı şekilde mükâfatlandırsın.

Biyografisinin Bulunabileceği Yerler

[İbn Teymiyye](#)

(Burada zikrettiklerimiz, biyografisinin bulunduğu en önemli yerlerdir. Bunları Şeyhu'l-İslam'ın biyografisini inceleme işini ilim talebelerine teşvik olsun ve bu hususta onlara kolaylık olsun diye kaydettim.)

a- Genel Kaynaklar:

1- **İbn Kesir**, el-Bida'ye ve'n-Nihâye (XIV, 4, 7-23, 36-39, 44, 48, 53-

55, 67, 97, 123, 135-140, 143)

2- İbn Hacer, ed-Duraru'l-Kâmine, 1, 144

3- eş-Şevkanî, el-Bedru't-Talî', 1, 63

4- ez-Zehebî, Tezkiratu'l-Huffâz, IV, 1496

5- İbn Receb, ez-Zeylu alâ Tabakati'l-Hanabile, II, 387

6- Tabakatu'l-Müfessirîn, 1, 45.

7- Suyutî, Tabakatu'l-Huffâz, 520

8- el-Kütübî, Fevâtu'l-Vefeyât, I, 74

9- es-Seh'avî, el-l'îlanu bi't-Tevbih limen Zemme't-Tarih, Tahkik Rovental, Kontrol Salih el-Ali, s. 111, 136, 137, 294, 307, 352.

10- Sıddiyk Hasen Han, et-Tacu'l-Mükellel, s. 420, 431.

b- Özel Kitaplar:

Eskiden de, günümüzde de onun için özel biyografiler de yazılmıştır. Bunların en önemlileri:

1- İbn Nasıru'd-Din ed-Dımaşkî, er-Reddu'l-Vâfir.

2- İbn Abdi'l-Hadî, el-Ukud'u-l Durriyye fi Menakibi İbn Teymiyye.

3- Mer'î el-Keramî, el-Kevakihlu'd-Durriyye fi Menakibi İbn Teymiyye.

4- Mer'î el-Keramî, eş-Şehâdetu'z - Zekiyye fi Senai'l-Eimmeti ale'bni Teymiyye.

5- el-İstanbulî, İbn Teymiyye Batalu'l-İslahi'd-Dinî.

6- Selim el-Hilalî, İbn Teymiyye el-Müfterâ aleyh.

7- Muhammed Ebu Zehra, İbn Teymiyye Hayatuhu ve Asruhu.

8- Ebu'l-Hasen en-Nedvî, Ricalu'l-Fikr adlı dizinin İbn Teymiyye'nin biyografisine ait bölümü.

9- Abdu'r-Rahman Abdu'l-Halik, Lemahatun min Hayati İbn Teymiyye.

10- el-Fevezan, Min Alami'l-Müceddidin: Şeyhu'l-İslam İbn Teymiyye.

11- eş-Şeybanî, Evraku'n-Mecmuatun min Hayati Şeyhi'l-İslam İbn Teymiyye.

Muhammed Halil Herrâs

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Birinci Mektup

İbn Teymiyye'nin Şam'da iken Kıbrıs Kralı Sergius'a yazdığı bir mektuptur.

İbn Teymiyye bu mektubunda hem dinlerin özü olan "**tevhid**" akidesini, hem de eleştirel mukayeseli din felsefesi cihad ve davet diplomasisini en güzel şekilde bir arada gözler önüne sermektedir.

Mektupta hristiyanlığın özüne ve hristiyanların o tarihlerde Müslümanlara karşı yürüttükleri ikiyüzlü ve haince savaşlarına Ciddi eleştiriler vardır.

(el-Fetava: c. 28, sh: 610-630.)

Ahmed b. Teymiyye'den dininin halkının büyüğü, din adamlarının destek ve yardımını görmüş, piskoposlar, rahipler, prensler, katipleri ve halkı tarafından sevilen Sergius'a...

Selam hidayete erenlerin üzerine olsun.

İbrahim'in ve Al-i İmran'ın Rabbi olan ve kendisinden başka ilah olmayan Allah'a hamd ederek -sözlerime- başlarım.

Allah kulları arasından peygamberler ve nebiler göndermiştir. Onlar arasından da. **Nuh, İbrahim, Musa, İsa, Muhammed'i** (Allah'ın selamı onların üzerine olsun) "**Ulu'l-Azm**" peygamberler olarak göndermiştir. Allah kitabında bu peygamberler hakkında şöyle buyurur:

"Dini ikame edip onda ayrılığa düşmeyesiniz diye (Allah) Nuh'a tavsiye ettiği dinden-ve sana vahyettiğimizi, İbrahim'e, Musa'ya ve İsa'ya tavsiye ettiğimizi size şariat kıldı. Müşrikleri çağırdığın (bu

şeriat) onların (nefsinde) çok büyüdü. Allah kendisine dilediğini seçer ve kendisine yöneleni doğru yola iletir." (eş-Şura/13)

Yine Allah Azze ve Celle:

"Hani biz peygamberlerden ve senden misak aldığımız gibi İbrahim, Musa, ve Meryem oğlu İsa'dan da (iltisaklarını) almıştık. Biz onlardan pek ağır bir misak almıştık. Allah bu misakı doğrulara, doğruluklarından sormak için aldı ve kafirler için açık acı bir azap hazırladı." (el-Ahzab/7-8)

Allah'ın salat ve Selamı; Peygamberlerin hatemi, peygamberlerin Rablerinin huzuruna çıktıklarında. Peygamberlerin imamı, insanların şefaathçisi rahmet ve Cihad peygamberi, Peygamberlerin süsü, Allah'ın "sözü" ve "ruhu" (emri) İmran kızı Meryem'in (a.s.) oğlu hidayet elçisi, Allah katında dünya ve ahirette nur yüzlü makamı Allah'a en yakın olan ve güzel sıfatlarla süslenen rahmet peygamberi, İsrailoğullarının Musa'dan (a.s.) aldıkları ahidle Mesih'in haber verdiği ve kuvvet ve azametle övüp tanıttığı peygamberlerin sonuncusu, kafirlere karşı şiddetli, mü'minlere karşı ise merhametli, şeriatı kendisinden önce gönderilmiş olan Peygamberlerin şeriatlarının hepsini tüm güzellikleriyle içeren Hz. Muhammed'e (sallallahu aleyhi ve sellem) ve ondan önce gelmiş olan ve onların yolundan gidenlerin üzerine olsun!

Allah Azze ve Celle yarattıklarını, yüce kudretiyle yarattı.

Yarattıklarında iradesinin, hikmetinin, rahmetinin eserlerini ve yaratılış gayelerini de izhar etti.

Bu gayenin de O'na kulluk olduğunu haber verdi. Bunun aslı da Allah'ı bilmek ve O'nu sevmektir.

Allah kimi doğru yoluna iletmiş, ona kendi katından merhamet edip, ilim, güzel adları, yüce sıfatları hakkında bilgi vermiş ve o kişiye kendisine kalpten yönelme, adı anılınca korkma, O'na huşu ile kulluk etme ve "ilah" olarak yalnız O'nu görme bilgisini vermiş ise, kartalların yavrularına karşı duydukları şefkat gibi ona şefkat eder. Annenin çocuğunu sevdiği gibi ona sevgi besler. O kul o zaman yalnız ve yalnız Allah'ı severek, "korku" ve "sevgi" içerisinde kulluk eder. Dinini O'nun için halis kılar. O öncekilerin de sonrakilerin de Rabbidir.

Din gününün sahibi, gördüğümüz ve görmediklerimizin yaratıcısı "gayb" ve "şehadet" aleminin sahibi, bir şeyi yaratmak istediğinde, hemen o şeyin kudretiyle varolduğu bir Rabdir.

O Kendinden başka hiçbir şeyi kendisine denk edinmemiştir.

Allah'a iman etmeyenler Allah'tan başka O'na denk koştuklarına Allah'ın sevgisi gibi, hatta daha kuvvetlice bağlanırlar.

Allah'a iman edenler ise Allah'ı daha çok severler. Onlar Rablerine kimseyi ortak koşmazlar. O'ndan başka kimseyi, ne melekleri ne peygamberlerden bir peygamberi ne de bir arkadaşlarını -mutlak anlamda- dost ve yardımcı olarak tutmazlar.

Allah Musa'ya (a.s.) ve ümmetine 12 esbat (soy) adedince denizi kuru bir yol haline getirip, suları sağlarında ve sollarında dağlar gibi ayırıp ikiye böldü. O'nun kavminin üzerine rahmetinden bembeyaz bulutları gönderip, onları serinletmek için gölgeledi. Nereye giderlerse o bulutlar da, onlarla beraber hareket ederdi. Onlara her sabah bıldırcın eti ve helva indirirdi. Susadıklarında Musa (a.s.) asasını taş'a vurur o taştan -Allah'ın izniyle- 12 gözden sular fışkırır ve her sıpt (soy) kendi gözünden içerdi.

İsrailoğullarından öyle peygamberler gönderdi ki, onlardan Musa (a.s.) gibi Allah Azze ve Celle'nin izniyle ölüleri diriltten çıktı. Kimisinin eliyle Allah Azze ve Celle hastaların hastalıklarını giderip onlara şifalar verdi.

Onların kimine dilediği gibi gayb ilminden öğretti. Onlardan kimine de yarattıklarını hizmetçi kılıp onlara türlü mucizeler verdi.

Bütün bu anlattıklarımız; Yahudi ve Hristiyan tüm ümmetlere ve milletlere gönderilmiş ve şu anda ellerinde bulunan kitaplarda da dediklerimiz üzerine ittifak edilmiştir.

"Şu'ya, Ermiya, Danyal, Habkuk, Davud, Süleyman" (Allah'ın selamı onların üzerine olsun.) gibi. Kralların kitabı ve içinde ibretler dolu diğerleri de buna şahiddir.

İsrailoğulları çok katı kalpli isyancı bir millet idi. Kah putlara ibadet ederler, kah Allah'a. Kimi zaman haksız yere peygamberlerini öldürürler, kimi zaman da en adi hilelerle Allah'ın haram kıldığını helal kılarlardı. Bunun üzerine ilk önce Davud'un (a.s.) diliyle lanetlendiler. Kudüs'ün harap oluşunu bu millettten olup bilmeyen yoktur.

Sonra Allah-u Teala Meryemoğlu İsa'yı kendisinden önce birçok peygamber geçtikten sonra gönderdi. Onu ve annesini kendisinin ayetlerinden bir ayet kıldı. Çünkü gökte ve yerde olan ne varsa hepsi Allah'ın kuludur. Rableri onları tek tek bilir. Onların her birini kıyamet günü Allah'ın huzuruna tek başına gelecektir.

İşte Muhammed'i (sallallahu aleyhi ve sellem) insanlar arasından seçerek, hidayetine, ilmine layık görüp insanların hakkında ayrılığa düştükleri şeyde, O'nu doğru ve iyi olana ilettiler.

İnsanlar Adem (a.s.) zamanında olduğu gibi Nuh (a.s.) zamanında da **"Tevhid"** ve **"İhlas"** üzereydiler. İnsanlar Tevhid'i bırakıp şirk koşuncaya ve putlara tapıncaya kadar böyle devam etti. Allah Azze ve Celle'nin bu konuda bir kitap ve haber indirmemesine ve peygamber göndermemesine rağmen şeytan en fasid kıyaslamalarıyla bu insanlara, şüphelerini ve sapık felsefelerini süslü gösterdi.

Onların bir kısmı heykelleri, gökteki yıldızların en yüksek gök tabakalarının ve yüce ruhların tılsımı sandı. Diğer bir kısmı da bir zamanlar kendilerine gönderilmiş olan peygamberler ve onların yolundan giden salih insanların suretlerine benzeterek heykeller yapıp onlara İbadet ettiler. Bazıları da bu heykelleri adi ruhlar, cin ve şeytanların suretleri üzere **(Totem)** yonttular.

Böylece insanların çoğu kendi başlarındakileri taklid edip doğru yoldan ayrıldılar.

Bunun üzerine Allah-u Teala Peygamberi Nuh'u (a.s.):

"Allah'tan başka ibadete layık ilah olmadığını, ortağı ve benzeri bulunmadığını, Allah'tan başkasına ibadet etmemeleri gerektiğini tebliğ etmek ve Tevhid'e da'vet için gönderdi."

Velev ki onlar bu taptıklarının kendileri Allah'a yaklaştıracakları zannı içinde olsalar bile.

Nuh (a.s.) kavmi arasında 950 yıl yaşadı. Allah-u Teala O'nun kavminden ancak çok az bir kısmının iman edeceğini? O'na ehlini O'nun duasıyla helak etti.

O'ndan sonra da peygamber(ler) geldi. Daha sonra yine yeryüzü fesada boğuldu, insanlar arasında **"Sabîlik"** ve **"şirk"** yayılmaya başladı. Öyle ki yeryüzünü Nemrud'lar ve Firavunlar işgal edip zalim yönetimlerini yeryüzünün şarkında ve garbında egemen kıldılar.

Allah Azze ve Celle bunun üzerine haniflerin İmamı halis dinin esası İbrahim (a.s.)'dan kalan emanetin devamı olan ve insanları şirkten temizleyip, putlara ibadet etmekten kurtarıp, Allah'ın halis dini olan İslam'a davet eden peygamberi Muhammed'i (sallallahu aleyhi ve sellem) gönderdi.

Ve o peygamber tüm insanlığa şöyle seslendi.

"Ben yüzümü hanif (muvahhid) olarak gökleri ve yeri (yok iken) yaratan Allah'a çevirdim. Ben, müşriklerden değilim." (el-En'am/79)

"(İbrahim), siz ve sizden önceki babalarınızın taptıklarını gördünüz mü? Alemlerin Rabbi Müstesna onların (hepsi) benim düşmanlarımdır. O (Allah) dır beni yaratan ve hidayete erdiren, O'dur beni yediren ve içiren O'dur Hastalanınca bana şifa veren. Beni (Önce) öldüren ve (sonra) dirilten O'dur. O'dur din günü günahımı bağışlamasını istediğim. Rabbi(m) bana bir hikmet ver ve beni salihlere kat." (eş-Şuara/75-82)

Allah, İbrahim (a.s.) için şöyle diyor:

"İbrahim'de ve O'nunla beraber olanlarda, sizin için gerçekten güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine:

"Biz sizden ve sizin Allah'tan başka taptıklarınızdan (kulluk ettiklerinizden) uzağız (beriyiz). Sizi inkar ediyoruz. Yalnız Allah'a iman edinceye kadar bizimle, sizin aranızda ebedî düşmanlık ve öfke belirmiştir. Yalnız İbrahim babasına:

"Andolsun ki senin için bağışlanma dileyeceğim. Ancak, Allah'tan sana gelecek -herhangi- bir-şeyi önleme gücüne malik değilim" demesi (bundan) müstesnaydı.. (İbrahim ve beraberinde olanlar): Rabbimiz, sana güvendik, sana yöneldik ve sanadır dönüş." (el-Mümtehine/4)

Allah Azze ve Celle de O'nun ehl-i Beytinden peygamberler gönderdi. Onların herbirisine ayrı özellikler, faziletler ve dereceler verdi. Onlardan her birisine ayrı ayrı Öyle ayetler verdi ki, ondan Önce benzeri bir şekilde hiç kimseye iman edilmemişti.

Musa'ya (a.s.), sihirbazların sihirlerini iptal edip yutan Asa'sını mucize olarak verdi. Allah'ın izniyle denizi oniki koldan اساسını vurarak yarıdı. Allah O'nu ve kavmini beyaz bulutlarla gölgeledi. Onların üzerine her sabah **"men"** ve **"selva"** indirdi. Susadıklarında Musa (a.s.) اساسıyla taşla vuruyordu ve taştan oniki aşirete yetecek kadar su fışkırıyordu.

Sonra Allah İsrailoğullarına, kendi izniyle ölüleri dirilttiği, ve hastalara şifa veren ve insanların gizlediklerini onlara bildiren İsa'yı (a.s.) peygamber olarak gönderdi. Onlardan bazı peygamberleri de emrine yarattıklarını verip çeşitli mucizelerle seçip üstün kıldı.

Yahudiler ve Hristiyanların ellerinde bulunan kitapların ve peygamberlerin nübüvvetlerini ittifakla haber verdikleri; **"Şu'ya. Ermiya, Danyal, Habkuk, Davud, Süleyman"** (Allah'ın selamı onların üzerine olsun!) Peygamberler bunun bir örneğidir.

"Sifrul-Muluk (krallar kitabı) ve benzeri kitaplar bunun en iyi şahididir."

İsrailoğulları çok katı kalpliydiler. Kâh putlara, kâh ilahlaştırılmış insanlara (vesenlere), kimi zaman da Allah'a ibadet ediyorlardı.

Kimi zaman da peygamberleri haksızca öldürüyorlar, kimi zaman da en adi hilelerle Allah'ın haram kıldıklarını helal kılıyorlardı.

Bunun için önce Davud (a.s.)'un diliyle lanetlenmişlerdi. Bu haber tüm din ehli olan milletler tarafından bilinmektedir.

Allah Azze ve Celle insanı yaratmayı dört kategoriye ayırdı.

- Adem'i topraktan annesiz ve babasız olarak yarattı.
- Karısı Havva'yı O'ndan (yani erkekten) yarattı.
- Mesih'i (a.s.) Meryem'den babasız olarak yarattı.
- Diğer insanların hepsini bir erkek ve kadından yarattı.

Kulu İsa'ya (a.s.)'da benzeri görülmemiş bir şekilde ayetler verdi. Allah'ın izniyle ölüleri diriltti, sedef hastalarını iyi etti. O, insanlara evlerinde yedikleri ve saklayıp biriktirdikleri şeyleri haber verirdi.

O'da kardeşleri diğer peygamberler gibi insanları Allah'a ibadete da'vet etti.

O da, kendisinden önce gelmiş olan peygamberleri ve kendisinden sonra gelecek olan peygamberi tasdik ediciydi.

İsrailoğulları çok aşırı derecede azgınlıkta bulunuyorlar, zulüm ediyorlardı. İsa (a.s.)'ın kişiliğinin en önemli yanı, yumuşaklık, merhamet, bağışlama ve hoşgörülülük idi. Allah Azze ve Celle O'na uyanların kalplerinde şefkat ve acıma duygusunu yeşertti.

Sonra İsa (a.s.)'a uyanlar arasında din önderleri ve ruhbanlar zuhur etti. Bunun üzerine İsa'ya iman eden havarilerle Mesih (a.s.)'ın kişiliği üzerinde ihtilafa düştüler.

Bazıları O'nu yalanlayıp tekfir ettiler ve kötü bir kadının oğlu olduğunu ileri sürerek İsa'nın Yusuf'u Neccar'dan olduğu iftirasını ortaya attılar. Bununla beraber Tevrat'la gelen şeriatın hiçbir kuralının hükmünün kaldırıldığına inanmıyorlardı. İsrailoğulları kendi peygamberlerine bu kadar zulmettikleri halde, Allah-u Teala'nın kendileriyle ilgili hiçbir hükmünü, içinde bulundukları pislikler ve çirkinliklere rağmen değiştirebileceğini kabul etmiyorlardı.

İnsanlardan diğer bir kısmı, O'nun (a.s.) ilah olduğunu, ilah'ın oğlu olduğunu, ilâhî kişiliğin insanî kişiliğe büründüğünü ve bundan sonra yere indiğini, yeryüzüne inerken beraberinde, insanları Adem'in (a.s.) günahından kurtarabilmek için çarmıha gerilerek kendisini feda etmesi için oğlunu da getirdiğini söylemişlerdir. Böylece bir ve tek olan, hiç bir şeye ihtiyaç duymayan, doğmamış ve doğurmamış olan ve kendisine hiçbir şeyin denk olmadığı Allah Azze ve Celleye oğul nisbet etmişlerdir.

"Teslis" ve "Vahdet" te de hiç bir akıl sahibinin kabul edemeyeceği ihtilafa düştüler. Halbuki İncil'de gerçekte anlamları çok girift ve karışık olan bazı cümlelerden başka bu konuda doğru dürüst bir ifade yoktur. Daha önceki kitaplarda da bununla ilgili bir haber yoktur. Aksine İncil'in birçok muhkem ifadeleri ve ondan önce gönderilmiş olan kitapların haberleri **"Mesih"**in insan olduğunu ve O'nun Allah'ın kulu olduğu gerçeğini vurgulamıştır.

Dinin aslı: Allah'a iman olunca, Allah Resulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurduğu gibi:

"Ben insanlarla, "Lâ ilâhe İllallah Muhammedun Rasûlullah'a" - Allah'tan başka ibadete layık hiçbir ilâh olmadığına, Muhammed'in Allah'ın rasulü olduğuna- şهادet edinceye kadar, savaşmakla emrolundum."

Allah Resül'ü (sallallahu aleyhi ve sellem) yine:

"-Beni- Nasranîlerin Meryemoğlu İsa'yı (a.s.) övdükleri gibi övmeyiniz. Ben ancak bir kulum -bana-, Allah'ın kulu ve Resulü deyiniz!" buyurmuştur.

Dinin özü Allah'ı birlemek ve O'nun peygamberlerini imanla doğrulamaktır.

Bundan dolayı **Sabiiler ve Brahmanlar** ve Nübüvvetleri inkar eden topluluklar; ikrar ve İbadetlerinde fasid bir inanç üzere oldukları için Allah'a ortak/şirk koşan mezhepler arasına girmişlerdir.

"Teslis" akidesine mensub olanların Allah'ın birliği, ilâhla birleşme ve

Nübüvvet gibi konularda dinlerinin aslına Allah'ın yarattığı apaçık insan fıtratında şehadetiyle, birçok fesadın girdiği inkar edilemez.

Bunun için Nasranîlerin ileri gelen din adanılan ve ruhbanlar sınıfına dahil olan "**Patrik**", "**Mitran**" ve "**Piskopos**" larından bazılarının kendi dinlerine mensup olan insanlar arasında seçkin bir mevkiye geldiklerinde, dinlerinden saptıklarını ve halklarının tepesinde bulunan krallara yaranmak ve dünyevî nazlardan tatmak için nifakta bulunduklarını görürsünüz. Buna **Kudüs**'teki "**İbnu'l-Burî**" ve Şam'daki din adamlarından "**İbnu'l-Kûf**" örnek verilebilir. **Konstantiniye**'dekine "**Papa**" denilmektedir. Bazı fazilet sahibi kişiler bu dini rütbelere sahip insanlarla yaptıkları görüşmelerde şu itirafla karşılaşmışlardır:

"Biz aslında Nasranîlik akidesi üzerinde değiliz fakat artık bu bir gelenek haline gelmiştir. Bu makamı elden çıkarmamak için öyle görünüyoruz."

Tıpkı İmparatorların imparatorluklarının başından hiç ayrılmayı istemedikleri gibi. Bundan ötürü onların ileri gelenlerinin çoğu bu dini görevi matematik, mantık, astronomi, cebir, tıp bilimi veya geometri gibi birer meslek haline getirmişler veya "**İlahiyat**" la ilgili konularda kendilerine İbrahim'in (a.s.) gönderildiği Sabîiler ve felsefecilerin yaptıklarına benzer bir biçimde onlarda Mesih'in (a.s.), daha önce gönderilmiş olanların ve daha sonra gelecek olan peygamberin dinini inkar edip O'na sırt çevirmişler, sadece imparatorlar için dinin şeklî yapısını korumuşlardır.

Sonra İsrailoğulları Allah'a kulluk etmeleri için gönderilmiş olan Şeriata ve kendilerinden önce gelmiş olanlara açıkça muhalefet ederek Mesih'in (a.s.) neshettiği hariç, bizzat kendilerine gelen ve emirlerine aykırı davrandıkları Tevrat'a insanları davet ediyorlardı.

Peygamberlerin bazılarını öldürecek kadar hadlerini aştılar. İçlerinden öyleleri çıktı ki peygamberlerinin heykellerini yapıp bu heykellere ibadet ettiler.

Bazıları; Allah-u Teala'nın emrettiklerini belli bir süre sonra ne kendisinin ne de herhangi bir peygamberin değiştiremeyeceğini söylediler. Diğerleri de:

"Ahbar ve din adamları dilediklerini değiştirir ve diledikleri şeyi de haram kılıp, suç işleyenlere daha fazla ibadet yapmalarını emretmek suretiyle onları bağışlayabilirler." dediler.

(İsrailoğullarının bazı günahları işlediklerinde cezalarının bağışlanması için kendilerine işkence edercesine olmayan ibadetleri farz

kırlardı.)

Bazıları da; Ruhu'l-Kudüs'ten kadına üflendiğini ileri sürdü.

Ötekiler; **"bize çok şey haram kılındı."** derler.

Bir kısmı; **"pire ile fil arasında ne varsa bize helal kılınmıştır, dilediğini ye, dilediğini terket"** diyor.

Diğer bazıları necasetler çok ağır bir şeydir deyip, hayız olan kadınlarla oturup yemek yemezler.

Ötekiler; **"hiçbir şey necis değildir"** deyip ne sünnet olmayı ne de temizlenmek için cünüplükten yıkanmayı ve bedendeki necaseti gidermeyi tavsiye etmezler. Halbuki Mesih (a.s.) ve havarileri **"Tevrat'ın Şeriatı"** üzere idiler.

Dahası Doğuya doğru namaz kılmayı ne Mesih ne de havariler emretmedi. Bunu bir bid'at olarak ilk ortaya atan Konstantin oldu. Hakeza **"Haç"**ı da yine **Konstantin** rüyasında gördüğünü zannederek icad etti. Mesih ve havarilerine gelince, asla böyle bir şeyin yapılmasını emretmediler.

İnsanları Allah'a yaklaştıracak olan bir dinin mutlaka Allah katından peygamberleri yoluyla gönderilmiş olması gerekir. Yoksa bidatlerin hepsi sapıklıktır. Putlara hep bid'atler nedeniyle ibadet edilmiştir.

Hakeza ibadetlere sokulan müzik ve nağmeleri ne Mesih ve ne de O'nun havarilerinden hiçbirisi emretmemiştir.

Sonuç olarak bugün yaptıkları ibadetlerin ve kutladıkları bayramların hiçbirisi hakkında Allah-u Teala ne bir kitap ve ne de bir peygamber göndermemiştir. Fakat buna rağmen onlarda hala şefkat ve acıma sahibi olanlar vardır.

Ehl-i Kitab'tan şimdi olduğu gibi Allah'ın Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) zamanında da iman edip, Allah'a ve Resulü'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) hicret edenler oldu.

Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) peygamber olduğuna ve O'nun peygamberliğine delâlet eden haberleri Tevrat, Zebur ve İncil'de hem de hiç düşünmedikleri yerlerden çıkarıp İspat ettiler. Hakeza havarileri de kendi aralarında ayrılığa düştükleri şeyde doğru olana kendi nuruyla ilettiler.

Allah-u Teala daha sonra Mesih'e ve Mesih'ten önce gelen

peygamberlere de müjdelediği peygamberlerini, yeniden İbrahim'in (a.s.) ve daha önce gelen peygamberlerin dinine (Tevhide) çağırarak görevlendirdi.

Bu dinin özü Allah'tan başka ibadete layık ilah olmadığına şehadet etmek, yalnız O'na kulluk edip Din'i Allah için halis kılmaktır.

Allah'ın Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) bunlarla yeryüzünü tapılan putlardan, dini, küçük-büyük bütün şirklerden temizledi.

O'nun gelmesinden önce Şam'da (bugünkü Filistin ve Suriye) ve diğer birçok devletlerde olduğu gibi **"Biz Nasranîyiz"** diyenlerin devletlerinde de puta tapılıyordu.

Allah'ın Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) bunların hepsini Allah-u Teala'nın indirmiş olduğu Tevrat'a, İncil'e, Zebur'a, Furkan'a ve Allah'ın Adem'den (a.s.), Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)'e kadar göndermiş olduğu tüm peygamberlere iman etmeye çağırırdı.

Allah Azze ve Celle kitabında:

"(Yahudiler) **dediler ki "Ancak yahudi olursanız doğru yol üzere olursunuz."** (Hristiyanlar da) **dediler ki: "Ancak hristiyan olursanız doğru yol üzere olursunuz."** (Ey Muhammed) **de ki: "(Ey müslümanlar! Deyin ki): "Bizler İbrahim'in hanif olan milletine (İslam'a) bağlıyız. O (İbrahim sizin gibi) şirk koşanlardan da değildi."**

"(Allah, Rasulullah'a bağlı olanlara hitab ederek şöyle diyor): **"Bizler Allah'a, bize indirilene (Kur'an'a), İbrahim'e, İsmail'e, İshak'a, Yakub'a, torunlarına indirilenlere, Musa'ya verilene (Tevrat'a), İsa'ya verilen (İncil'e ve (bütün) nebilere rableri katından verilen (bütün kitap ve sahilfe) lere iman ettik. (Bu konuda) onların arasında bir fark gözetmeyiz. Bizler O'na (Allah'a kalb ve hareketlerimizle) teslim olanlardanız" deyin."**

"Eğer (yahudi, hristiyan ve müşrikler) sizin iman ettiğiniz şekilde iman ederlerse (işte o zaman) hidayet üzere olurlar. Eğer yüz çevirirlerse şüphesiz onlar büyük bir ayrılık içerisinde dirler. (Ey Muhammed! Onlara karşı) Allah size kafi gelecektir (sizi koruyacaktır). (Çünkü) O Semi ve Alim' dir.

"Allah'ın boyası ile boyanın. Allah'dan daha güzel boyaması olan kimdir? Bizler (yalnız Allah'ın boyasıyla boyanarak) yalnız O'na kulluk/ibadet edenlerdeniz." (el-Bakara/135-138)

Gönderdiği peygamberlerine insanları Allah'ın birliğine, Tevhid'e ve adalete çağırmasını emretti.

"De ki: Ey Kitap ehli, sizinle bizim aramızda eşit (aynı) olan bir kelimeye geliniz. Allah'tan başkasına tapmayalım (ibadet etmeyelim); ve ne de O'na hiçbir şeyi ortak/şirk koşmayalım ve birbirimizi de kimse Allah'tan gayrı Rabler edinmesin. Eğer onlar yüz çevirirlerse, (onlara) deyin ki; şahid olunuz biz Müslümanlarız." (Al-i İmran/64)

Ve yine şöyle buyurdu;

"Allah bir insanla ancak vahiy yoluyla veya bir perdenin ötesinden konuşur, yahut bir elçi gönderip izniyle dilediğini O'na vahyeder. En yücedir ve O hikmetle iş görendir." (eş-Şura/51)

Hiç bir insanın Allah ona kitabı, hikmeti ve nübüvveti verdikten sonra (kalkıp) insanlara bana kul(lar) olun demesi mümkün değildir. Ancak (o insanlara):

"Öğretmekte olduğunuz kitap ve okuduğunuzla Rabbani olunuz!" der.

(O) size, melekleri ve peygamberleri Rab'ler edinmenizi de emretmez. Siz Müslüman olduktan sonra hiç kafirliği emreder mi?" (Al-i İmran:79-80)

Allah'u Teala:

Peygamberinin kıldığı, namazın ve Haccın peygamberlerin babası ve haniflerin imamı İbrahim (a.s.)'ın bina ettiği Kabe (Beytullah el-Haram)'a yönelik olmasını emretti. O'nun ümmetini de vasat bir ümmet kıldı.

O'nun ümmeti hiçbir zaman peygamberleri Allah'a denk kılanların şirk koştukları gibi, onlara uluhiyetten pay tanıyıp ibadet etmedi.

O'nun ümmeti hiçbir zaman kendilerine gönderilen peygambere katı ve acımasızca davranıp O'nun itaatinden çıkmadı.

Aksine O'nun ümmeti Allah'ın göndermiş olduğu peygamberin hepsine iman edip onları sevdi. Getirdiklerine inandı, onlara itaat edip onların yolundan gitti. Onları kendisine önderler edindi ve yüceltti.

O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) ümmeti sadece Allah'a ibadet etti. Dini yalnız Allah için yaşayıp O'na halis kıldı ve O'ndan başka kimseden yardım dilemedi.

Hakeza Allah'ın göndermiş olduğu Şeriatla; Allah bize ne emretmişse O'na o şeyde itaat ettik. Bizi neden alıkoymuşsa da ondan kaçındık.

Allah-u Teala İsrailoğullarına, daha önce Yakub (a.s.)'a helal kıldığı şeyler gibi bize de bazı şeyleri haram kılıp yasaklayınca hemen O'nun emrine itaat ettik. Tıpkı Mesih (a.s.)'a İsrailoğullarına haram kıldığı bazı şeyleri helal kılması gibi helal kılınca da Allah'ın emirlerine kulak verip itaat ettik.

Peygamberlerden başkalarına gelince (onların) Allah'ın dininde Allah'ın izin vermediği bir değişiklik yapmaya kesinlikle hakkı yoktur.

Peygamberlerin hepsi, Allah'ın tebliğ etmek için onlara gönderdiğini insanlığa tebliğ edip duyuracaklar. Zira Allah'tan başka hiçkimsenin emretme ye yasaklama hakkı yoktur.

Bu ümmet temizlik, kirlilik, helal-haram ve ahlak konusunda daha öncekilerin gösterdiği şiddet ve katılığı göstermedikleri gibi sonradan gelenlerin yaptıkları gibi de aşın bir gevşekliğe kapılıp haddinden fazla insanlara acıyıp (onları bazı ibadetlerden muaf kılmadılar). Bütün yaptıklarında vasat bir ümmet oldular. Bilakis Allah'ın düşmanlarına şiddetle, Allah'ın dostlarına karşı şefkat ve merhametle muamele ettiler. Mesih (a.s.) hakkında da Allah Azze ve Celle'nin haber verdiği ve havarilerin söylemiş olduklarından başka bir şey söylemediler. Bid'at ehlinin ve katı kalplilerin yoluna sapmadılar.

Havariler Allah Resulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) Yemen topraklarından peygamber olarak gönderileceğini ve O'nunla beraber edeb -ve ahlak- kılıcının olacağını haber vermişlerdir.!

Masih (a.s.) bizzat kendisinin "**emsal**" (örnekler) ile gönderildiğini O'nun ise "**Beyyinat**" ve "**te'vil**" ile gönderileceğini haber vermektedir. Bu konu çok uzun olduğu için ayrıntıya girmiyoruz.

Büyük davetçi **Ebu'l-Abbas**, krala bağlı olan halkın büyüklüğünden, O'nun ilme, ilim ehline ve ilmî tartışmalara büyük bir hoşgörüyü yaklaştığından söz etti. Ben Şeyh **Ebu'l-Abbas el-Makdisî**'den kralın misafirperverliği, O'na ve din adamlarına gösterdiği yakınlığı ve nezaketini duydum.

Biz herkes için hayrı seven bir milletiz, Allah'ın tüm dünya ve ahiret hayırlarını size de vermesini istiyoruz.

Allah Azze ve Celle'ye kulları, O'na ibadete davet etmekten daha

hayırlı bir şekilde kulluk yapmamıştır.

Allah-u Teala peygamberleri bu amaçla göndermiştir. Allah-u Teala ile kul arasında Allah-u Teala'nın emrettiğinin yapılmasından daha üstün bir nasihat yoktur.

Mutlaka bir gün kul ölecek ve Rabbiyla karşı karşıya kalacaktır. Allah'ta o kulunu hesaba çekecektir. Allah Azze ve Celle

"Elbette kendilerine peygamber gönderilenlere de, gönderilen peygamberlere de yaptıklarını soracağız." (el-A'raf/6)

Dünya ise aşağılık ve değersizdir. Onda büyük olan aslında küçüktür.

Dünya varlığının dayandığı tek şey üstünlük ve maldır.

Üstünlük ve egemenlik sahibi olanların sonu; Firavun'u Allah'ın O'ndan intikam alarak denizde boğması,

Servet sahibi olanların da hayatlarının sonu; Allah'ın malını ve mülkünü yerin dibine geçirdiği Karun gibi olmaktır. O şimdi kıyamet gününe kadar yerin dibinde azab görecektir. Çünkü O Allah'ın peygamberi Musa'ya çok acı çektirmişti.

İşte Mesih'in (a.s.) O'ndan önce gelen peygamberlerin ve O'ndan sonra gelen peygamberin, Allah'ın kullarını Allah'a ibadete davet edip dünyanın egemenliğinden kurtulmaları onun aldatıcı güzelliğine kanmamaları için yaptıkları vasiyetler...

Dünyalık her şeyin bu kadar adi ve değersiz olduğunu anlayınca, kavmi arasında sayılan ve sevilen krala bir mektup yazıp Onunla insanı Allah'a yaklaştıran "ilim" ve "din" konusunda bir "**Müzakere**"de bulunmayı arzu ettim.

Siz de biliyorsunuz ki Allah'ın Din'i birdir. Bu Din hiçbir zaman nefislerin heva ve hevesi, ataların gelenekleri ve uygarlık sahibi insanların arzusuna göre değildir.

Akıllı olan insanın yapacağı kendisi ile Allah arasında olana bakmak, salih ve düzgün bir akide ile Allah'a kul olmaktır. Velew ki insan kalbinde insanlara tek tek hayrını ulaştıramadığı bir şeyi gizlese bile...

Kral'ın ilme ve hayra olan rağbetini duyunca, kendisine mektup yazıp, sordukları sorulara cevap vermek istedim. Hatta bazı dinî ve dünyevî meseleler için Kıbrıs'a bile gelmek aklıma geldi. Ancak bunun için tüm

isteğim olan Kral'ın Allah'ın ve Resulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) rızasına uygun amel ettiğini görürsem, ben de O'na bu rıza dairesinde muamelede bulunurum. Kral da, kavmi de çok iyi biliyorlar ki, Allah-u Teala bütün peygamberlerinin genel olarak ve Muhammed'in de (sallallahu aleyhi ve sellem) mu'cizelerini özel bir biçimde izhar edip, kafirler ve münafıkları zelil etmiştir.

Moğol komutanlarından "**Kazan**" ve yandaşları Dimeşk'e geldiklerinde Kazan İslam'a girdiğini ilan etti. Ancak yaptıklarından ne Allah Azze ve Celle ne Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) ve ne de müslümanlar razı olmadılar. Çünkü onlar asla hiçbir şekilde İslam Dininin emirlerine uymadılar. Ben Kazan ve Onun komutanlarıyla defalarca toplantılar düzenledim. Benimle onlar arasında burada zaman alacağı için, anlatamayacağım uzun tartışmalar oldu. Sanıyorum bu olaylar hakkında Kral'a haberler ulaşmıştır.

Allah O'nu ve ordusunu hezimete uğratıp zelîl kıldı. Hatta öyle bir duruma düştüler ki değil kılıçla onları doğramak, artık onları ellerimizle dövüyor ve -bizleri o kadar ezmelerine rağmen- sesimizin çıkabildiği kadar, her yerde onları azarlıyorduk. "**Sis**" kentinin valisi onların yanında küçük bir çocuğun gördüğü muameleyi görüyordu. Bizimle beraber olan bazı müezzinler ona bağırıp çağırıyorlar ve hakaret ediyorlardı. Ama O buna rağmen cesaret edipte diyecek hiçbir şey bulamıyordu. Hatta O'nun çok kötü niyetleri olduğunu "**Kazan**"'ın kendi komutanları bize söylediler.

Sizin elçileriniz geldiklerinde sahilde onları karşılamaya ben de gitmiştim. Bizzat Tatar'lar "**Sis**" valisinin sizin hakkınızdaki düşünce ve komplolarını anlattılar. Halbuki O sizi vaadleriyle aldatmaya çalışıyordu. Sis valisine karşı Tatarlar'dan daha çok ve ağır hakaretlerde bulunan başka kimse görmedim. Buna rağmen biz sizin dininize mensup olan halka, iyilikle muamelede bulunuyor onların başına gelen kötülükleri ellerimizle savuşturuyorduk.

Bütün Hristiyan esirleri Tatarlar'ın serbest bırakmaları için, Kazan ve Kutluşah ile nasıl tartıştığımı hristiyanların hepsi bilmektedir. Bunun üzerine serbest bırakıldılar. Molayla aramızda geçen konuşmalardan sonra Müslüman esirleri de serbest bıraktılar. Ancak bana:

"peki şimdi elimizde Kudüs'ten aldığımız Hristiyan esirler var onları serbest bırakmayacağız" dedi. Ben;

"hayır elinizde ne kadar Hristiyan ve yahudi esirler varsa, onların hepsini serbest bırakacaksınız, çünkü onlar bizim zimmetimizdedirler. Onların bir tanesi elinizde kalmamak kaydıyla hepsini azad ettirmeniz"

zorunludur." dedim.

O gün gücümüzün yettiği kadarıyla hristiyanlardan esir alınmış olanları esaretten kurtardık. Bizim yaptığımız işte bu. Karşılığı Allah'tandır. Hakeza elimizde bulunan hristiyan kadınlara -herkeste biliyor ki- muamelenin, şefkatin, merhametin en iyisini ve güzelini uygulamaya çalıştık. Zira peygamberlerin sonuncusu olan Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) bu konuda bize vasiyeti vardır:

"Sakın namazı terketmeyin ve elinizin altında bulunanlara iyi davranın onlara zulmetmeyin. Çünkü Allah Azze ve Celle kitabında:

"Rabbimiz" onları (da) onların atalarından, zevcelerinden, nesillerinden iyi olanlarıyla beraber Âdn cennetlerine koy. Sen yüce ve hikmet sahibi olansın." (Mü'min:8) buyurmuştur.

Biz Tatarların İslam milletine dahil olmalarına rağmen, onları aldatmadık ve münafıkça davranmadık. Aksine onların içinde bulundukları fesadı ve onlara karşı cihadı emreden İslam'dan çıktıklarını açıkladık.

Bununla beraber Mısır ve Şam'da (Filistin) bulunan İslam ordularının düşmanlarının her türlü kötü niyetlerine rağmen, hala güçlü ve Allah'ın izniyle muzaffer olduklarını bütün desteğimizle te'yid ettik. Bu esnada Tatarların Müslüman oldukları haberi yayılmaya başladı. Müslümanlar Tatarlar'ın İslam'a girdiklerini haber alınca onlarla savaşmayı durdurdular. O ana kadar Tatarlar'dan onbinlerce asker ölmesine rağmen Müslümanlardan iki yüz kişi bile ölmemişti. İslam ordusu Mısır'a döndüğünde -mel'un Tatar ordusunun fitne-fesad ve dinsizlik işlemeye başladığı haberi yayılınca, Allah'ın ordusu yeryüzünü titreten bir heybet ve kuvvetle yola çıktı. Bu öyle bir orduydı ki çokluğu, kuvveti, sayısı ve imanıyla sadası dağları, vadileri ve tepeleri doldurup taşıyordu. Öyle bir azim ve sadakatle cihada koşuyorlardı ki bu azametleri akıllara ve kalblere durgunluk veriyordu. Allah'ın melekleri, Rabblerine ihlasla yönelen bu hanif ümmetin yardımına geliyordu. Allah'ın izniyle düşman bu İslam ordusunun önünde hezimete uğradı ve perişan oldu. Düşmanın tekrar saldırıya kalkmasına karşılık, öyle bir şiddetle onların üzerine yürüdü ki canlan helak olup ordusu ve süvarileri de darmadağan oldu.

Düşman Allah'ın izniyle alçalmış ve perişan bir vaziyette ric'at etmek zorunda kalmıştı. Allah böylece vaadini doğruladı ve (mü'min) kullanın üstün kıldı. Düşman şimdi kendisini her taraftan kuşatan bir bela ve çıkmazın içinde Allah'a hamdolsun İslam daima yükselip aziz olmakta. Her gün yeni hayırlara vesile olmakta.

Allah'ın Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem):

"Allah bu ümmete her yüzyılın başında dininin işini yenileyecek bir kişi gönderir." buyurmuştur.

Bu din (İslam)-Allah'ın izniyle- her an ilerlemede ve tazelenip güçlenmektedir. Ben, Kral ve ashabına kendisinden başka ilah olmayan Tevrat'ı, İncil'i ve Furkan'ı indiren Allah adına nasihat ediciyim.

Kral da Necran'dan gelen Hristiyan heyetinin İçinde papazların ve halktan diğer insanların olduğunu biliyor. Necran heyeti Allah Resulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) yanına geldi, Allah'ın Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) onları İslam'a da'vet etti ve onlarla İsa (a.s.) hakkında tartıştı. Onlar bu tartışmada delillerin aleyhlerine geliştiğini görünce yan çizmeye başladılar. Bunun üzerine Allah Azze ve Celle peygamberine (sallallahu aleyhi ve sellem) onları **"Mübahile"** ye çağırmasını emretti.

Allah Azze ve Celle şöyle buyurdu:

"Sana İlim geldikten sonra, seninle tartışanlara:

"Geliniz, sizler ve bizler de -beraber- karşılıklı olarak çocuklarımızı ve kadınlarımızı çağıralım. Sonra dua edelim de Allah'ın lanetini yalancıların üzerine kılalım de." (Al-i İmran/61)

Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) bunu zikredince kendi aralarında istişare edip şöyle dediler:

"Andolsun Allah'ın hangi peygamberi bir kavmi mübahileye çağırmışsa o kavim kurtuluşa ermemiştir." diyerek cizyeyi kabul edip peygamberin mübahile yapmamasını isteyerek zimmet ehli olmayı arzuladıklarını söylediler...

Hakeza Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) Şam Hristiyanları ve Akdenizden Kostantiniye'ye kadar olan ülkelerin kralı Kayser'e bir mektup gönderdi. Bu kral iyilik ehli bir kraldı. Peygamberin mektubunu okuyunca O'nun alametlerini sordu. O'nun alametlerini Öğrenince, bunun Mesih'in (a.s.) müjdelediği ve Allah'ın İbrahim (a.s.) ile oğlu İsmail'e vaad edip haber verdiği peygamber olduğunu anladı. Bunun üzerine hemen kavmini ve Hristiyanları O'na uymaya da'vet etti. Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem)'in mektubuna fevkalade değer verip ikramda bulundu. Onu öpüp gözlerine sürdü. Hatta şöyle konuştu:

"Başımda şu krallık meşgalesi olmasaydı gidip O'nun ayaklarını

yıkardım."

Habeşistan'ın Hristiyan kralı Necaşî'ye gelince:

Allah Resulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) O'nun ülkesine hicret eden ashabından, haberini alınca hemen O'na iman edip O'nun dinini tasdik etti. Sonra da oğlunu ve dostlarını Allah Resulü'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) gönderdi. Ölüncü de Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) O'nun üzerine -gaib- cenaze namazı kıldı. Meryem (a.s.) suresini duyunca ağlamıştı.

Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem)'in ashabının Mesih hakkında dediklerini duyunca:

"Allah'a yemin ederim ki İsa (a.s.) bunların bu anlattıkları insandan şu çöp kadar fazla bir değere sahip değildir" diye -Kur'an'da- Mesih (a.s.) hakkında gelen haberleri iman edip doğruladı.

Sonra şöyle dedi:

"Allah'a yemin ederim ki bu peygamberin getirdiği ile Musa (a.s.)'ın getirdiği aynı kandilden akan nûr gibidir."

Allah'a, meleklerine, kitaplarına ve peygamberlerine iman eden hristiyanlara karşı Hz. Muhammed'in sünneti şuydu:

Müslümanların lehine olan, onların da lehine idi. Müslümanların zararına kabul edilen şey onlar için de zararlı kabul edilirdi. Bundan ötürü, Mesih'e ve Muhammed'e iman ettikleri için iki kat ecirleri vardır. Diğer kavimlerden Onun getirdiği dine iman etmeyenlerle savaşıma emrini Ona Allah vermiştir:

"Kendilerine kitap verilenlerden Allah'a ve ahiret gününe inanmayan, Allah ve Resulü'nün haram kıldığını haram saymayan ve hak dini. din edinmeyen kimselerle, küçülüp elleriyle cizye verince kadar onlarla savaşın." (et-Tevbe/29)

Mesih (a.s.) özellikle cihadı emretmedi. Hakeza bu hanif ümmete karşı ne o, ne de havarileri savaşmayı emretmemişken; Sen nasıl olur da Allah ve peygamberlerinden elinde bir hüccet olmadan bu ümmetin kanlarını mallarını ve ırzlarını helal kılıyorsun?

Ey Kral!.. Sen biliyorsun ki bizim beldelerimizde zimmetimiz ve güvenimiz altında sayılarını ancak Allah'ın bileceği kadar çok Hristiyan var. Onlara karşı olan iyi muamelemizi herkesin bildiği bir gerçektir. Fakat sizin

elinizde olan Müslüman esirlere reva görülen muameleyi asla mürüvveti ve dini olan bir insan kabul edemez. Kral bilsin ki ben. Onun ve ailesi hakkında herhangi bir şey söylemiyorum.

Ben **Ahmed b. Teymiyye**; Kralın ne kadar hayırsever olduğunu biliyor ve iyiliklerinden ötürü kendisine teşekkür ediyorum. Ancak ben sözlerimi Onun halkına söylüyorum. Şu anda esirler de kralın yönetimi altındaki halka dahildirler. Mesih (a.s.) ve diğer peygamberlerin hepsinin vasiyetleri iyilikle muamele etmek değil midir? Peki nerede bu?

Bildiğiniz gibi memleketinizdeki esirlerin çoğu hıyanet ve hile yolu ile kaçırılmışlardır. Hıyanet ve hileyi bütün dinler ve milletler haram görmüşlerdir. Siz nasıl olur da hainlik ile ele geçirilmiş olan insanla; üzerinde tasarruf sahibi olduğunuzu söylersiniz?

Bu yaptıklarınıza karşılık Müslümanların da bu muamelenin bazısını size karşı uygulamalarından kendinizi nasıl güvencede hissedebilirsiniz?

Eğer Müslümanlar yaptıklarınızın karşılığını vermek isterlerse, bilin ki Allah onlara -mutlaka- yardım edecektir. Özellikle mücahidlerin, salih insanların ve Allah dostlarının cihada daldıkları ve Ölüme hazır oldukları bir zamanda bunu yapmamaları için hiçbir mazeretleri kalmamıştır. Sahilleri yiğit komutanlar tutmuş ve sayılan her gün gittikçe artmaktadır. Müslümanlardan öyle salih insanlar var ki, Allah onların dualarını reddetmez, dileklerini geri çevirmez. Onlar gazaba gelirlerse Allah da gazaba gelir. İşte Tatarları görüyorsunuz. Onların çokluğuna ve kuvvetli olmalarına rağmen, müslümanlar gazaba gelince bela onları her taraftan kuşattı. Şimdi ne yapacaklarını bilmez haldeler. Peki nasıl olur da müslümanlarla her yönüyle komşu olan insanlar müslümanla karşı hiçbir akıl sahibi müslüman ve gayri müslimin razı olamayacağı muameleleri yaparlar.

İşte hal böyleyken Sen, akıl, din ve fazilet sahibi olan tüm İnsanlar, müslümanların hiçbir günahları olmadığı, aksine yaptıkları güzel ameller ve iyilikten ötürü övgüye layık olduklarını itiraf etmektesiniz. Hatta filozoflar bile, yeryüzüne müslümanların sahip olduğu dinden daha faziletli bir dinin gelmediğinde ittifak etmişlerdir. Bütün aklî ve nakli deliller bu dine uymanın vacip olduğunu ispatlamıştır.

Gördüğünüz gibi bütün bu ülkeler ve sahiller müslümanların elindedir. Hatta Kıbrıs daha üçyüz sene gibi bir zaman önce onların elinden çıktı. Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) onlara kıyamet gününe kadar üstün olacaklarını müjdelemiştir. Kralın ülkesindeki mazlum esirlere yapmış olduğu bu muameleye karşı, alemlerin Rabbi'nin kendisinden intikam

almasından onu kim koruyabilir?

Müslümanlar dinlerinin verdiği hamiyetle hep beraber kralın üzerine yüklenirler ve başkasına yaptıklarını ona da yapmak isterlerse, onu kim güvenceye alabilir?

Eğer kral ve dostlarından salih bir amel görürsek biz de kendilerine karşı iyilikle karşılık veririz. Yoksa, Allah zulme uğrayan ve mazlum olan kimselere yardım edecektir.

Sen de bilirsin ki bunu yapmak müslümanlar için hiçte zor değildir. Benim şu anda yapmak istediğim, size iyilik ve güzellikle hitap etmektir. Doğru ve hak olan ise ilme uymak ve iyilik üzere yardımlaşmaktır.

Eğer Kralın yanında aklına ve dinine güvendiği, ilmin ve dinlerin aslını kendisiyle baş başa oturup araştırarak kimseler varsa; oturup onlarla hakkı araştırırsın. O körü-körüne taklitçilik içerisinde olup gerçekten ne duymayan ve ne de akıl edemeyen katı Hristiyanlarla bu tartışmaları yapmasın. Çünkü onlar hayvanlar gibidir hatta onlardan daha da aşağıdırlar.

Bunun da aslı Allah'tan yardım istemen ve şöyle dua etmendir.

"Allah'ım bana hakkı hak olarak göster ve bana hakka uymayı nasib eyle. Batılı batıl olarak göster ve ondan kaçınmada bana yardım et. Allah'ım batılı gözümde hakka benzetme ki hevama uyup dalalet düşmeyeyim."

Allah'ım, Ey Cibrilin, Mikallin, İsrafilin, Rabbi! Göklerin ve yerlerin yaratıcısı gayb ve şehadet aleminin yaratıcısı. Kullarının arasında meydana gelen ayrılıklarda hüküm sahibi olan sensin. İnsanların ayrılığa düştüklerinde beni izinle hideyete erdir. Sen dilediğini doğru yola iletirsin." (Ez-Zumer: 46'dan iktibas)

Mektubum bundan daha fazlasını götüremediği için bu kısa mektupta bütün istediğim krala dünya ve ahirette yararlı olanı dilemektir.

Bu da iki şeydedir;

Birincisi; özel olarak kendisini ilgilendirmekte. Bu Kralın ilim ve din bilgisinin olması, hakkın (imanın) gerçeğinin ona görünmesi, kalbinden ve aklından şüphelerin zail olması ve Allah'a emrettiği şekilde ibadet etmesidir. Bu kral için dünya mülkünden ve dünyanın nimetlerinden daha hayırlıdır.

İşte Mesih (a.s.) bunun için gönderildi ve O'nun da havarilerine öğrettiği buydu.

İkincisi; hem Onun lehine hem de Müslümanların lehine olan husus. Bu da Kral'ın ülkesinde bulunan esirlere yardım etmesi, onlara iyilikte bulunması ve halkına onlara iyi davranmaları için gerekli emirleri verip, onları kurtarmamızda bize yardımcı olmasıdır. Zira onlara kötü muamelede bulunmakta Kral'ın dinince büyük bir vebal, Allah'ın dinine göre de azim bir günah vardır. Müslümanlar da bundan ötürü Kral'a alınacaklardır. Müslüman esirlerin kurtarılıp serbest bırakılması için yapacağı yardımda hem kendi dini, hemde Allah'ın dinine göre iyilik etmiş olacak ve Müslümanların nezdinde itibar kazanacaktır. Mesih (a.s.) bunu tavsiye edenlerin en büyüklerindendir.

Gerçekten Hristiyanların kendilerine hiçbir zarar vermeyen ve kendileriyle savaşmayan Müslümanlara karşı haince pusu kurarak, onları esir almaları insanı çok acı bir hayret içinde bırakıyor. Mesih (a.s.):

"Birisi senin sağ yanağına vurursa ona sol yanağını çevir. Kim de senin rida'nı alırsa ona gömleğini de ver." demiyor mu?

Elinizde Müslüman esirler çoğaldıkça Allah'ın size karşı olan gazabı artacağı gibi, O'nun Müslüman kullarının da gazabı artacaktır.

Kıbrıs'ta elinizde bulunan esir Müslümanların içinde bulundukları durum karşısında nasıl susulur. Özellikle elinizde bulunan bu esirler kimsesiz ve yoksul kimselerdir. Kendilerine yardım elini uzatacak hiç kimseleri yoktur.

Ben **Ebu'l-Abbas Ahmed İbn Teymiyye**, Müslüman abidlerin, zahidlerin ve alimlerin en zayıfı olmama rağmen, bu meselede fedakarlık yapmak için kuvvete başvurmaktan başka hiçbir seçeneğim yoktur. Özellikle İslam Dini, bizim fakire, kimsesize ve mazlumlara karşı şefkatli, merhametli olmamızı emrediyor. Kral bu hayrı işlememizde herkesten daha çok iyilik yapmaya layıktır. Çünkü Mesih (a.s.) İncil'de ısrarla bizi buna davet edip, insanları geniş bir merhamet duygusuna bol bir hayra çağırıyor. Güneş ve yağmur gibi hayra ve iyiliğe...

Eğer Kral ve adamları bize müslüman esirlerin serbest bırakılmasında yardımcı olurlarsa, bu O'nun hem dünyası, hem de ahireti için daha hayırlı olacaktır.

Ahiret mükafatına ve Allah-u Teala'nın vereceği sevaba gelince, nevalarına uymayan Müslüman alimlerin kalbinde bu konuda zerre kadar şüphe yoktur. Hatta Allah'tan korkan ve insaf sahibi olan herkes, o Müslümanların haince kaçırılıp esir alındıklarını bilir. Bunu Allah emretmediği gibi Mesih (a.s.)'da havarilerine O'nun dinine uyan hiç kimseye, İbrahim (a.s.)'ın milletini kabul edenleri esir almak veya onları

katletmeye, herhangi bir emir vermiş değildir. Hristiyanların büyük bir kesimi Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) ümmîlerin Resulü olduğunu bilip, bunu böyle kabul etmektedirler. Peki peygamberlerine inanmış ve ona uymuş olan bir ümmetin katledilmesi nasıl caiz olur?

Şu durumda Hristiyanların kralları, papaz ve ruhbanları özellikle bilgi ve dinde diğerlerine karşı farklı bir konumda olanların çoğu, hakk nisbeten de olsa kabul etmekte ve bu kabul ettiğine uymakta. Başka bir çok milletin ve insanın bilmediğini bilerek İslamı takdir edip O'na iman etmiş olan insanlara kendilerine dünya ve ahirette yararlı olacak muamelede bulunmaktalar.

Sonra, esirleri serbest bırakmanın ve köle azad etmenin sevabı peygamberlerin ve sadık insanların dilinden bize bir çok kaynak aracılığı ile ulaşmıştır. Bunu öğrenmeyi dileyene bu hiçte zor değildir. Kral da bu vasiyetlere uyarak hangi hayır ameli işlerse karşılığını görecektir.

Müslümanların ülkelerinde bulunan hristiyanlar sizin memleketinizde olanlardan kat kat fazladırlar. Onlar arasında hristiyanların Öyle ileri gelenleri var ki denizde (ülkelerinde) ve sizin ülkenizde onların bir tanesine denk gelecek kimse yoktur. Sizin elinizde bulunan esir Müslümanlara gelince, Müslümanların onların içinden kendilerine ihtiyaç duyacakları bir tane insan bile yoktur. Ancak biz Allah rızası için ve onlara acıdığımızdan, Allah'ın sadık ve ihsan sahibi kullarının iyiliklerini, en güzel bir biçimde ödüllendireceği günün sevabından dolayı onları kurtarmak istiyoruz.

Ben, **Ebu'l-Abbas Ahmed b. Teymiyye**, bu mektubu yazan kişi, Kralın ve O'nun kardeşlerinin bildiğimiz güzel ahlakını ve iyiliklerini ülkemizde yaydım. Halen size karşı olan duygularını yumuşatmaya çalışıyorum. Kral'ın bize ulaştığı kadarıyla iyiliksever, ilim ve dine sevgi besleyen bir kişi olduğunu duyduğum için bu mektubu size yazdım. Ben Mesih (a.s.) ve diğer tüm peygamberlerin (Allah'ın selamı onların üzerine olsun) vekili olarak Kral'a ve devletin ricaline nasihatta bulunuyor ve onlar için hayırlı olanı temenni ediyorum.

Çünkü Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)'in ümmeti insanlar içerisinde çıkarılmış olan en hayırlı bir ümmettir. Onlar tüm insanlık için dünya ve ahiretin hayrını dilerler. Güzeli emredip kötülükten alıkoyarak insanları Allah'a davet eder. İnsanlar dünya ve ahiretlerini ilgilendiren her meselede yardım elini uzatırlar.

Eğer Krala Müslümanların dinleri hakkında karalayıcı ve kötüleyici haberler ulaşmışsa, bu haberleri tahkik etmesi gerekir. Bu ulaşan haber ya yalan bir haberdur veya nakledilen habere konu olan meselenin tevili

anlaşılmamıştır. Bu haberleri aktaran kişi söylediği sözlerde; Müslümanlardan bazısının işlemiş olduğu günahlar, yaptıkları fuhuş ve zulüm hakkında dediklerinde doğru olabilir. Bu tür davranışların her milletin fertleri arasında olması mümkündür. Halbuki Müslümanlar nezdinde cereyan eden kötü ameller, diğerleri arasında meydana gelenden daha azdır. Müslümanlar arasında bulunan hayrın bir benzeri başka hiçbir milletin fertleri arasında bulunmaz.

Kral da, Hristiyanların ileri gelenleri de bilmektedir ki, Hristiyanların büyük çoğunluğu ve hatta din adamları, Mesih (a.s.)'ın havarilerinin ve Paulus'un mektuplarındaki vasiyetlerinin dışına çıkmışlardır. Bugün Hristiyanların işlemiş oldukları ameller arasında şarap içmek, haçı kutsallaştırmak ve domuz eti yemek, Allah Azze ve Celle'nin helalliği hakkında asla bir ayet ve haber indirmedeği uydurma bir gelenektir. Hatta bazıları Hristiyanların Şariatlerinin haram kıldığını helal kılmaktalar. İnanmadıkları şeye (İslam'a) muhalefet etmeye gelince hepsi bunda müttefikler.

Bizim Şariatımızda sadık ve doğrulanmış olan Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) haber verdiğine göre:

Mesih (a.s.) bizim ülkemizde, Dimeşk'te beyaz minarenin bulunduğu yere iner. Elini iki meleğin omuzlarına koyarak haçı kırar, domuzu öldürür ve kendisine inanmayanları cizyeye bağlar. İnsanların İslam'dan başka bir dine inanmalarını asla kabul etmez. Gözünün birisi silik, diğeri şaşı olan ve peşine yahudileri takan dalalet Meşinini (Deccali) öldürür. Böylece Allah Azze ve Celle hidayet Mesihi olan Meryemoğlu İsa (Mesih)'in, Yahudilerin O'na eziyet edip yalanladıklarından dolayı O'nun intikamını almış olacak..

Bildiğim oki ve -hayrı kabul edecek- herkese nasihat olarak şunu söylemek istiyorum:

Müslümanlara bir iyilikte bulunup onlara meyleden ve bundan ötürü zarar gören hiç bir kimse olmamıştır. Bilakis O'nun sonu yaptığı hayırlı davranış sebebiyle, onların akıbeti gibi iyi olmuştur.

Allah Azze ve Celle şöyle der:

"Kim zerre ağırlığında bir hayır yaparsa onu görecektir ve kim de zerre ağırlığında bir şer yaparsa O'nu görecektir." (el-Zelzele/7-8)

Mektubumu **"Ebu'l Abbas'a"** ve elinizdeki esirlere iyi muamele etmelerini, onlara yardımcı olup, ellerinde tutuklu bulunan ehl-i Kur'an insanlardan hiçbirisinin dininden çıkmasına zorlanılmamasını dileyerek

bitirmek istiyorum.

Kral bunun akıbetini, içimde sakladığımın da çok ötesinde görecektir. Allah biliyor ki ben Kral'a hayır diliyorum. Çünkü Allah Azze ve Celle bunu bize emretti. Herkese hayır ve iyilik dileyip, Allah'ın yarattıklarına şefkatle davranarak onları Allah'a ve dinine çağırmamızı, onları insanların ve cinlerin şeytanlarından gelecek belalara karşı korumamızı "**Şeriat**" olarak indirdi.

Kral'a yarın ahiret gününde yararlı olacak maslahat, ancak Allah'tandır. O'nun katandandır. Kral hakkında hayırlı olan sözü seçecek ve onun hayatını hayırla sona erdirecek ancak Allah Azze ve Celle'dir.

Hamd Alemlerin Rabbi'ne salat ve selam O'nun peygamberlerine özellikle Hatemu'l-Enbiya olan Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)'in üzerine olsun!

بسم الله الرحمن الرحيم

İkinci Mektup

Kahire'deki kale zindanında **İbn Teymiyye**'nin çalışmalarından rahatsızlık duyan zamanın yönetimi, Onu İskenderiye'ye sürgün eder. Bu mektubu **İbn Teymiyye**'nin kardeşi Şerefuddin Abdullah anne bir kardeşleri ve Şam'da ikamet eden Bedruddin'e yazmıştır.

Mektupta **İbn Teymiyye**'ye karşı düşmanlarının bütün çabalarına rağmen, Allah Azze ve Celle'nin insanların kalblerini Onun davetine ve tebliğine açıp ısındırdığı dile getiriliydi.

Ahmed b. Teymiyye'den kardeşi Bedruddin'e...

Allah'ın selamı, rahmeti ve bereketi İmam ve celil alim şeyh Bedruddin'in üzerine olsun. Allah onun ehline ve onun yolunda olanlara, nimetlerini rahmetiyle göndersin. Bizi ve kendisini, bu dünyada Allah'a itaatte, ahirette ikram ve izzet diyarı olan yerde de **peygamberler, şehidler, salihler** ve **ehl-i velayeti** ile beraber kılsın!

Kendisinden başka ibedete layık ilah olmayan ve "**Hamd**" e en çok layık olan Allah Azze ve Celle'yi en güzel övgüyle överek başlarım. O gücü her şeye yetendir.

Adem oğlunun (a.s.) efendisi, Allah'ın kullarının en hayırlısı

Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) aile ve ashabına salat ve selam olsun!..

Biz ve bizimle beraber burada bulunan cemaat Allah'ın izniyle Onun en güzel, en olgun nimetleri ve rahmetleri içindeyiz. Bu nimetlerden bir diğeri de kerem sahibi kardeşimizin İskenderiye'ye (Allah onu korusun) gönderilmesidir.

Zira Allah'ın düşmanları bununla bazı şeyleri yapmaya yeltendiklerini ortaya koymaktadırlar. Bu oyun ve hileleri ile İslam'a ve Onun sadık dostlarına tuzak kuruyorlar. Onlar niyetlendikleri bu şeyin çok kısa bir zamanda gerçekleşeceğini sandılar (Allahu Teala'nın izniyle) bu bilinen çirkin hileleri bütünüyle ters yüz oldu.

İskenderiye ahalisi beklenenin de ötesinde **"kardeş"** ine ikbal gösterip, ona değer veriyorlar.

(Allah'a hamdolsun) hepsi de onun Allah'ın kitabı ve Rasulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) sünnetini hatırlatıp öğretmesi, ehl-i dalalet ve ehl-i bidati, Kur'an ve Sünnet düşmanlarını teşhir etmesini büyük bir memnuniyetle karşılıyorlar.

Allah'u Teala'nın emri olacak, orada karşısına çıkan bir çok sapık cemaatin inanç ve felsefelerinin gizli yanlarını keşfedip açığa vurdu. Birçoğunu ikna ve irşad edip tevbe etmelerine vesile oldu. Hatta böyle bir cemaatin ele-başlarından olan birisi tevbesini **"ilan"** etti. Bu olaylar, Müslümanlar arasında olduğu gibi **"Emir"**, **"Kadı"** fukaha, müftüler, mücahidler, genç, yaşlı herkes nezdinde büyük bir takdir ve yankı uyandırdı.

Allah Azze ve Celle'den dileğimiz, bu sapık cemaatlerden intikam alması, dinini ve kitabını üstün kılıp, onların varlığına yeryüzünde son vermesidir.

Yine Allah Azze ve Celle'den niyazımız odur ki seni kendisinin sevdiği ve razı olduğu her işte başarılı kılsın ve sana hayırlı ve layık olanı versin!

Allah'ın selamı, rahmeti, bereketi, kendisine Ömrünün sonunda bu yüce nimetleri ve üstün dereceleri bağışladığı, keramet sahibi, saadetli temiz annemizin ve senin üzerine olsun.

Ayrıca tüm ailemize, kardeşlere, arkadaşlara, tanıdıklara ve komşulara selamlarımı göndermeyi bir borç bilirim.

Bu mektubu, tüm zihnim Müslümanların başlarına gelenleri

düşünmekle meşgulken yazdım.

Hamd Alemlerin Rabbi olan Allah'a, salat ve selam O'nun Resulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) ehli beyti ve ashabının üzerine olsun!

بسم الله الرحمن الرحيم

Üçüncü Mektup

İbn Teymiyye'nin Mısır'dan annesine yazdığı mektup. Bu mektupta İbn Teymiyye hem bir evlat ve hem de bir alim olarak, üzerine düşen sorumlulukları dile getirmektedir.?

(el-Fetava : C. 28, sh: 48-50. Şeyhu'l-İslam İbn Teymiyye: İbrahim b. Ahmed el-Feyyani, sh: 37-38. İbn Abdil-Hadi: el-Ukud ed-Darriye. sh: 257.)

Ahmed b. Teymiyye'den saadetli anneciğime...

Allah, gözünü nuru ve nimetiyle aydınlatsın ve seni bol keremine bürüsün ve seni kadınların en hayırlısı kılsın.

Allah'ın selamı rahmeti bereketi üzerinize olsun!

Kendisinden başka ibadete layık ilah olmayan Allah'a hamdederek mektubuma başlıyorum. O hamdleri kabul eden ve o her şeye gücü yetendir.

O'ndan Nebilerin hatemi muttakilerin İmamı, kulu ve Resulü Muhammed'e (Allah'ın selamı ve salatı O'nun üzerine olsun) salat ve selam getirmesi niyazıyla.

Bu mektubum size Allah'ın bir nimeti, O'nun büyüklüğü ve kerametli minnetinden ve büyük ayetlerindendir. Bundan ötürü Allah'a çok şükrediyor ve O'nun fazl-ı kereminden daha ziyade istiyoruz.

Biliyorsunuz bizim şu anda bu ülkede bulunmamız, bazı zorunlu nedenlerden dolayıdır. Ne zaman amelde ihmalde bulunursak,

dünyaya ve ahirete dair işlerimiz fesada uğruyor.

Allah bilir ki biz, sizden isteyerek uzak kalmayı seçmedik. Eğer şu havada uçuşan kuşlar bizi kanatlarına alıp getirebilseydi bir an önce kavuşmak için sevinciyle kuşların kanadıyla size uçuşurduk.

Ne yazık ki "gaib" in özü kendisiyle beraberdir. Eğer sizler durumların iç yüzünü bilmiş olsaydınız -Allah'a Hamd olsun- siz de şu anda içinde bulunduğumuz durumu seçmek isterdiniz. Biz burada sürekli kalmaya karar vermiş değiliz. Biz burada her gün kendimiz ve sizin için "istihare" de bulunuyoruz. Bize hayır duada bulunun. Allah'tan dileğimiz bize, size ve tüm Müslümanlara hayır olan şeyi seçmesini ve seçtiğinde de hayır ve afiyet ihsan buyurmasıdır.

Bununla beraber, Allah, bize öyle hayır, rahmet, hidayet ve bereket kapıları açtı ki, bu daha önce ne aklımıza ve ne de hayalimize gelmezdi.

İşte biz böyle bir halde, her an içimizde bir sefer (yolculuk) duygusuyla yaşıyoruz ve Allah-ü Teala'ya sürekli "İstihare" de bulunuyoruz. Sakın sizden birisi, dünyalık herhangi bir şeyi size yakınlığımıza tercih ettiğimizi sanmasın. Aksine öyle bazı dini meseleler var ki (dinde sizin yakınlığınız) bundan daha hayırlı olduğu için sizin yakınlığınız (sıla-i rahmi) tercih ediyoruz.

Fakat öyle büyük meseleler var ki, bunun ihmalinden ötürü zarar Müslümanların hepsine vereceğinden korkuyoruz. Şahid, görmeyenin gördüğünü görür diye bir darb-ı mesel vardır, bunu siz de bilirsiniz.

Sizden ricamız bize çokça dua etmenizdir. Çünkü Allah bilir, biz bilemeyiz, O takdir eder, biz edemeyiz, O gizlilik aleminde olanları bilir.

Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem):

"İnsanoğlunun, Allah'ın kendisine (bela, imtihan veya rızık olarak) verdiklerini hayırlı bulup (istihare etmesi) razı olması onun mutluluğundandır. İnsanoğlunun istihareyi terk etmesi ve Allah'ın kendisine takdir etmiş olduğuna gazap etmesin de onun mutsuzluğundandır."

Tacir yolculuğunda mallarından bazısının zarar ve ziyana uğramasından korktuğu için kendinden emin oluncaya kadar, gittiği yerde ikamet edebilir. Ama bizim içinde bulunduğumuz durum, dille

anlatılamayacak kadar güzel.

"La Havle vela Kuvvete illa billah"

Allah'ın selamı, rahmeti ve bereketi size ve evde bulunan büyük, küçük, herkese, komşu ve akrabaların tek tek üzerine olsun! Salat ve Selam Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)'in ve O'nun âli ve ashabının üzerine olsun!

بسم الله الرحمن الرحيم

Dördüncü Mektup

İbn Teymiyye bu mektubunu Mutasavvıf Şeyh Nasr el-Menbeci'ye yazmıştır. Şeyh Nasr İbn Teymiyye'yi Ruknuddin Caşengir'e şikayet eden ehl-i tasavvuf arasındaydı.

Buna rağmen biz İbn Teymiyye'nin Ona yazdığı bu mektubunda hoşgörü vakar ve alimlere yakışır bir olgunluk görüyoruz. Zira "tebliğ" veya "islah", "kışkırtma" ve "karalama"dan çok farklı değerlerdir.

İbn Teymiyye mektubunda İman'la Şeriatın ahkâmının bütünleşmiş olduğunu bunun ayrılmazlık kabul etmediğini söylemek istiyor. Çünkü İman'dan kaynaklandığı söylenen sevgi ancak Kur'an ve Sünnetten beslenmiş olursa sağlıklı olur.

(el-Fetava: c. 2, sh: 452.)

Ahmed b. Teymiyye'den Şeyh-i Arif, örnek, âbid ve zahid İnsan (Ebu'l-Feth Nasr'a) Allah O'nun batın ve zahirini velî kullarının kalblerini açtığı şeyle açsın, O'nu insanların ve cinlerin şeytanlarına karşı açık ve gizli olarak üstün kılsın. O'nu Allah'ın Şeriat'ına uygun olarak Tarikat-ı Muhammediye'de (sallallahu aleyhi ve sellem) yürütsün ve O'nun gayretiyle dînin özlü gerçeklerini kullarına açıklattırsın.

Şüphesiz Allah sizin gibi bir insana din ve dünya işlerinde nimetleriyle zahirde ve batında lütufta bulundu ve yeryüzünde büyüklük taslamayı ve fesad çıkarmayı istemeyenlerin kalblerine sizin

sevginizi yerleştirdi. Bunu sizin güzel bilginiz ve niyetinize bakarak yaptı. Allah Azze ve Celle. Muhammed'i (sallallahu aleyhi ve sellem) en olgun sevgi ve en olgun bilgiyle gönderdi. Böylece Allah Azze ve Celle, kendi sevgisi ve Resulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) sevgisiyle, içinde "şirk" olan sevgiyi birbirinden ayırdı.

"İnsanlardan öyleleri vardır ki, Allah'tan başka O'na denk (İlahlar edinirler), onları Allah'ı sever gibi severler. Allah'a iman edenler Allah'ı daha çok severler." (el-Bakara/165)

Bunun için imani sevgi, imani lezzetin ve dînî vecd'in aslı oldu.

Buhari ve Müslim'de Enes'ten (r.a.) gelen bir hadis-i şerifte Allah'ın Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem):

"Üç haslet kimde bulunursa kalbinde İmanın lezzetini (tatlılığını) bulur:

- Allah ve Resulü kendisine daha sevgili olan kimse,
 - Bir kişiyi ancak Allah için seven kimse,
 - Allah kendisini küfürden kurtardıktan sonra tekrar küfre düşmekten ateşe düşmekten irkildiği gibi nefret eden kimse"
- buyuruyor.

Allah'ın Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) imanın tatlılığını Allah'ın sevgisi ve faziletli Resulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) sevgisine bağladı. Allah Resulü'nü (sallallahu aleyhi ve sellem) sevmek Allah'ı sevmektir.

Müslim'de Abbas'tan (r.a.) gelen bir rivayette Allah'ın Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle söyler:

"Kim Rab olarak Allah'tan, din olarak İslam'dan ve Resul olarak Muhammed'den (sallallahu aleyhi ve sellem) razı olmuşsa imanın tadını almıştır."

İmanın tadını almayı bu esaslara razı olmaya bağladı. Tıpkı "Vecd" i sevgiye bağlı kıldığı gibi. Allah'ın Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) bunu. zahirî amellerin aslı ve batını amellerin meyvesi olan "Zevk" ile "Vecd" in Allah ve Resulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) emrettikleriyle, başkalarının emrettiklerinin arasına bir fark koymak için yapmıştır.

Sehl b. Abdillâh et-Tüsterî'nin (rh.a) dediği gibi:

"Kitap ve Sünnetin şahidlik etmediği her "vecd" batıldır."

Bunun için Allah Azze ve Celle kendisini seven kullarına şöyle seslenir:

"De ki: eğer siz Allah'ı seviyorsanız bana uyunuz ki, Allah sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın." (Al-i İmran/31)

El-Hasen el-Basrî de diyor ki:

"Allah'ın Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) zamanında insanların bazıları Allah'ı sevdiklerini söyleyince, Allah Azze ve Celle'de bu ayeti indirdi."

Böylece, Allah sevgisini Resulü'nün sevgisine, kendisinin de kullarına olan sevgisini Resulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) sünnetine uyma şartına bağladı.

Allah kendisini seven kullarını tanımlarken:

"Ey iman edenler sizden kim dininden dönerse, o zaman Allah (onun yerine) kendisinin onları, onlarında kendisini sevdiği, müminlere karşı gayet yumuşak, kafirlere karşı da gayet onurlu ve sert bir toplum getirir ki onlar Allah yolunda savaşır, hiç bir ayıplayanın ayıplamasından korkmazlar. Bu Allah'ın lutfudur ki dilediği kimseye verir. Allah (lutfu) geniş olandır, (her şeyi) bilendir." buyurur. (el-Maide/54)

Allah bununla kendisini seven ve kendi katında da sevgiye layık olan kullarını "izzet" ve "cema" sıfatlarını, övdüğü Resulü'nün sıfatlarıyla birleştirmektedir. Daha önceki ümmetler de bu iki sıfat ayrı ayrı değerlendiriliyordu. Bu sıfat, Allah'ın düşmanlarına karşı "tavizsiz" ve "izzetli", Allah'ın dostlarına ve Resulü'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) karşı "şefkat" ve "rahmet" le muamelede bulunmadır.

Sufilerin büyüklerinden birinin dediği gibi:

Vatandan (uzak)

Yuvadan uzak,

Ağlar o diyarın harabelerine,

Aşık, fakat bilmez kime (aşık) olduğunu...

Allah'ın rahmeti üzerinize olsun Allah size Muhammed'i sevgi ile müşterek sevgiyi ayıracak bilgiyi vermiştir.

Bunun için, kemale eren Şeriat Allah'ın adıyla gelmiştir. Allah'tan bir şey dilemede O'nun "Rabb" adıyla istenmesi meşru kılınmıştır. Namaz kılan ve Allah'ı zikredeni:

"Allahu Ekber, Subhanallah, elhamdülillah, ve La ilahe illallah" der. O'na dua edip yalvarmada Allah Azze ve Celle şöyle dememizi bize öğretiyor:

"Ey Rabbimiz nefislerimize zulmettik." (el-A'raf/23)

"Rabbim beni, annem ve babamı bağışla." (Nuh/28)

"Rabbimiz günahlarımızı ve bu işimizde (dinimizde) haddi aşmamızı bağışla ve ayaklarımızı (hak üzere) sabit kıl." (Al-i İmran/148)

Böyle olmasına rağmen "sufilerin" çoğu: "seyr-i sülûkunda; kulların, "Rububiyet" ve "Kayyumiyeti"ne şehadet etmektedirler."

Böylece bu Rabbani Tevhid ile kendisine emrolup istenenlerden gaflet içerisinde fenaya dalar.

Halbuki Tevhid-i Rabbani, Allah Azze ve Celle'den daha sevgili olan başka şey olmadığını kabullenme, emirlerine boyun eğme ve Resulü'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) itaat etme makamıdır.

Her ne emredilecekse Onun emriyle ve her ne de yasaklanacaksa O'nun yasaklamasıyla yasaklanır.

Din ancak O'nun için sevmek ve O'nun için nefret etmektir.

Kim bu "Tevhid" den yüz çevirir ve O birincisiyle amel ederse; "Eğer Allah dileseydi ne biz, ne de babalarımız şirk koşmazdık." diyen müşrik kadercilere benzemiş olur.

Kim de birincisini bırakıp sadece ikincisine sarılırsa, O, Allah'ın ne kulların fiillerini ve ne de tüm evrendekilerin hareketlerini yarattığına inanmayan ateşperest kadercilerden olur.

Birincisi helal ve haram tanımayan sapık "İbahiye" taifesidir. Bunu ancak heva ve heveslerinin emrine uyarak yaparlar. Yoksa bu bir süreklilik göstermez. Bu tür kimseler Şeriatın sınırları dışına çıkan

ve hevalarının hoş gördürdüğünü ilahlaştıranlar arasında çoktur. Onların kendilerine özgü bir kibirleri ve yapmakla emrolunmadıkları ibadetleri vardır. Bu onlara içinde fasid amel bulunan bazı yararlar sağlayabilir. Onlar bazı yönlerden rahiplere ve putlara tapan hintlilere benzerler.

Bunun için Şeyh Abdulkadir el-Geylanî (Allah O'na rahmet eylesin):

"İnsanların Öylesi vardır ki kaza ve kader konusuna girdikleri zaman dillerini tutarlar. Fakat bana bu konuda öyle bir pencere açıldı ki; hakkın kaderine hak ile hak için meydan okudum, Velî, kadere karşı cesurca çıkandır, ona muvafık olan değil" demiştir.

Hız. Ömer (r.a.)'ın "Allah'ın bir kaderinden diğer kaderine sığındım" demesi gibidir, (çeviren)

Şeyh'in bu yaptığı, Muhammedi bir dille konuşmaktır.

Yani Müslüman Allah'ın emrettiklerini yapmak, yasaklarından kaçınmakla yükümlüdür. Vele ki bunun sebepleri takdir edilmiş olsun. O, Allah'ın bir kaderine, diğer bir kader ile karşılık verir.

Et-Taberanî'nin rivayet ettiği bir hadisi şerifte Allah'ın Resul'ü (sallallahu aleyhi ve sellem):

"Dua ve belâ gökle yer arasında karşılaşır" buyurmuştur.

Et-Tirmizî'nin rivayetinde:

"Ey Allah'ın Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem); kendimizi tedavi edebileceğimiz ilaçlar, kendimizi sakınmak için yapılan rukyeler ve takiyye için ne dersiniz? Acaba bunlar Allah'ın kaderinden bir şeyi geri çevirir mi?" diye sordular.

Allah'ın Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem);

"Onlarda Allah'ın kaderindendir" buyurdu.

Müslüman her canlının alnının Allah'ın kudret elinde olduğunu ve O'nun her şeye gücünün yettiğini ve alemlerin Rabbi'nin O olduğunu, kulların kalplerinin ve alınlarını O'nun elinde olduğunu görür. O'ndan başka yaratıcı, yarar ve zarar verici, veren ve alan, koruyan, yücelten ve alçaltan yoktur.

Ve yine emredilen ameli çokça yapmak, şüphelerin çoğundan

kaçmak, ancak Allah rızası içindir.

İşte bu, tüm peygamberlerin üzerinde ittifakla birleştikleri en çok geniş anlamıyla İslâm ve İmandır. Mekkî Surelerin hepsi bu dîni insanlığın kalbine oturtmak amacıyla inmiştir.

"Allah Nuh'a dinden buyurduğu şeyleri size de şeriat kıldı. Gerek sana vahyettiğimiz, gerek İbrahime, Musa'ya ve İsa'ya vasiyet ettiğimiz (şey) dini ikame ediniz ve onda ayrılığa düşmemenizdir. Fakat müşriklere, kendilerini davet ettiğin şey (tevhid çok) büyüdü. Allah dilediğini o din için seçer ve kalbiyle ve bedeniyle itaat edip yöneleni o dine eriştirir." (eş-Şura:13)

"Andolsun ki her ümmete: "Allah'a ibadet edin ve tağuttan kaçının" diye (söylemeleri için) bir rasul gönderdik.." (en-Nahl/36)

Bunun için İmam Buhari sahihinde: (Peygamberlerin dini birdir.) diyen bir bölüm açmıştır.

Allah-u Teala:

"Sizden iman edenler. Yahudi. Nasranîler ve Sabîîler'den de iman edip salih amel işleyenler için (ahiret yurdunda) ne bir korku ne de bir üzüntü vardır."

Din sahibi milletler dört sınıftır. (Allah'a ve ahiret gününe iman edip salih amel işleyenler). Bu dinlerin tebdilinden önceydi. Ayetin başında mü'minler söz konusu edilmişlerdir. Bu, Şeriatın sözünü ettiği halis imandır.

"(Ey Resulüm) sana da kendinden önceki (hem) kitabı tasdik edici (hem de doğrulayıcı) ve ona karşı bir şahid olarak, hile o bu kitab'ı (Kur'an'ı) indirdik. O halde (Sen de) onların arasında Allah'ın indirdiği (Kur'an) ile hüküm ver. Ve sana gelen gerçek (hükmü) bırakıp bunların hevalarına uyma. Bizlerden herbiriniz için bir şeriat ve yol koyduk. Allah dileseydi. elbette sizi (tek bir ümmet kılabilirdi. Fakat o size verdiği (şeriat) ile sizi imtihan etmek için (bir tek ümmet kılmadı.) öyleyse hayır işlerinde yansın. Dönüşünüz topluca Allah'adır. Hakkında ayrılığa düştüğünüz şeyleri, siz o haber verecektir." (el-Maide:48)

İslâmî Şeriat ve Minhac (yol) Hz. Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) ümmetine özgüdür.

"Siz insanlar için çıkarılmış en hayırlı bir ümmetsiniz." (Al-i

İmran/110)

Medenî sureler bu amaçla inmiştir. Çünkü Allah'ın Şeria'tının hükümlerinin çoğu, Sünnet (ümmetin tutacağı yol) farzlar ve hadlerin hepsi peygamber şehri Medine'de İnmiştir.

Hizmetinizde bulunan bazı insanlardan bana "ittihad" (vahdet-i vücud) mezhebinin görüşlerini andıran haberler ulaştığı için, sizin hizmetinizde bulunan insanlara herhangi bir şahsı hedef almadan bu mektubu ince bir şekilde söz konusu olan bazılarına cevap olarak yazmam gerekti.

Allah'ın adıyla söylüyorum ki hiç bir insanın bizzat kendisi doğrudan doğruya eleştirimizin konusu değildir. Biliyoruz ki fazilet sahibi Şeyh mü'minlerin etrafında halkalandıkları bir zâttır. Bizim için Allah'ın dininde ve dünyalık işlerde O'na layık olduğu biçimde yardım etmek vacibtir.

Ben bu konuda bir kitap yazmıştım, belki Şeyhimize gönderilir. Ayrıca bu konuda şeyhimiz "İmaduddîn" de bazı risaleler yazmıştı. Allah Azze ve Celle her şeyi hakkıyla biliyor. O'nun bilmesi bizim için yeter. Eğer bu "vahdet-i vücud" cuların zararlarından Allah yolunun saliklerini sakındırıp korumayı dinin en büyük vaciblerinden görmemiş olsaydım, bu tarikatın Allah'a ve Resulüne (sallallahu aleyhi ve sellem) iman etmiş olanlar için gizli akidelerinin açıklanmasına gerek duymazdım.

Fakat Şeyh (Allah kendisine ihsanda bulunsun) çok iyi biliyor ki. Nebevi davetin, belki tüm yaratılmış olanların yaratılmış olmaları ve peygamberlerin gönderilmiş olmalarındaki yegane gaye Din'in yalnız Allah Azze ve Celle'nin olmasıdır.

Çoğu zaman Moğol istilası ve İslam Şeriati'nin böyle yok olmaya yüz tutmasının en büyük sebeplerinden birisi olarak kendisinin ilahlığını iddia edecek olan kör deccalin öncü güçleri olduğunu zannediyordum. Onların sözleri yeryüzündeki "Şirk" in tamamını içeriyor. Onlar Allah'ı Tevhid'le birlemiyorlar. Onlar Ancak Allah ile evrende yaratılmış olanlar arasındaki ortak (müşterek) şeyi birliyorlar. Dolayısıyla bunlar Rabb'lerinden yüz çeviren bir kavim olmuşlardır.

Hattâ salih insanların bazısından duydum:

"O taifeden olan insanlardan birisi islam topraklarının kendisine dar geldiğini yetmediğini Hindistan'a gitmek istediğini söyler. Ona göre Hintliler müşriktiler, bitki, hayvan gibi şeylerin hepsine ibadet

ediyorlardı..."

Eğer onlar gerçekten nebilerin ve Resullerin yolunu (Allah'ın selamı onların üzerine olsun) tutmuş olsalardı, hidayete erecekler ve gerçek bilgiye ve gönül rahatlığına kavuşacaklardı.

Ben azamet sahibi olan Allah Azze ve Celle'den müslümanların hepsini ıslah edip faziletli Şeyh'i davetçilerinin en hayırlılarından kılmasını diliyorum.

Allah Teala:

"Sizden hayra davet eden iyiliği emredip kötülükten alıkoyan bir ümmet olsun. İşte onlar kurtuluşa erecek olanlardır." buyurur. (Al-i İmran/164)

Allah'ın selamı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun. (imamın fetvalarından, c.2 sh: 452 (den kısaltılarak.)

Beşinci Mektup

Bunun gerçekten bir mektup olup olmadığını bilmiyoruz. Ancak mektup üslubuyla yazılmıştır. Bu nedenle bunun bir mektup olacağı düşüncesiyle bu konuşmayı buraya aldık.

İbn Teymiyye bu -mektubunda- patolojik ve imani bir gerçek olan "Hased" üzerinde durur.

(el-Fetava, c. 10, sh:91)

Allah-ü Teala münafıklar hakkında:

"Kalplerinde hastalık var, Allah hastalıklarını daha (da) artırdı." (el-Bakara/10) buyurur.

"Biz Kur'an'da mü'minlere şifa ve rahmet olan indiririz. Bu zalimlerin ancak perişanlığını artırır." (el-İsra/82)

Bedenin hastalanması, sağlığının ve kemalinin bozulmasıdır.

Kalp hastalığı da bu tür bir hastalıktır. İnsanın kalbinde şüphe ve

şehvet sebebiyle çöreklenir.

Mücahid ve Katade: "Kalplerinde hastalık vardır." ayetinde "şek" ile tefsir etmişlerdir. Bazen de zinaya karşı olan şehvet duygusu ile tefsir edilmiştir.

"Kalbinde hastalık olan göz kayar" (el-Ahzap/32)

Kalp hastalığı, seni zorla tahakkümü altına almış olan, düşmana karşı beslediğin kin gibi bir acıdır.

Allah'u Teala:

"İman eden kavmin kalblerinin acısını giderir." (et-Tevbe/14)

Hakeza "Şek" ve "cehalet" kalbe acı verir.

Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem):

"Onlar bilmediklerinde sorsalardıya çaresizlik şifası ancak soruyla (öğrenilir) buyurmuşlardır."

Hakkın anlaşılması için sorulan soruları cevaplayıp açıklamada bulunan alimin yaptığına: "cevabıyla bana şifa verdi" denir.

Kalp de tıpta bedenin yararlı gıdalarla beslendiği gibidir. Terbiyeye, gelişmeye ve ıslah olmaya muhtaçtır. Sadaka, hastaların günahını suyun ateşi söndürdüğü gibi söndürür. Kalpte bu terbiyeyle temizlenir ve parlaklık kazanır.

"Onların mallarından onları (günahlarını) temizleyen ve kendilerini arındıran bir sadaka al..." fevahiş (ahlaksızca kötülükleri) terketmekte insan kalbini temizler." (et-Tevbe/103)

"Ey iman edenler, şeytanın adımlarına uymayın. Kim Şeytan'ın adımları ardınca giderse şüphesiz ki o hayasızlığı ve kötülüğü emreder. Eğer Allah size lütfuyla acımasaydı hiç biriniz temize çıkamazdı. Fakat, Allah her şeyi işiten ve bilendir." (en-Nur/21)

"De ki: Ben ancak sizin gibi bir insanım. Bana sizin ilahınız ancak "bir" ilah olduğu vahyediliyor. O'nun için doğru olun ve O'ndan bağışlanma dileyin, yazıklar olsun o müşriklere ki onlar zekatı vermezler ve ahiret gününü inkar ederler." (Fussilet/6-7)

Buradaki "Zekat" ın anlamı insan kalbini temizleyen ve pırıldatan,

aydınlatan "Tevhid ve İman" dır.

Bundan dolayı Yahya b. Ammar beş türlü ilim vardır demiştir:

a - Dünya hayatının aslı olan ilim: "Tevhid" dir.

b - Dinin gıdası olan ilim: o da Kur'an ve hadisin anlamlarını kavrayarak daima hatırlama ilmidir.

c - Dinin gıdası ve şifası olan ilim: fetva ilmidir. Zira kulun başına bir bela geldiğinde onun şifası ancak kendisine yol gösteren fetvadadır. Bunun için kul kendisini tedavi edecek birisine muhtaçtır.

d - Dini ifsad eden ilim; "Kelam ilmi" ve sonradan -dine dayalı olmadan- çıkmış olan ilimlerdir.

e - Dini helak eden ilimdir. Bu da sihir ve benzeri ilimlerdir.

Selefi sahilinden bazıları:

"Hasenat, iyilik ve ma'ruf: -kalbin nuru, bedenin kuvveti, yüzün aydınlığı, rızkın genişliği, insanların kalbinde sevgidir...

Günahı ise: kalbin zulmeti, yüzün karanlığı, bedenin güçsüzlüğü, rızkın azlığı ve insanların kalbinde -sahibine- karşı düşmanlık ve nefrettir."

Kalbinin hayat bulup, ıslah olmasının aslı imanla aydınlanmasıdır.

Allah Azze ve Celle:

"Bir ölü iken (imanla) dirilttiğimiz ve kendisine insanlar içinde yürümesi için bir nur verdiğimiz kimse, karanlıklar içinde kalıp oradan hiç çıkamayan kimse gibi olur mu? İşte böylece kafirlerin yaptıkları onlara süslü gösterildi." (el-En'am/122)

Allah Azze ve Celle, müminlerin kalbindeki iman nuruna işaret ederek şöyle buyurdu:

"Allah yerleri ve göklerin nuru(nu verendir.) Onun nurunun misali içinde güçlü bir lamba bulunan bir kandil fanusu gibidir. O lamba bir cam içindedir. O cam sanki inciden bir yıldız ki, ne doğu ve ne de batıdan olmayan zeytuni bir ağaçtan yakılır. Onun parlak yağı, kendisine bir ateş değmese bile neredeyse ışık verecektir. (Bu) nur üzerine nurdur. Allah dilediği kimseyi nuruna erdirir. Allah insanlar

için misal, verir. Allah her şeyi bilendir." (en-Nur/35)

Allah'ın Resulü'nden (sallallahu aleyhi ve sellem) rivayet edilen bir duada şöyle dediği rivayet olunur:

"Kur'an'ı kalplerimizin baharı ve gönüllerimizin aydınlığı kıl..."

Duadaki, bahar kelimesi; gökten inen ve yeryüzünde türlü türlü bitkiyi bitiren yağmur anlamına gelmektedir. Hayat dolu aydınlık kalp ise, Allah'ın hidayetiyle pırıldatıp temizlediği kalptir. Kalp böyle olduğu zaman hakkı işitir ve onu düşünür. Bunun için Allah'ın kitabını dinleyip anlamak istemeyenler hakkında Kur'an-ı Kerim'de:

"Dediler ki; Bizi kendisine çağırdığın şeye karşı kalplerimiz örtüler içindedir. Kulaklarımızda bir ağırlık, bizimle senin aranda bir perde vardır. Sen (dinine göre) amel et, biz de kendi dinimizle amel edelim." (Fussilet/5)

Hayat dolu canlı kalbin sahibini haya fuhuş işlemekten alıkoyar.

Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem):

"Haya imandandır." derken bunu kasdediyordu.

Kendisinde hiç hayat eseri kalmayan kişiye "Vakih" denir.

"Vakahet" ise sertlik demektir. Bunun anlamı; nemli yumuşak olan şeyin aksine kuru ve katı olan şey demektir. Bir insan katı kaba ve hantal olursa, onun kalbinde hayatın olmasını sağlayacak hayatın bir tek emaresine bile rastlanmaz.

Kalbin hastalıklarından bir diğeri de "Hased"dir. Hased, hased edilen kişinin ahlakının ve durumunun iyiliğinden nefret etmek ve ona bundan ötürü buğz etmektir.

İki tür Hased vardır:

1. Allah'ın kendisine vermiş olduğu nimetlerden ötürü bir insanı sevmemek ve onu kıskanmaktır. Hasedin, -yani- kıskançlığın en kötüsü budur. Kıskandığı kişiye karşı buğz etmeye başlayınca, kalbinde bir hüznün ve acı duymaya başlar. Gittikçe onun bu durumu hastalığa dönüşür.

2. Kıskandığı kişinin kendisinden daha faziletli olmasını istememek ve fazilette onun gibi olmak veya ondan daha üstün olmayı

sevmektir. Bu "Hased"e -kıskançlığa-gıpta denilir.

Hatta Allah Resulü'de (sallallahu aleyhi ve sellem) ve İbn Mes'ud yoluyla-Müslimin- rivayet ettiği bir hadiste buna "Hased" demiştir.

"Ancak iki şeyde "hased" vardır. Birisi: Allah'ın kendisine, hikmet (ilim) verdiği ve bu ilmini öğreten diğeri de Allah'ın kendisine mal verdiği ve bu malını hak yolda tüketmesi için hizmetkar kıldığı kişi."

İbn Ömer'in rivayetinde ise:

"Allah'ın kendisine Kur'an verip, gece-gündüz onunla amel eden, diğeri de Allah'ın kendisine mal verip o malından hak için gece gündüz infak eden kişi..."

Allah Resulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) bu iki konuda tanımladığı hasede "gıpta" denilir. Bu da fazilette başkasına benzemeyi arzulayıp, onun kendisini geçmesini istememektir.

Fakat kim Allah'ın kendisine nimetlerinden vermesini istediği halde, diğer insanların durumuna bakmazsa buna hased denmez. Onun için, insanların büyük bir kesimi bununla ibtilaya uğrarlar, buna rekabet te denebilir. Nasıl ki iki yarışçıdan her birisi arkadaşının kendisini geçmesini istemezse. Bu anlamdaki rekabet kötü değildir. Hatta hayırlı işlerde bu tür yarışma sevilen bir ameldir.

"... (Ki) Onun sonu misktir. (Çok güzel kokuludur.) O halde (bunda) yarışacak olanlar, (haydi) yarışsınlar!.." (el-Mutaffifin/26)

Allah'ın kullarının Allah'ın nimetlerinde bir yarış içerisinde olmaları emredilmiştir. Ancak insan bu yarış dünyanın geçici nimetleri için yapmamalı. Allah'ın Resulü'nün de (sallallahu aleyhi ve sellem) sözünü ettiği budur. Çünkü Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) kendisine amel ettiği bir ilim verilmiş olan ve bu ilmi öğretenler ve kendisine verilen maldan Allah için harcayan insanlarla fazilette yarışmayı bundan müstesna kılmıştır.

Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) mücahidi hadisinde zikretmedi. Zira insan nefsi çok büyük zorluk ve meşekkat içinde olanı kıskanıp ona benzemek istemez, velev ki Allah yolundaki mücahid malını infak edenden daha hayırlı olsa bile.

Hakeza Allah'ın Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) namazı, orucu, haccı, ameli kıskanılan insanların amelleri arasına almamıştır. Çünkü insanların ilim ve mal infakı ile sahip oldukları dereceler, bu

amelleri işleyenlere aynen verilmez de o'nun için.

"Hased" gerçekten başkasının sahip olduğu makam ve şöhreti kıskanmada söz konusu olur. Bunun için ilim ehli ve onların peşinden gidenlerin arasındaki hased, başka hiçbir şeyde bulunmaz. Hakeza malını harcayacağı ve çok hayırda bulunduğu için çevresinde bulunan insanlarla benzerleri arasında da aynı hased vardır. Bu iki insan sınıfından birisi, insanların kalplerinin gıdasını temin ederek, diğeri de onların bedenlerinin gıdasını teinin ederek, onlara yarar sağlar. O'nun için Allah'u Teala iki sınıfa da örnek getirerek şöyle buyurdu:

"Allah şöyle misal verdi, hiçbir şeye gücü yetmeyen ve başkasının malı olan bir köle ile, tarafımızdan kendisini güzel bir rızıkla rızıklandırıdığımız ve bundan gizli, açık infak eden bir kimse hiç denk olur mu? Hamd Allah'adır, fakat onların çoğu bilmezler. Şu iki adamı da misal olarak verdi, biri dilsiz, hiçbir şeyi (ifade etmeye) gücü yetmez, efendisinin üzerine yükür Onu nereye götürse hayırlı bir işe yaramaz. (Şimdi) bu, doğru yolda olup adalette emreden bir kimseyle denk olur mu?" (en-Nahl/75-76)

Bu iki örneği Allah Azze ve Celle kendisiyle beraber kendisinden başka ibadet edilenler için vermiştir. Çünkü Vesen'lerin (heykellerin) yarar sağlayacak ne bir ameale ne de bir söze güçleri yetmez.

Bundan dolayı -Asr-ı saadette insanlar. Abbas'ın evini sık sık ziyaret ederler ve onun evinin bereketli olduğunu söylerlerdi. Zira oğlu Abbas (r.a.) insanlara ilim, öğretiyor. Ubeydullah (r.a.) ise bol bol yedirir, içirirdi.

Muaviye, insanların "Haccın anlamı" hakkında Abdullah b. Ömer'e soru sorduklarında ve onun da onlara fetva verdiğini görünce "Allah'a yemin ederim ki, işte şeref budur." demiştir.

Ömer'i (r.a.) Ebu Bekr'le (r.a.) Allah yolunda mal infakında yarıştığını görürüz. Sahih-i Buhari de Ömer'in (r.a.) kendisi anlatıyor:

"Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) infakta bulunmamızı emretti. Tam bu sırada da elime bir mal geçmişti. Kendi kendime:

"Ebu Bekir'i infakta geçecek gün varsa o da bu gündür" dedim.

Sonra malımın yarısını alıp Allah'ın Resulüne (sallallahu aleyhi ve sellem) geldim.

Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem): "ehline ne bıraktın?"

diye sordu.

Ben de o kadarını da ehlime bıraktım dedim. Birde baktım, Ebu Bekir (r.a.) elinde bulunan ne kadar malı varsa alıp gelmiş. Allah'ın Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem):

"O'na da evinde ne bıraktın?" dedi. Ebu Bekir (r.a.):

"Onlara Allah'ı ve Resulü'nü (sallallahu aleyhi ve sellem) bıraktım... dedi.

Bunun üzerine ben Ebu Bekir'e (r.a.):

"Hiç bir zaman hayırda seninle yarışmam mümkün değil..." dedim.

Ömer'in (r.a.) yaptığı mubah olan yarış ve "ğıpta" idi. Fakat Ebu Bekir'in (r.a.) yaptığı ise daha hayırlı idi. Çünkü o tüm malını vermekle ne bir kimseyle yarış içindeydi ve ne de başka kimseden bir şey diliyordu.

Sahabeden Ebu Ubeyde İbnu'l-Cerrah ve benzenleri de bu tür amaçlardan uzak idiler. Mallarını infak ederken ğıpta ve yarışı duygusu içinde olanların duygularından velev ki mubah bile olsa çok uzaktılar.

Ebu Ubeyde (r.a.) bu güzel ahlakından ötürü "ümmetin emin"i (en güvenilir) olmak şerefini hak etmiştir. Emin kişi kendisine emanet edilen şey hakkında nefsinde herhangi bir pürüz görmüyorsa, o gerçekten emanet edilen şeyi korumaya layıktır.

İmam Ahmed'in (r.a) Müsned'inde Enes (r.a.)dan rivayet ettiği bir hadiste:

"Biz, Allah Resulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) yanında oturuyorduk.

"Şimdi şu yamaçtan, yanımıza cennet ehlinden olan bir insan çıkıp gelecek" dedi.

Sonra Ensar'dan sakallarından abdest suyu damlayan bir adam nalınlarını sol eline takmış olarak gelip selam verdi.

Ertesi gün Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) aynı sözünü tekrarladi. O adam yine aynı yerden çıktı. Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) ayağa kalkınca ardından Abdullah b. Amr İbnu'l As

(r.a.) çıkageldi.

Enes diyor ki ben babamın yanına üç gün girmemeye yemin ettim. Eğer sen bu üç gün geçinceye kadar beni kendi evinde misafir edersen iyi olur dedim diyor. O da evet dedi. Enes Abdullah'ın evinde üç gece kalmasına rağmen:

Onun gece namaza hiç kalkmadığını gördü. Yalnız, o gece uyanıp yatağında sağa-sola kıvrandığında Allah-ı (c.c.) zikreder ve tekbir getirirdi. Sonra sabah namazını kılmaya kalkardı. Evet ben onun hayırdan başka bir şey söylediğini görmedim, derdi.

Enes (r.a.): "Bu üç gün geçince neredeyse onun amelini küçük görüp onu eleştirecektim. Ona:

"Ey Abdullah hiçbir zaman benimle annem-babam arasında bir gazap ve düşmanlık olmadı. Fakat ben Allah Resulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) üç kez:

"Şimdi şu yamaçtan, yanımıza cennet ehlinden olan bir insan çıkıp gelecek" dedi ve her üçünde de sen çıktın.

Ben bunu duyunca senin yanında üç gün geceleyip senin ne yaptığını öğrenmek ve yaptığina uymak istedim. Ancak senin hiçte geceleri fazla amel yaptığını görmedim.

Peki sen ne yapıyorsun ki Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) senin hakkında öyle söyledi?

Abdullah; "işte sen bütün yaptığımı gördün. Şu var ki ben müslümanlardan hiç birisine karşı kalbimde ne bir aldatma ve ne de Allah'ın bir kuluna verdiği bir nimetten dolayı kıskançlık beslemiyorum; deyince. Enes (r.a.):

"İşte seni bu makama ulaştıran budur. Bizim de gücümüzünde yetmediği bu!" dedi."

Bunun için Allah Azze ve Celle Ensarı övdü:

"Onlardan önce (Medine'yi) hem yurt hem de iman (İslam Yurdu) edinenler, kendilerine hicret edenleri severler, onlara verilen şeylerden dolayı göğüslerinde bir şey bulmazlar. Muhtaç olsalar bile onları özlerine tercih ederler. Kim nefsinin (mala karşı) hırs ve cimriliğinden korunursa, işte onlar kurtuluşa erenlerdir." (el-Haşr/9)

Yani Ensar, kalplerinde Allah'ın muhacirlere verdiklerinden ötürü

hiçbir şey duymuyordu. Diğer bir ifade ile muhacirlere karşı kalplerinde ne bir kin ve ne de bir hased duyuyorlardı.

Evs ile Hazrec arasında din için bir yarış vardı. Birisi bir hizmette daha ileri gittiğinde diğeri ondan daha da ileri gitmek isterdi.

Kötülenmiş olan "hased"e gelince, bu Yahudilerin kalplerinde besledikleri haseddir:

"Ehl-i kitaptan bir çoğu (Kur'an gelip) gerçek kendilerine apaçık belli olduktan sonra, içlerinde ki hasedten dolayı sizi imanınızdan sonra küfre döndürmeyi arzu etiler. Allah'ın emri gelinceye kadar görmezlikten gelip sabırlı olun. Allah her şeye gücü yetendir." (el-Bakara/109)

Kişi böyle bir hased'le amel ettiğinde zulmedip haddini aşmış olur. Onun için de "tevbe" edinceye kadar Allah'ın vereceği azap ve cezayı hak etmiş olur.

Buna karşılık kıskanılan kişi ise mazlum durumuna düşmüş olur. Ona düşen de böyle bir durumda sabredip takva üzere olmak "Hased" edeni bağışlayıp işlediği kusuru görmemektir.

Yusuf (a.s.) kardeşlerinin kıskançlığıyla imtihan edildi. Üstelik bununla da yetinmeyip onu öldürmek, kuyuya atmak ve köle olarak kafirlere satmayı düşünmekle ayrıca ona zulüm ettiler.

Hased'den amaç nefsin mübtela olup insanların çoğunun kurtulamadığı bir hastalıktır. Onun için (Hiçbir cesed, hased'den kurtulamaz) denilmiştir. Ancak kötü ahlaklı olan kişi bunu dışarı vurur. Keramet sahibi olan kişi ise onu gizler. Kim nefsinde bir başkasına karşı hased duyarsa bu hastalığını "takva" ve "sabır" ile tedavi etsin. Din sahibi olan insanların çoğu kıskandıkları kişilere karşı düşmanca bir tavır takınmazlar. Fakat buna rağmen onun hakkı olanı gerçek bir biçimde yerine getirmezler.

Aksine birisini insanlar kötüleyince, onun iyiliklerini söylemekten çekinirler. Hakeza çoğunluk onu övdüğünde susarlar. Halbuki insanlar, o kişi hakkında söylediklerini terketmekle emrolunmuşlardı. Bunun cezası da Onların kendi haklarını aşılamalarıdır.

Bunun için üç şeyde Allah'a isyan olmuş denilmiştir:

1 - "Hırs",

2 - "Kibir",

3 - "Hased".

Hırsın -Adem'den,

Kibrin -Şeytan"dan,

Hasedin-Kabil'den kaldığı söylenir.

Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem):

"Sizden önceki ümmetlerin hastalığı sizlere bulaştı. Hased, düşmanlık, ki bu tıraş edicidir. Saçı traş eder demiyorum. Fakat o dini tıraş eder."

Allah Resulü bunu hastalık olarak adlandırdı. Tıpkı cimriliği hastalık olarak adlandırdığı gibi:

"Cimrilikten daha belalı bir hastalık mı var?"

Dolayısıyla "hased" in bir hastalık olduğu, böylece bilinmiş oldu. Hadiste hased, cimrilik ve düşmanlıkla beraber zikredilmiştir. Çünkü hased öncelikle Allah'ın faziletlendirdiği bir kişiye buğzetme hastalığıdır. Ondan sonra da ona düşmanlık gelir.

Allah Azze ve Celle'nin haber verdiği gibi "hased" insana haddini aştırır ve ona azgınlık yaptırır. Bizden önceki ümmetlerde de öyle olmuştu. Onlar birbirlerini kıskandıklarından ötürü birbirilerine karşı düşmanca tavır takınmışlardı.

"Cimrilik" ve "hased" aslında nefse hayırı dokunacak şeyin buğuzunu insanın kalbine koyan bir hastalıktır. Aksine, nefse zararı olanı nefse sevdendir.

Kalp ise Allah için yaratılmıştır. İşte Allah'ın kullarını üzerinde yarattığı "Fıtrat" budur. Peygamberler (Allah'ın selamı onların üzerine olsun) bu fıtratı insanlığın benliğine yerleştirmek ve onu olgunluğu erdirmek için gönderildiler, bu fıtratı değiştirmek için değil.

İnsanın kalbi yalnız Allah'ı sevip, dini onun için halis kılınca bu hastalıklara uğramaz.

Kalbin sağlığı ancak "iman" "yararlı ilim" ve "salih amel" ile korunur.

Öyleyse mümin farzları en olgun şekliyle korusun ve "Beş vakit namaza" "Batın" ve "zahir"de sahip çıksın. Zira namaz dinin direğidir. Mü'min bu iki esasa sıkıca sarılmalı. Çünkü dileme ve kudret yalnız Allah'tandır. Dünyanın sıkıntıları, yükleri ve tehlikelerine ancak bununla tahammül edilebilir, taşınabilir, yüksek derecelere ancak bununla ulaşılabilir.

Alemlerin Rabbine hamdolsun; hamd ve övgü, İslam ve Sünnet üzerine ancak O'nadır.

Allah'ım efendimiz Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)'i O'nun ehli ashabı, mü'minlerin anneleri olan zevceleri. Tabiin ve onlara iyilikle uyanlara, din gününe kadar çok salat ve selamda bulun!...

بسم الله الرحمن الرحيم

Altıncı Mektup

İbn Teymiyye'nin İskenderiye hapishanesinden yazdığı bir mektuptur. İbn Abdulhadi el-Makdisi'nin dediğine göre İbn Teymiyye İskenderiye'de sekiz ay süreyle hapishanede kalır. Ancak Onun halkla görüştürülmesine engel olunmaz. Dileyen Onun hapishanede yaptığı derslere katılıyor ve Onun ilminden yararlanıyordu.

İbn Teymiyye mektubunda hapishane hayabının kendilerine Allah'ın yardımıyla bir gülistana döndüğünü ve olmasını bile hayal edemedikleri bereketli olayların cereyan ettiğini dile getirir. Mektuptaki konunun eksenini yine "Tevhid", "İhlasla ibadet" ve "azimet" teşkil etmektedir. (el Fetava: c.28, sh:30, 46.)

"Rabbimin nimetine gelince, (sen) Onu şükranla an!" (ed-Duha/11)

Benim burada bildiğim kadarıyla, "Cemaat" Allah onlara dünya ve ahirette ihsanda bulunsun, hepsi de açık bir şekilde Allah'ın nimetlerine mazhar oldular. Kendisinden başka ilah olmayan Allah'a yemin ederim ki burada gördüğümüz nimetlerin bir benzerini

ömrümüzde görmedik.

Allah Azze ve Celle fazlının, nimetlerinin, hazinelerinin, cömertlik ve rahmetinin kapılarını hiçbir zaman aklımıza ve hayalimizin yanına bile uğramayacak bir biçimde bize açtı.

Bunun ancak Allah'tan kendisine "Marifetullah", "Tevhid" bilgisi, öncekilerin ve sonrakilerin üzerine vacib olan ilim ve iman'dan bir nasibi olanlar bilebilir.

Zira gerçek sevinç ve mutluluk, dillerin anlatmaya gücünün yetmeyeceği, vakitlerin güzelliği ve bereketi ancak: "Allah'u Teala'yı tanımak", "Tevhid", "İman" ve bu iman gerçeği ile Kur'an bilgisinin insana açılmasıyla anlaşılabilir.

Bazı alimler böyle hâllerde şöyle söylemişlerdir:

"Eğer cennet ehli böyle nimetlerin içindelerse, onlar gerçekten çok güzel nimete kavuşmuşlardır."

Bir diğeri de şöyle demiş:

"Öyle zamanlar oluyor ki, kalbin içinde bulunduğu halden sevinçten ucası geliyor. Dünyada iman nimetinden başka, ahiret nimetinin lezzetini kalbe tattıracak hiçbir şey yoktur."

Bunun için Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) bundan ötürü, namaz vakitleri geldiğinde; "Ey Bilal bizi rahatlat!" der ve ezan okumasını emrederdi. Bizi namazdan kurtar diyen zümreler gibi değil. Allah Azze ve Celle kitabında:

"Muhakkak ki O (namaz) Allah'tan korkanlar -hariç- diğerlerine çok ağır gelir." (el-Bakara: 45)

"Huşu"; kalbin ve beden organlarının hepsinin Allah'u Teala'dan korkup ona itaat etmesidir. Allah'ın Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem):

"Bana dünyada kadınlar ve güzel koku sevdirdi" dedikten sonra gözümün aydınlığı namaz kılmaya konuldu." dedi.

Bazı insanların "merfu" olarak rivayet ettikleri gibi; "bana dünyanızdan üç şey sevdirdi." diye yapılan rivayette denildiği gibi söylenmemiştir. Çünkü imam Ahmed b. Hanbel ve İmam en-Nesâî böyle rivayet etmiştir.

Kendisine dünyadan sevdiren şey; "kadınlar" ve "güzel" koku, Ancak O'nun göz aydınlığı ve gönül dinçliği ise yalnızca namazla mümkündür.

Kalplerde nefislerin vesvesesi vardır. Şeytan insana gelip ona şehvet ve şüpheleri aşılama başlar ve böyle kalplerin hayatını ve huzurunu ifsad eder. Kim dünyada Allah'tan gayrisini severse, hem dünyada hem de ötede azap görür. Dünyada istediğine kavuşsa bile azap çeker. Eğer elde edememişse, zaten o büsbütün bir azap, hasret ve üzüntü içerisinde.

Kalplerin mutluluğu ve imandan lezzet alması, ancak: Allah sevgisi ile ona yaklaşmak ve onun sevdiği amellerdedir. Onun sevgisi de ancak kendinden gayrisinin sevgisinin kalpten sökülüp atılmasıyla mümkündür. İşte;

"Lâ ilâhe İllallah'ın -Allah'tan başka ibadete layık hiç bir ilah olmadığı- gerçeği budur.

Bu, İbrahim'in (a.s.) ile tüm peygamberlerin ve nebilerin (Allah'ın selamı onların üzerine olsun) dinidir.

Allah'ın Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) ashabına:

"İslam fıtratı, ihlas sözü, peygamberimiz Muhammed dini ve İbrahim'in milleti üzerine sabahladık. O hanif (muvahhid) ve müslüman idi hiçbir zaman müşriklerden değildi deyiniz" derdi.

"Hanif" kelimesi hakkında Selef-i Salihin görüşü üç ibarede toplanır.

Muhammed b. Kab: "Müstakim",

Atâ: "Muhlis",

diğerleri ise: "İttiba ederek", anlamında yorumlamışlardır.

"Hanif", kalbi yalnız Allah'a yönelik olan ve başkasına yönelmeyen demektir.

Allah'u Teala:

"Ona dosdoğru yönelin ve O'ndan bağışlanmamızı dileyiniz. Yazıklar olsun müşriklere.." (Fussilet/6)

Yine Allah Azze ve Celle Kitabında:

"Şüphesiz Rabbimiz Allah'tır deyip sonra dosdoğru yolda olanların üzerine melekler (rahmetle) iner, (onlara) korkmayın, üzülmeysin, va'dolunduğunuz cennet size müjde olsun!" der. (Fussilet/30)

Ebu Bekr es-Sıddık (r.a.) bu ayeti:

"Allah'tan yüzlerini çevirip sağa sola bakmadılar" diye yorumlar.

Onlar ne kalpleriyle, ne de korkularıyla Allah'tan başkasına yönelmediler. Ne kimseye ümit bağladılar ve ne de kimseden (Allah'ın sevmediği) bir şeyi istemediler ve başkasına güvenmezler.

Onlar ancak Allah'ı severler, Allah'tan başka ortak koşulmuş ilahları sevmezler. Sevgilerini ancak Allah için yaşatırlar. Bunu ne bir çıkar için ne de bir zararı defetmek için yapmazlar. Allah'tan gayri kimseden korkmazlar. Allah'ı bırakıp insanlardan dilenmezler ve kalplerinde ki duygularla başkalarına bağlanarak, izzet ve şeref sahibi olmayı akıllarından geçirmezler.

Bunun için Allah'ın Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) Ömer (r.a)'a:

"Bu maldan sana gelen, senin istemiş olduğun dışında olan bir malsa ve kalbinde onu istemiyorsa onu al. Eğer böyle değilse, nefsin o malın peşine takma."

Ebu Said el Hudri (r.a.) Allah'ın Resulü'nden (sallallahu aleyhi ve sellem) rivayet ediyor:

"Kim iffetli olmak isterse Allah'ta onu iffetli kılar. Kim birşeyi dileyip ona tenezzül etmezse Allah ona -kalp- zenginliği verir. Kim sabrederse Allah ona sabır verir."

Yine Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem):

"Zenginlik mal çokluğundan değildir. Fakat -asü- zenginlik, gönül -iman- zenginliğidir." buyurmuştur.

Hadisdeki Afif (iffetli) kelimesi, diliyle de olsa insanlardan hiç bir şey ve yardım dilemeyen kimsedir. Allah Azze ve Celle Kitabında:

"Rahman olan Allah'a karşı şu size yardım edecek askerleriniz kimlerdir? Kafirler ancak bir aldaniş içindedirler. Bunu size veren

(Allah) rızkını tutuverse (ne yaparsınız?) Hayır, onlar (imandan) azgınlıkla kaçıştadırlar." (el-Mülk/20)

Allah Azze ve Celle:

"Eğer (onlar) imandan yüz çevirip dönerlerse, biliniz ki, Allah sizin sahibinizdir. O ne güzel sahip ve ne güzel yardımcıdır.." (el-Enfal/40)

Yine Allah Azze ve Celle şöyle buyurur:

"Allah uğrunda O'na yaraşır biçimde cihad ediniz. O sizi (bunun için) insanlar arasından seçti. Dinde size hiç bir zorluk yükledi. Babanız İbrahim'in dininde (olduğu gibi) peygamberin size şahid olması, sizin de insanlara şahid olmanız için, O gerek bundan önce (ki kitaplarda) gerekse bu (Kur'an'da) sizi müsülümanlar olarak adlandırdı. (Bunun için) namazı kılın, zekatı verin ve Allah'a (güvenerek) O'na sığının. O sizin Mevlanız (dostunuzdur). O ne güzel dost ve ne güzel yardımcıdır." (el-Hac/78)

"Onun benzeri hiçbir şey yoktur. O çok işiten ve görendir." (eş-Şura/40)

Yani, Allah'ın ne zatında ne sıfatlarında ne fiillerinde hiçbir benzeri yoktur. Allah Azze ve Celle kullara ihsanının güzelliğinden kalplere huzur ve yakınlık olacak her hayrın esbabını, ins ve cin şeytanlarının şerrinden korunması için bahşeder.

Hayrın tamamı, ma'rufu emreden ve münkerden -bizi-alıkoyan Allah'ın Resulü'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) uymaktır. İnsanların çoğu Onun (sallallahu aleyhi ve sellem) ne getirdiğini bilmiyorlar, bilenlerse çok az.

"Doğrulara erenlerin (Allah) hidayetlerini daha artırdı ve onlara takvalarını verdi" (Muhammed/17)

Allah Azze ve Celle:

"Bizim dinimiz yanında Cihad edenleri elbette yolumuza erdireceğiz. Şüphesiz Allah ihsan edicilerle beraberdir." (el-Ankebût/69)

"Cihad" Allah'ın hidayetine götürür.

Yine bir diğer ayet-i kerimede Allahu Teala:

"Ey Nebi Allah sana ve sana uyan müminlere yeter" (el-Enfal/64) buyurur.

Allah, Resule (sallallahu aleyhi ve sellem) uyan herkese yeter. Yani -Allah-Onu korur, hidayete erdirir ve Onu üstün kılar.

Fakat ne yazık ki Allahu Teala'nın dediği gibi insan cahildir ve zalimdir.

"Biz emaneti, göklere yere ve dağlara teklif ettik, onu taşımayı çekinerek kabul etmediler. Ve insan onu yükledi. (Şüphesiz) O çok zalim ve cahildir." (el-Ahzap/72)

Allah Azze ve Celle:

"Rabbinin hamdiyle O'nu tenzih et, O'na istiğfarda bulun O tevbeleri çok kabul edicidir."

Her insanın tevbesi haline ve içinde olduğu durum ve makama göredir.

"Din" "Tevhid" ve "İstiğfar"ın cümlesi olduğu için Allah Azze ve Celle:

"Bil ki! (Ey Muhammed) kuşkuşuz Allah'tan başka ibadete layık hiç bir ilah yoktur. Kendi günahın, mümin erkekler ve mümin kadınlar için istiğfarda bulun." (Muhammed/19)

Yine Allahu Teala:

"Dosdoğru O'na yöneliniz ve O'ndan bağışlanma dileyiniz..." (Fussilet/6) buyurur.

"Rabbinizden bağışlanma dileyin ve sonra ona tevbede bulunun." (Hud/52)

Böylece emredilen ve yasaklanan amellerin hepsi "Tevhid"e dahil olmuş olmaktadır. Yani: "Lâ ilâhe İllallah'ın -Allah'tan başka ibadete layık hiç bir ilah olmadığı- anlamı içerisine girmektedir. Kim Allah'a itaat sayılan amelleri Allah için işlemez ve isyan sayılan günahlardan Allah için kaçınmazsa, Allah onun amelini kabul etmez:

"Allah ancak gerçek takva üzere olanlardan -amellerin halisini- kabul eder." (el-Maide/27)

Talk b. Habîb (rh.a.):

"Takva Allah'a itaatle O'nun gönderdiği nur üzere yürümek, yalnız Allah'tan rahmet dilemek ve yine O'nun göndermiş olduğu doğru yolda, Allah'a isyandan kaçınmak, Allah'ın azabından korkmaktır." der.

Öyleyse her kulun mutlaka kendi hali ve durumuna göre "tevbe" ve "istiğfar" etmesi gerekir.

Allahu Teala bir kula "Tevhid" i ikram ederse de O kalbinden ihlasla "Lâ ilâhe illallah'a -Allah'tan başka ibadete layık hiç bir ilah olmadığına- şahidlik ederse,(*) Allah onu güven, mutluluk ve sevinçle kendi kullarına şefkatle muamele etmek ve Allah yolunda cihadla süsler. O bu -güzel ahlakıyla- hem cihad eder, hem merhamet eder. Onun sıfatı sabır ve merhamet etmektir. Allah Azze ve Celle:

"Asra yemin ederim ki, insan gerçek ziyan içindedir. Bundan ancak iman edip salih amel işleyenler, birbirlerine hakkı ve sabrı tavsiye edenler müstesnadır." (el-Asr/1, 2,3)

"Tevhid" kulun kalbinde güçlendikçe, "imanı", "güveni" "tevekkül" ve "yakîn"i de o derece güçlenir.

İnsanların kalplerinde oluşan korku, kalplerindeki "şirk" tendir.

"İlah", yalnız kendisine kulluk/ibadet edilen, sevginin kulluğun iclal'in ve ikram'ın, korku, ümidin bağlandığı Rab'dir. Kalp Allah'ı severken diğer şeyleri sevemez. Allah'tan başkasına dua edip. Ona tevekkülde bulunmaz ve başkasından bir şey dilemez... (Mektuptaki ara cümle..)

"Allah'ın, hakkında hiçbir delil indirmedığı şeyleri Ona ortak koşmaları sebebiyle, kafirlerin kalplerine yakında korku salacağız. Gidecekleri yer de cehennemdir. Zalimlerin varacağı yer ne kötüdür." (Al-i İmran/151)

Allah Azze ve Celle'nin İbrahim (a.s.)in kıssasında:

"Kavmi O'nunla tartışmaya kalkıştı, [dedi ki, beni doğru yola ilettişken, Allah hakkında mı benimle tartışıyorsunuz...]" (el-En'am/80)

"İman edip, imanlarına zulüm (şirk) karıştırmayanlar (var ya) işte

onlar için (ahirette) güven vardır ve onlar doğru yolda olanlardır." (el-En'am/82)

Allah'ın Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) bir hadis-i şeriflerinde:

"Dinarın kuluna yazıklar olsun! Dirhemın kuluna yazıklar olsun, ipekten aba sahibine yazıklar olsun! Kadife elbise sahibine yazıklar olsun; Yazıklar olsun (o insana) başı üzerine yıkılsın, -bir yanına-diken batarsa, çıkmasın."

İbrahim(a.s.)'ı kafirler şirk koştuklarıyla korkutmaya kalkınca İbrahim (a.s.) şöyle demişti:

"Sizin ortak koştuklarınızdan nasıl (ne diye) korkayım? -Halbuki-siz (Allah'a), size hakkında hiçbir delil indirmediği halde O'na ortak koşmuş olmaktan korkmuyorsunuz? Eğer biliyorsanız (söyleyiniz) hangi topluluk güveni daha çok hak etmiştir?

"Eğer yeryüzündekilerin çoğunluğuna uyacak olursan, seni Allah'ın yolundan saptırırlar. Onlar ancak zanna uyuyorlar ve Onlar yalandan başka bir şey söylemezler." (el-En'am/116)

"(De ki): Allah'tan başka hakem (hüküm verici mi) arzulayayım? Halbuki size Kitab'ı ayrıntılarıyla açıklayarak indiren O'dur..." (el-En'am/114)

Diyor ki:

"Allah'tan başkasına itaat eder ve O'ndan gayrısına ibadet eder ve O'nun dininde, hakkında delil indirmediği bir şeyle konuşursanız, bu iki topluluktan hangisi daha çok güvendedir. Eğer biliyorsanız bunun farkında olursunuz. Yani siz Allah'a şirk koştuğunuz halde O'ndan korkmuyor, üstelik beni Allah'tan gayrısıyla korkutmaya çalışıyorsunuz! Allah Azze ve Celle'nin şu sözüne bakarsanız kimin güven içinde olduğunu anlarsınız."

"Onlar için -kıyamet gününde- emniyet vardır ve onlar doğru yola ermişlerdir." (el-En'am/82)

Bunlar gerçek, "Tevhid" ve "İhlas" ehli insanlardır. İmam Ahmed b. Hanbel:

"Eğer akideyi tashih edersen kimseden korkmazsın" der. Fakat şeytan insanların kalbine vesvese verir.

Allah'u Teala kitabında:

"Böylece biz, her Peygambere insan ve cin şeytanlarından düşman kıldık. (Bunlar), aldatmak için birbirlerine süslü sözler söylerler. Rabbin dileseydi Onu da yapamazlardı. Artık onları uydurduklarıyla baş başa bırak." (el-En'am/112)

Allah'u Teala bize şunu söylemektedir:

"Peygamberlerin Allah'tan getirdiklerine mutlaka karşı çıkan ve insana süslü sözlerle vesvese verecek olan insan ve cin şeytanları bulunacaktır."

İnsanlar arasında hakim ancak Allah'ın kitabıdır. Bu Din ve Şeriat'ın gereğidir. Allah bu kitaba sahip olanı üstün kılar. "Şüphesiz ki, benim velîm, kitabı indiren Allah'tır ve O salihleri korur." (el-A'raf/196)

Sonra şöyle buyurdu:

"Sonra Seni din konusunda bir şeriat üzere kıldık. Ona uy! Bilmeyenlerin nevalarına uyma!" (el-Casiye/18)

Allah Azze ve Celle:

"Andolsun biz Peygamberlerimizi açık delillerle gönderdik ve insanların adaleti ikame etmeleri için onlarla beraber Kitabı ve Mizan'ı indirdik. Demiri de, içinde çetin bir kuvvet ve insanlar için yararlarla indiren Allah'ın dinine ve peygamberlerine görmeden yardım edenleri bilsin diye. Allah kuvvet sahibi ve azizdir." (el-Hadîd/25)

"Mizan" adalettir adaletin tanınmasına yardımcıdır. Allah demiri, Kitab'ı üstün kılmak için gönderdi. Eğer Kur'an'a sahip çıkan insan onunla amel ederse, gerçekten Allah yolunda cihad etmekten mutlu olur. Çünkü Allah'u Teala "Kitab"ı kendi katından üstün kılmış ve kitabın hükmü dışına çıkandan da intikam almıştır.

Allah Azze ve Celle:

"Eğer siz ona (Muhammed'e) yardım etmezseniz, (iyi bilin ki) O iki kişiden biri olduğu halde, kafirler Onu Mekke'den çıkardıklarında. O, arkadaşına "üzülme Allah bizimle beraberdir" demişti." (et-Tevbe/ 40)

Allah'ın Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem):

Ebu Bekre (r.a.):

"Allah bizimledir" ayetini okudu.

Allah'u Teala:

"Allah takva sahipleri ve muhsinlerle beraberdir." (en-Nahl/128) demiştir.

Yine:

"Allah sabredenlerle beraberdir." (el-Bakara/153) buyurmuştur.

Allah Resulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) emrine uyup, diğer insanların emirlerine uymayan herkes, Allah'ın Resulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) yoluna uymuş ve O şu ayeti kerimede ki müjdeden nasibini almıştır. Ve o bunda Allah Resulü'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) uyanlardan olmuştur.

"Üzülme Allah bizimledir." (et-Tevbe/40)

Allah Resulü'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) uygun davranırsa, Allah'ın: "üzülmeyin şüphesiz ki Allah bizimledir." sözünden bir nasibi olur. Allah'ın beraberliği insanın ahirete götürdüğü amele göredir. Kur'an buna çok yerde işaret ettiği gibi, Allah Azze ve Celle şöyle der:

"Onlara ufuklarda ve kendi nefislerinde Onun (kitabının) hak olduğu açıkça ortaya çıkıncaya kadar, ayetlerimizi göstereceğiz," Rabbinin her-şeyi görücü olması yetmez mi?" (Fussilet/54)

Ve yine Allah Azze ve Celle:

"Sonuç ancak takva sahiblerininindir." (el-A'raf/128)

"Rabbin için namaz kıl ve (kurban) kes." (el-Kevser/ 2,3)

Allah Resulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) getirmiş olduğu "Dinin" herhangi bir emrini aşağılayan da yukarıdaki ayet-i kerimede ki cezadan nasibini alır.

Bunun için Ebu Bekr b. Ayyaş'a:

"Mescidde bazı insanlar toplanıyorlar. Onları dinlemek için de onların yanına bazı insanlar gelip oturuyorlar, denilince şöyle dedi:

"Kim insanlar için oturursa, insanlar da onun için otururlar."

Ancak elh-i sünnet oldukları gibi kalırlar ve böylece onların adı da sürekli olarak hatırlanır. Bid'at ehli ölünce, kendileriyle beraber anılmaları da ölür. Bunun sebebine gelince bid'at ehli Allah Resulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) getirmiş olduğu dinin bir kısmını ayıpladılar. Allah'u Teala'da bundan ötürü onların soyunu kurutup köksüz bıraktı.

Allah Resulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) getirmiş olduğu Din'e İman edip onu yüceltenlerin de şu ayet-i kerimedeki müjdeden nasipleri vardır:

"Senin zikrini (anılmayı) yücelttik." (el-İnşirah/4)

Allah'ın Resulü'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) iman etmiş olanların, Dünya ve ahiret nimetlerinden derecesine göre nasipleri vardır. Ancak O'nun ümmetinden hiç kimse "Nübüvvet ve Risalet" ten olan herhangi bir sıfatıyla ortak bir tarafa sahip olamaz. İman ve salih amelden olan her davranış için, Allah mümin olan kullarına hayırla karşılık verir...

Allah'u Teala Kitabı'nda:

"Müşrikler hoşlanmasalar da, dinini -tüm- dinlere üstün kılmak için, Resulü'nü hidayet ve Hak Din ile gönderendir." (et-Tevbe/33)

Yani: hüccetle ve beyanla el ve dil ile...

Bu vasıflar kıyamet gününe kadar sürecektir. Fakat, "Mekki Cihad", "ilim" ve "beyan" ileydi. "Medeni Cihad" ise el ve kılıçlaydı.

Allahu Teala:

"O halde kafirlere, boyun eğme. Bununla (Kur'an ile) onlara karşı büyük bir Cihad yap!" (el-Furkan/52)

El-Furkan Suresi Mekki'dir. Ancak Allah'ın Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) "dili" ve "beyanı"yla cihad ediyordu. Fakat o batılın üzerine doğrudan doğruya gitmiyordu.

Mekki olan surelerde, şöyle beyanda bulunuyordu:

"De ki (Ey Muhammed) sizin Allah'tan gayrı ibadet edindiklerinize ibadet etmekten (Rabbin katından) alıkondum. De ki: Ben hevanıza uymuyorum. Eğer öyleyle yaparsam ben sapıtmış olurum. O zamanda ben hidayete erenlerden olamam." (Al-i İmran:56)

"Yoksa, Allah sizden cihad edenleri belli etmeden ve sabredenleri ortaya çıkarmadan cennete gireceğinizi mi sandınız?" (Al-i İmran/142)

"İnsanlar iman ettik demeleriyle bırakılıvereceklerini mi sandılar? Andolsun ki, biz onlardan öncekileri de imtihan etmiştik. Elbette Allah doğruları ortaya çıkaracak yalancıları belirleyecek. Yoksa kötülükleri işleyenler, bizden kaçıp kurtulacaklarını mı sandılar? (Ne kötü) hüküm veriyorlar." (el-Ankebut/2, 3, 4)

Allah Azze ve Celle böylece peygamberlerini insanlara gönderdiğini beyan etmiştir. İnsanlar bu konuda iki kısımdır.

1 - "Ben Allah'ın Resulü'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) iman edip ve ona itaat ettim diyen" kişi, bu insanın mücahid ve sâbir olduğunun bilinebilmesi için mutlaka imtihanlardan geçip sınanması gerekir ki doğru veya yalan söylediği anlaşılsın.

2 - Diğeri ise; günah işlemekten hiç elini çekmeyen kişi. Bu insan artık kötülüklere batmış bir insandır. Bu hareketleriyle kendisini hesaba çekmeden bizi geride bırakıp geçeceğini sanmasın. Mutlaka ona da Allah hesabını soracaktır.

İnsanların hiçbirisinin bu iki kısım insanın dışında kalması mümkün değildir.

Allah'u Teala Kitabında:

"İnsanlardan öyleleri vardır ki hiçbir ilmi olmadan Allah hakkında mücadelede edip her inatçı şeytana uyar ." (el-Hac/3)

"İnsanlardan öyleleri vardır ki, Allah'a yalnız bir (yönden amelin ucu veya) kenarıyla ibadet eder. Eğer kendisine bir hayır ulaşırsa buna çok memnun olur, şayet kendisine bir fitne (imtihan) ulaşırsa, çehresi altüst olur. (dinden geri döner) O, -artık- dünyayı da ahireti de kaybetmiştir, işte bu apaçık bir hüsrân olur." (o), Allah'tan başka kendisine ne zararı ve ne de yararı olmayana yalvarır. İşte bu büyük bir sapıklıktır. O (kendisine) zararı yararından daha yakın olana yalvarır (ibadet eder) o ne kötü bir yardımcı ve ne kötü bir dosttur." (el-Hac/11, 12, 13)

Allah Azze ve Celle bu ayet-i kerime'de Din'de ilmi olmadan mücadele eden kişiyi tanımlamıştır.

"İlim" Allah'ın Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) ile gönderdiği

dindir."

"Sultan" ise Allah Azze ve Cellenin şu ayette yaptığı tanıma göre anlaşılır:

"Onlar kendilerine (Allah'tan) gelmiş hiçbir sultan (hüccet) olmadan Allah'ın ayetleri hakkında mücadele edenlerdir. Bu Allah katında ve mü'minlerin yanında büyük bir gazap olmuştur. Allah, büyüklük taslayan her zorbanın kalbini mühürler." (el-Ğafir/35)

Kim ilmi olmadan konuşursa, Allah'ın dini hakkında Allah'ın göndermediği ile cidal'de bulunursa, ilmi olmadan konuşmuştur.

Kimin de işlerini şeytan üstlenmişse, O artık onu saptırır ve acı bir azaba, götürür.

Kim Allah'ın dinine uyarsa, Allah'a gerçek bir bilgi ile kulluk etmiş olur.

Halbuki diğer insan nefsinin azmettiğini bulursa Allah'ın yolunda yürür, dilediğine kavuşamamışsa ve başına gelenler hevasına uymuyorsa. Din yolunda yürümekten vazgeçer. İşte bu insan Allah'a "harf üzerinde, yani işin kenarında kıyısında kalarak kulluk etmek istemiştir."

"Harf" kenar demektir. Ekmeğin kenarı, dağın kenarı, uçurumun kenarı gibi, bu insan sebatla istikrar içinde değildir.

Yani böyle bir kişi yaratılmışlara yalvarır yakarır, onlardan korkar ve onlardan beklentilerde bulunur. Halbuki onlardan hiçbirisi ona zarar ve yarar vermeye malik değildir. Aksine, O insanların kendisine olan zararı, yararlarından daha çoktur.

Her ne kadar bu ayetin nüzul sebebi hususi ise de hükmü umumîdir. Dolayısıyla lafz delalet ettiği kimseler hakkında kıyamet gününe kadar devam edecektir.

Bundan ötürü Allah'tan gayrısına dua edip meded uman herkes, Allah'a "şirk" koşturmuştur. Zahirde olanlar buna şahiddir. İnsan Allah'tan gayrısına şikayette bulunduğu zaman, onlardan yarar yerine aksine daha çok zarar görür.

Allah Sübhaneh'u ve Teala'ya kullar şikayette bulunduklarında onların ihtiyacı olan şeye karşılık verir ve onlara "tevbe" ve "istiğfar" da bulunmalarını ilham edip onlara yardım eder. Onları güçlendirir ve

hidayete erdirir. Kullarının -hakeza- ihtiyaçlarını giderir, içinde bulundukları fakr-u zarurettten kurtarıp kendisine yaklaştırır, korur, sever, kendisi için seçer.

Kul birisinin kendisine hacetini arzetmesi halinde Onu aşağılar ve küçümser, sonra da ondan yüz çevirir. O böylece hem dünyayı hem de ahireti kaybetmiş olur. Velew ki bu yalvardığı yakardığı insan o'nun bazı ihtiyaçlarını yerine getirmiş olsa bile. Çünkü insan kendisi hizmetinde, olan bazılarını nefsinin hevasına uyarak kendisine kul köle edinir.

İbrahim (a.s.):

"Siz ancak Allah'tan başka bir takım putlara tapıyorsunuz (onlar Allah'a ortak ve bize şefaathilerdir diye) yalan uyduruyorsunuz. Şüphesiz sizin Allah'tan başka taptıklarınız (kulluk ettikleriniz), size rızık vermeye güçleri yetmez. O halde rızık Allah katından isteyiniz. Ve O'na şükredin, siz ancak O'na döndürüleceksiniz." (el-Ankebût/17)

Yine Allah Azze ve Celle:

"Eğer Allah size yardım ederse, artık size üstün gelecek yoktur. Eğer sizi yardımsız bırakırsa, ondan başka, size yardım edecek kim vardır? Mü'minler ancak Allah'a tevekkülde bulunsunlar." (Al-i İmran/160)

"(Ey Mü'minler) gevşemeyin, üzölmeyin. Eğer (gerçekten) İman etmiş iseniz, üstün olan sizsiniz." (Al-i İmran/ 139)

Allah'u Teala Kitabı'nda:

Kim de Allah'ın Resulü'nün getirdiğini kınarsa;

"Seni kınayan ve küçük düşürmek isteyenin soyu kesiktir." (el-Kevser/3) ayetinden nasibini alır.

Bundan ötürü Ebu Bekr b. Ayyaş (rh.a):

"Ehl-i Sünnet yaşayacak ve onların adı da öyle anılarak yaşayacaktır. Bidat ehli ölür, onların hatırlanması da onlarla beraber ölür. Çünkü bidat ehli'nin Allah'ın Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem)'i kınayanların -Allah soylarını kuruttu." demiştir.

Allah Resulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) getirdiği çağrışı insanlara açıkça ilan edenlerin:

"Senin -zikrini- anılmanı (kadrini) yücelttik." (el-İnşirah/4) ayetinden bir nasipleri olacaktır.

Kim -insanları- Allah'tan gayrısına çağırırsa o müşriktir.

Gerçek gözle görülen durum bunu doğrulamaktadır.

İnsanlardan bir kısmına insanlar, dertlerini götürüp yanıp yakılsalar da, bunların zararı yararından daha yakın veya mümkündür.

Bu çok geniş bir meseledir, bu konuda çok yazdım ancak bu meseleyi ilim, tecrübe ve duygu yoluyla daha iyi öğrendim.

Hasılı, Allah Azze ve Celle'nin bu mekanda bana ikram ettiği nimetten saymanın imkanı yok. İçinde bulunduğum durum bunun açık bir ifadesidir.

En çok muhtaç olduğum şey, benim cemaatim (kardeşlerim). Dileğim onların mutlulukların, sevincin ve iman lezzetinin hepsine birden erişmeleridir.

Yine dileğim odur ki, Allah onlara bilgisinden pırıltılar bahşedip, kendi yolunda O'na itaat ve cihadla onları en yüce derecelere ulaştırır.

Öyle insanlar tanıyorum ki, onlar bunun kadrini bilmişlerdir. Onlar bunu ancak, "zevk" ve "vecd" yoluyla bilirler. Fakat hiçbir mümin olmasın ki bundan bir nasip sahibi olmasın. Bunun, azıyla çoğuna delil getirilebilir. Bunun gerçek değerini bilmese(ler) bile!

Ben insanların ahvalini biliyorum, inci nerede, inek tersi nerede?

Fakat buna rağmen yine biliyorum ki, Allah Azze ve Celle hüsn-i ihtiyari (seçmesi) ve lütfü ile rahmetinden kendi haline göre Allah'a kulluk edip O'nun yolunda ilmi ve ameliyle cihad edecek ve gücünü Allah'ın dininin üstün gelmesi için kullanmasına harcayarak kulların olmasına hüküm verecektir. O kulun o zaman gayesi Allah'ın sözünün en üstün olması olacak. Sevgisi, nefreti, düşmanlığı, övgüsü ve kınanması sadece Allah için olacaktır. (*)

Mutlak hidayet sahibi olan Allah, insanları hidayetine erdirir. Herkes her zaman onun hidayetine muhtaçtır.

Bunda kendisine uyulacak en faziletli kişi Allah'ın Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem), O'ndan sonra da O'na en güzel şekilde

uyanlardır. Allah Resulünü (sallallahu aleyhi ve sellem) örnek almak, ancak "iman", "yakın" ve "cihad" ile olur. Allah Azze ve Celle de öyle buyurmadı mı?

"Mü'minler ancak, Allah'a ve Resulüne İnanan; sonra (imanlarında) şüpheyeye düşmeyen Allah yolunda mallarıyla, canlarıyla cihad edenlerdir. İşte (imanlarında) sâdık (doğru) olanlar onlardır." (el-Hucurat/15)

Allah Azze ve Celle bu ayette mü'minin sahip olması gereken üç haslete işaret etmiştir.

Birincisi: Allah ve Resulüne (sallallahu aleyhi ve sellem) iman etmek.

İkincisi: Bundan sonra şekke kapılmamak, inandığına derin bilgiyle bağlı olmak ve sebat göstermek.

Yakın bilgi "Rayb" (şekke) aykırı bir kavramdır.

"Rayb" iki kısımdır:

a - İlmin eksikliğinden ötürü oluşan "şek" diğeri insanın kalbinde oluşan "çatışma ve huzursuzluk" her iki durumda imanının azlığından - zayıflığındandır- iman için kalp ilmi zaruridir. İnsanın her azasının bilinmesi için ilme gerek yoktur. Kalbin ameli veya basireti, sebatı (huzuru) sükuneti, tevekkülü, ihlası ve Allah'a olan "inabeti" (yönelişidir.) Bu meselelerin hepsi Kur'an-ı Kerim'de zikredilmiştir.

"Rayb" hareket anlamına gelir. Allah Resulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) hadisinde buna değinilmiştir. Hareketsiz duran bir ceylanı gördüğünde onu kimse hareket ettirmiyor (korkutmuyor) anlamında "rayb" sözcüğünü kullanarak ifade etmişti. Bir hadislerinde; (Hüseyn (r.a.) rivayeti):

"Seni şekke düşüren şeyi bırak, şekke götürmeyene yapış." buyurmuştur. Zira doğruluk kararlılık, yalan ise "şek" tir. Doğru kişi kalbi huzursuz olmayan kişidir. Yalancının ise kalbinde sürekli bir çalkantı ve huzursuzluk vardır.

Araplar sakın ve hareketsiz suya "Yakîn" derler.

Mü'min kalbi hep mutmaindir, içinde "Rayb"a (şekke) yer olmaz. İşte bu Allah Azze ve Celle'nin:

"Mü'minler ancak, Allah'a ve Resulüne inanan, sonra (bu imanda)

şüpheye düşmeyen, Allah yolunda mallarıyla canlarıyla cihad edenlerdir. İşte (İmanlarında) sadık -doğru- olanlar onlardır." (el-Hucurat/15)

Buhari ve Müslim'de Sâ'd b. Ebî Vakkas (r.a.)'ın rivayet ettiği bir haberde:

"Allah'ın Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) bazılarına atâ'da (bağışta) bulunup, -onların arasında- bana onlardan daha sevgili olan birisine bir şey vermedi.

"Ey Allah'ın Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem):

Filandan ne haber? dedim... O (sallallahu aleyhi ve sellem);

"Allah'a yemin ederim ki ben onu mü'min olarak görüyorum" dedikten sonra;

"Ancak ben bir adama, O'ndan başkası, bana daha sevimli olduğu halde -ganimetten pay veririm- bunun da hikmeti Allah'ın O'nu (rıza göstermemesinden ötürü) cehenneme atmasından korktuğum içindir." dedi.

"Me'sur.... dua'da Allah'ın Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem):

"Allah'ım bize kendi katından öyle bir korku bahşetki, bizimle sana isyan etmemizin arasına girip bizi korusun."

İmam Ahmed'in Müsned'iyle et-Tirmizî'nin Camiinde Ebu Bekre (r.a.)'dan rivayetiyle gelen bir hadis-i nebevide:

"Allah katından hiç kimseye yakîn ve afiyetten daha hayırlı birşey verilmemiştir. Onu Allah Subhaneh-u ve Teala'dan isteyiniz!" denilir.

Bunun için Ebu Cafer el Bakır ve selef-i salihinden bazıları:

İslam büyük bir daire, İman da onun içinde bir dairedir. Mesela kul zina ettiğinde iman dairesinden çıkıp İslam dairesine girer.

(Müslim ve Buhari) de -mütevâtir olarak rivayet edilen sahih bir hadiste- Allah'ın Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem)

"Zani zina ettiği zaman mümin değildir. Hırsız çaldığı zaman mümin değildir." buyurmuşlardır...

Bu alimlerin en zahir olan kavlidir. Biz müslüman olduk deyip

kalplerinde imanın -tam- olarak yerleşmediği Araplar ve benzeri müslümanlar yaptıkları salih amellerden dolayı ecir sahibi olurlar.

"Eğer Allah'a ve Resulüne itaat ederseniz sizin amellerinizden hiçbir şeyi eksiltmez." (el-Hucurat/14)

Onlar ne kafir ne de münafık değildir. Bunlar henüz imanın gerçek olgunluğuna ulaşamamışlardır. Allah'u Teala ayet-i kerime'de onların kamil iman sahibi olmadıklarını belirtmiştir. Velew ki iman dairesine de girmiş olsalar.

Tıpkı Allah Azze ve Celle'riin:

"...Mü'min olan bir köle azad etmesi..." (en-Nisa/92) ve

"Ey iman edenler namaza. kalktığınızda yüzlerinizi ve ellerinizi dirseklerinize kadar yıkayınız." (el-Maide/6) buyurduğu gibi.

*

Bundan amacımız Cemaatteki kardeşlerimize Allah Azze ve Celle'nin burada bize ihsan ettiği nimetlerinin her zamankinin çok üstünde olduğunu haber vermektir.

Allah'a hamdolsun, O'nun nimetlerinin bolluğu içinde yaşıyoruz. Velew ki cemaatle bizzat karşılaşma faziletinden mahrum olsak bile. Ben gece gündüz onların hakkı olarak omuzlarımda bulunan sorumluluk için Allah'a yalvarıyorum.

Bundan kasdım Allah'u Teala'nın onlara karşı olan muamelesinde Allah'a yaklaşımdır.

Cemaatten her kardeşimden istediğim, Allah'tan korkarak O'nun yolunda cihad etmesidir. Bu kardeşin de, diğerlerinin de davette Allah ve Resulü'nün emrettiklerine bağlılığı derecesindedir.

"Allahım, mümin erkek ve kadın, müslüman erkek ve kadın kullarını bağışla. Onların kalplerini birleştir. Onların aralarında olan çekişmeleri ıslah et. Onları Sen'in ve onların düşmanlarına karşı üstün kıl. Onları kötülüklerin açığı ve gizlisinden koru!"

Allah'ım Kitab'ına ve Din'ine ve mümin kullarına yardım et. Allah'ım, insanları Sen'in dininden alıkoyan ve senin dinini değiştiren kafirlere ve münafıklara azap et!

Allah'ım mücrim kavimlerden geri çevrilmeleri mümkün

olmayanların üzerine azabının en şiddetlisini indir!

Ey bulutları gezdirip yürüten, kitabı indiren, onları depremin sarsdığı gibi sars ve bizi onlara üstün kıl."

Rabbimiz bize yardım et bize düşman olanları bize üstün değil, bizi onlara üstün kıl. (Dua özetlenerek alınmıştır.)

Bizi, bize karşı azgınlık yapanlara karşı yücelt! Rabbimiz bizi sana gönülden bağlı fedakar şakir kullarından eyle!

Rabbimiz tevbemizi kabul et, ve bizi günahlarımızdan- temizle. Kıyamet günü hüccetimizi sabit kıl, dillerimize hakkı söylet ve doğrult ve sinelerimizin kirini gider!"

Sünneti üstün kılan, bid'at ehlini alçaltan Allah'a hamd, Muhammed'e (sallallahu aleyhi ve sellem) ve O'nun ashabına salat ve selam olsun!"

بسم الله الرحمن الرحيم

Yedinci Mektup

İbn Teymiyye İskenderiye'den ayrılışından sonra bu mektubu Şam'daki ailesine göndermiştir. (Muhammed el-Abde'nin yayınladığı mektuplar, sh:38,39)

Biliyorsunuz ki biz Allah'a hamd olsun, O'nun izniyle burada bol bir nimet ve he rgün yenisine şahit olduğumuz ilahi ayetlerin geniş bereketi içindeyiz. Böyle olacağı asla kimsenin aklına hayaline gelmezdi. Allah'a pek güzel, temiz mübarek hamdler olsun.

Hak her zaman bir üstünlük, yücelme ve artış içerisindedir. Batıl ise sürekli olarak alçalmada, düşmede ve yok olmada. Allah -burada- hasımların boyunlarını kırdı ve kudreti önünde eğdirdi. Muhaliflerimizi Allah-u Teala öyle bir hale getirdi ki burada bunu izah etmeye kalkışırsak çok uzar.

Biz burada onlarla olan tartışma ve görüşmelerimizde, İslam'ın, Sünnetin izzeti, batıl ve bid'atin hezimete uğratılması için bazı şartlar

koştuk. Hemen hemen hepsi bu şartları kabul ettiler. Onlarla bu konuda davranışları bu yönde Salim olmayıncaya kadar şartlarımızda ahidleşme yapmadık.

Onların sadece söz vermelerine inanmadık ve bizden istediklerini de şartlarımıza göre amel etmelerine bağladık ki halkın tamamı arasında İslam'ın ve Sünnetin izzeti yayılsın ve iyilikler, kötülükler silsin.

Daha bunun gibi İslam'ın izzetine vesile olacak ve Allah'ın kullarına ikramda bulunduğu nice olaylar oldu. Bunları da yine uzatmamak için yazmaktan, sarfi-nazar ediyoruz.

Size daha önce yazdığım mektupta kiliseler hakkında yazmış olduğum bir risaleyi istemiştin. Bu benim el yazımla yazdığım bir risaledir. İnşallah onu bana gönderirsiniz.!

Bu konuda şeyh Cemaluddin el-Mizzi'den yardım isteyebilirsiniz. Çünkü kitapların içinden neyi nasıl bulup çıkaracağını o çok iyi bilir. Yine buna Kadı Ebu'l-Hüseyin'in el yazması, Bunun tamamı on bir cilttir. Eğer hepsini gönderemezseniz baştan bir, iki veya üç cildiyle, Ebu Yala'nın talikini gönderiniz. Allah'ın selam, rahmeti ve bereketi üzerine olsun!

بسم الله الرحمن الرحيم

Yedinci Mektup

İbn Teymiyye bu mektupla Emr-i bi'l-Ma'ruf ve nehy-i ani'l-Münkeri ve bunun yapacak insanların sahip olması gereken ilmi ve ahlaki temel prensiplere parmak basar. (el-Fetava, c. 28, sh: 121-171 (den özetle)

Ahmed b. Teymiyye'den Müslümanların Sultanı ve mü'minlerin işlerinin emiri Allah'ın dininin uygulanması için Allah Resulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) "ümme" üzerindeki naibine...

Müslümanların dünya ve ahiret işlerini ıslah etmede dinin zahir ve "batın" tüm gereklerini ikame etmede Allah'ın size yardımcı olsun!

ki Allah Azze ve Celle'nin:

"Kendilerine yeryüzünde güç verip hakim kıldığımız (o kimseler) namazı ikame ederler, zekatı verirler, emr-i bil maruf ve nehy-i anil münkerde bulunurlar, (onların) işlerinin sonu, Allah'ın irade ve takdirine kalmıştır." (el-Hac/ 41)

Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem):

"Kıyamet günü Allah yedi kişiyi kendi gölgesinden başka gölgenin olmadığı gün gölgeler (Bunlar);

- Adil İmam,
- Allah'a ibadetle yetişen genç,
- Güzellik ve mevki sahibi bir kadının kendisine çağırıp o kadına "ben Allah'tan korkarım" diyen kişi,
- Mescidd'en çıktıktan sonra, tekrar mescide dönmek için kalbi mescidlere bağlı olan kişi,
- Allah için birbirilerini sevip biraraya gelen ve -yine- bunun için birbirinden ayrılan iki kişi
- Sadaka verirken sağ elinin verdiğini sol elinin bilmediği kişi -bir de-
- Yalnız başına kalınca Allah'ı zikredip ağlayan kişi."

Allah Azze ve Celle Sultan hakkında kendisine yapılan duaları kabul etmiş ve bir başkasına vermediği faziletli Ümmetin kalbinde şehadetiyle kendilerine vermiştir.

Kendisine yardım için ancak Allah'tan yardım istenir. Zira o kulları arasında Allah'ın yardımına en çok muhtaç olandır.

Allah Azze ve Celle kitabında:

"Sizden iman edip, Salih amel işyelenleri onlardan öncekileri yeryüzünde halife (kendi hükümlerini uygulayıcı) kıldığı gibi halife kılacağım vaad etmiştir." (en-Nur/55)

Sultan'ın kurtuluşu, bilsin ki Kur'an ve Allah Resulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) sünnetinden başka hiçbir yola uymamak ve insanları da buna davet etmektedir. Çünkü Allah Azze ve Celle

Temkin Ehlinin kurtuluşa ermesini dört şeye bağlamıştır.

- 1 - Namazı ikame etmek,**
- 2 - Zekatı vermek,**
- 3 - Emr-i bil-maruf ta bulunmak,**
- 4 - Ve nehy-i ani'l-münker'le amel etmek.**

Eğer Sultan, namazları zamanında ve şartları gereğince kılar, memurlarına ve halkın hepsine namazı emreder ve kılmayanları ve tembellik edenleri Allah'ın emrettiği şekilde cezalandırırsa bu rükün yerine getirilmiş olur.

Sonra Sultan bilsin ki O Allah'a muhtaçtır. O'ndan başka kimsesi yoktur. Seherde Allah'a:

"Ey Hayy ve kayyum" olan Allah'ım, Sen'den başka ibadete layık hiç bir ilah yoktur, Sen'in rahmetinle Sen'den yardım diliyorum." derse Allah ona yeryüzünde, Allah'tan bakşasına vermeyeceği güç, devlet ve imkanları verir.

Sultan'ın halka ulaştıracağı her yardımın hayrı, zekat cinsinden bir amel olacaktır. Çünkü insanların yoksulluklarını gidermek ve onların ihtiyaçlarını karşılamak, mazluma yardım etmek, çaresizlerin yardımına koşmak, iyiliği emretmek, kötülükten alıkoymak -ki bu Allah ve Resulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) emrettiği adalet ve ihsan ile muamele etmektir ülkenin yöneticileri ve ümmetin işlerini yürüten görevlilerin Kitab ve Sünnet'in hükümlerine herkesten daha çok uymaları gerekir. Allah Azze ve Celle'nin haram kıldıklarından, onların sakınmalarını emir buyurmak, münkeri yasaklamak Allah ve Resulü'nün yasakladığını yasaklamış olmak demektir. Ki bu ibadetlerin en büyüğündendir.

Eğer Sultan tüm İslam beldelerinde bu uygulamayı başlatırsa, bunda müslümanlar için Allah'tan başka kimsenin bilemeyeceği birçok dünya ve ahiret hayrı zuhur edecektir.

Allah Sultan'ı sevdiği ve razı olduğu işlerde başarılı kılsın.

Allah'ın selamı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.

بسم الله الرحمن الرحيم

Dokuzuncu Mektup

(Bir soru üzerine yazılan bir fetva)

Emr-i bil-maruf ve nehy-i ani-l münker bu ümmetin özelliklerindendir. Allah Azze ve Celle bu ümmeti, Nebisini (sallallahu aleyhi ve sellem) nitelendirdiği özelliklerle andı.

"Siz insanlar için çıkarılmış en hayırlı bir ümmetsiniz. İyiliği emreder, kötülükten alıkoyar, ve Allah'a iman edersiniz." (Al-i İmran/110)

Bundan ötürü Ebu Hureyre (r.a.):

"Siz insanlardan yine insanlar için çıkarılmış en hayırlı bir ümmetsiniz. İnsanları cennete girdirmek için onları prangalar ve zincirlerle tutar getirirsiniz." derdi.

Diğer ümmetler herkese, her iyiliği emredip onlara her tür kötülükten alıkoymadılar ve ne de bunun için cihad etmediler. İsrailoğullarının cihadı -Savaşları- genelde topraklarını düşmanlarına karşı savunmak olmuştur. Yoksa insanları hayra, güzele ve iyiliğe davet için değil.

Bunun için bu ümmetin icmaı hüccettir. Çünkü Allah Azze ve Celle bu ümmetin her iyiliği emredip, her kötülüğü alıkoyduğunu haber vererek bunu doğrulamıştır.

Maruf ve Münker Nedir?

Münkeri nehyetmemin en önemli bir yolu hadlerdir. Hadleri ikame etmek, münkeri inkarın en açık tezahürlerindendir. Öyleyse emir sahipleri (Yöneticiler ve Siyasilerin ve ilim adamlarının) hakkın geneline yönelik yaygın bir emr-i bil-maruf ve nehy-i anil-münker faaliyeti yürütmeleri gerekir. Halka İslam'ın şiarı olan, beş vakit namazı zamanında kılma, sadaka, zekat, oruç ve hac gibi ibadetleri yerine getirmelerini emretmelidirler.

Allah'a, meleklerine, kitaplarına peygamberlerine, ahiret gününe hayrı ve şerriyle kadere iman etmek, dini sadece ihlas'la, Allah için inanıp yaşamak, Allah'a tevekkülde bulunmak, azabından korkmak, Allah'ın hükmüne sabretmek, emrine teslimiyet, doğru sözlü olmak, vaadlerine sadık kalmak, emaneti ehline vermek gibi konularda Ulu'l-emrin ümmetin fertlerine emretmeleri gereken konular arasındadır.

Allah ve Resulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) yasakladığı münkerlerin en büyüğü Allah Azze ve Celle'ye herhangi bir şeyi ortak koşturmasıdır. Allah'tan gayrisine güneş, ay veya meleklerden bir meleğe, peygamberlerden herhangi birine, yahut salih insanlardan birisine ilahlık nisbet etmek bu şirke örnek gösterilebilir.

Allah'ın haram kıldığı bir cana kıymak, insanların mallarını, faiz, kumar gibi batıl yollardan yemek, sıla-i rahimi kesmek, anne babaya zulmetmek, sonradan icad edilmiş olan, Allah ve Resulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) bize emretmediği ibadetleri yapmakta münkerdendir.

Emr-i bi'l-Ma'rufun önemi ve yapılaş şartları:

Bu gerçekleştirilecek vaciblerin en hayırlısıdır. Allah Azze ve Celle:

"Hanginiz amelce daha iyidir diye sizi imtihan edecek." (el-Mülk/2)

Fudayl b. İyad'ın (r.a) dediğine göre bu;

"amelin en ihlasla ve en doğruca yapılanıdır"

Amel halis olup doğru olmazsa kabul edilmez.

Amel hem halis, hem de doğru olursa o zaman kabul edilir.

Amelin halis olması, Allah için olması, Sevab (doğru) olması da Sünnet üzerine olmasına bağlıdır. Bunun için Ömer İbnul-Hattab (r.a.) duasında:

"Allahım tüm amelimi salih kıl ve o amelimi Senin rızan için, halis eyle ve o duamda Sen'den başkasının (rızasını veya yardımını) dilemek gibi hiçbir şey koyma!..."

Bu sahih olan her amelin haddi olunca, "emr-i bi'l-maruf ve nehy-i ani'l-münker" yapacak kişinin önce buna kendi nefsinde başlaması gerekir.

Bu insanın ilmi ve ameli "fıkıh" ışığında olmadıkça "salih" olamaz. Tıpkı bu konuda Ömer b. Abdülaziz'in dediği gibi:

"Kim ilmi olmadan Allah'a kulluk etmek isterse ifsad ettiği ıslah edeceğinden daha fazla olur."

Muaz b. Cebel'in (r.a.) rivayet ettiği bir hadis-i şerifte Allah'ın Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem):

"İlim amelin imamıdır, amel ona uyar." buyurmuştur.

Öyleyse Maruf ile Münker arasında ki farkı anlayabilmek için mutlaka ilme gerek vardır. Bu ilmin yararının olması için de güzel ahlak sahibi ve sabırlı olmak gerekir. Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem):

"Rıfk (güzel huy ve vakar) hangi şeyde bulunursa onu süsler, şiddette hangi şeyde olursa ancak onu kötüler." buyurmuşlardır.

O halde mutlaka yumuşak huylu, sıkıntılara karşı sabretmek gerekir. Zira bu yolda insanın başına eza ve cefanın gelmesi kaçınılmazdır. Eğer "emr-i bil-maruf ve nehy-i ani'l-münker" yaparken; güzel huyluluk ve yumuşaklıkla hareket etmezse ifsad edip bozduğu, ıslâh edip tamir ettiğinden daha çok olabilir.

Lokman (a.s.) oğluna öğüt verirken:

"İyiliği emret, kötülükten alıkoy. Başına geleceklerde sabret. Çünkü bu, işlerin en güçlü bir şekilde sağlamlaştırmandır." (Lokman/17)

Bundan dolayı Allah Azze ve Celle Peygamberlerine -ki onlar emr-i bil-marufun ve nehy-i ani'l münkerin imamlarıdır- sabrı tavsiye etmiştir.

"Ey bürünüp sarıyan kalk insanları uyar. Rabbini büyük tanı ve elbiseni temizle, kötü şeyi terket. Yaptığın şeyi çok görüp başa kakma ve Rabbin için sabret." (el-Müddessir/1-7)

Allah Azze ve Celle insanlığa "risalet" ayetlerini "inzar" (korkutma ve ahiret günün haber vermekle) açmış ve bu ayetleri "Emr-

i bil-maruf" ve "sabırla" sona erdirmiştir.

Gerçekte "inzâr"ın kendisi, "Emr-i bil-ma'ruf" ve "nehy-i ani'l-münker"dir.

"Emr-i bil-ma'ruf" yapacak olanlarda mutlaka şu üç sıfatın (özelliğın) bulunması gerekir;

1 - Yumuşaklık, esneklik,

2 - Sabır ve

3 - İlim.

Yumuşaklık ve esneklik ve güzel huyluluk "Emr-i bil-ma'ruf" yaparken, ondan sonra da "sabır" gelir.

Selef-i salihinden rivayet edilen meşhur bir haberde:

"Emr-i bil-ma'ruf ve nehy-i ani'l-münker"i yapacak olan kişi ancak emrettiğinde ve yasakladığında fıkıh sahibiyse bunu yapabilir. Emrettiğinde yumuşak, yasakladığında yumuşak, emrettiğinde şefkatli yasakladığında da şefkatli olması gerekir" denilmiştir.

Bilinsin ki bu saydığımız özelliklerle, "Emr-i bil-ma'ruf ve nehy-i ani'l-münker" de bulunmak istemek insanın nefsine zor gelen şeylerdendir. Bazıları bu özelliklerin bir kısmının veya hiçbiri olmadan da bunu yapılabileceğini düşünüyorsa, sadece su-i zan ediyordur.

"Emr-i bil-ma'ruf"un terki Allah'a isyandır. Bir isyandan diğer isyana geçiş "Emr-i bil-ma'ruf"u terketmekten de daha büyük bir günahdır.

Allah'ın kitabında ayetleriyle bize bildirdiği kadarıyla hepimiz, Allah'a isyanla işlenen günahların felaketlerin, itaatin de nimetlerin artmasının sebebi olduğunu biliyoruz.

Allah'u Teala; bizden önce geçmiş olan Nuh, Ad, Semud, Lut, Medyen ehli ve Firavun'un kavmini işledikleri günahlar ve isyanlardan dolayı onları nasıl cezalandırdığını ve ahirette de kendilerine nasıl acı bir azap hazırladığını haber verdi. Bunu, en-Naziat, el-Müzemmil, el-Hakka, el-Kamer ve Ğafir surelerinde çok açık bir şekilde görürüz.

Küfür, fık, isyan kötülüklerin ve düşmanlıkların sebebidir. Kişi ve cemaatler "Emr-i bil-ma'ruf ve nehy-i ani'l-münker" görevini terkederler veya bunun karşısında susmayı yeğlerlerse hepsi

günahkar olurlar. Bunların münkerle amel olanlar tavırlarını yanlış olan bir davranışla eleştirenler de hakeza aynı şekilde günahkar olurlar. Böylece Müslümanlar arasında bölünme, ayrılık ve kötülükler doğmaya başlar. Bu nedenle, başlayan fitne ve kötülükler eskisinden de kötü ve acı sonuçlara götürür. Kim Müslümanlar arasında eskiden olmuş olaylara bakarsa, bunun en büyük sebeblerden birisi olduğunu görecektir. Ayrıca ümmetin emirleri, alimleri, sultanları ve ileri gelenleri arasında cereyan etmiş olan üzücü olayların da temelinde gerçekte bu sebep yatar.

بسم الله الرحمن الرحيم

Onuncu Mektup

Bu mektubu İbn Teymiyye Moğolları Şam'dan çıkarmak için gelen orduyla Mısır'dan Şam'a geldikten sonraki ilk tutuklanış sırasında yazmıştır. Bu mektubun Maliki kadılarından "İbhul-Ehnaî el-Maliki" ye:

"Üç Mescide ancak ziyaret için gidilebileceğini" söyleyen hadis-i nebevi üzerine gündeme gelen tartışmalara ışık tutucu bir mahiyette yazılmışta:

İbn Teymiyye akaidi konulardaki bid'atlerle mücadele etmeyi tıpkı Moğollara karşı verilen cihad niteliğinde görür.

(el-Fetava: (1) c. 28, sh: 47-48, (1) sh: 30, el-Uku'd ed-Durriye, sh: 328.)

-1-

Allah'a hamd ve şükür olsun. Biz burada O'nun her-gün artan nimetleri içindeyiz. Özellikle kitapların buradan dışarı çıkması Allah'ın bize verdiği en büyük nimetlerdendir. Ben bu kitaplardan yararlanmanız için dışarı çıkarılmalarına çok gayret ettim. Onlar "el-İhnaiye" adlı risalemin dışarı çıkarılmasına engel oldular. Allah Azze ve Celle bütün kitaplarımı yine onların eliyle dışarı çıkardı ve bizimle mücadele edenlerin bu kitap ve risaleleri görüp okumalarını

kolaylaştırdı.

Gerçekte bu yazdığımız meseleler birçok insanın meçhulüydü. Bu meseleler gündeme gelince, niyeti Allah için olanlara büyük yararlar sağladı. Niyeti batıl olanlara karşı da hüccet olarak kalmaya devam edecektir.

Ben yazdıklarımı insanlardan saklanıp gizlenilmesi için yazmadım. Velew ki sevilmemiş bile olsa. Cevaplarımızın yazılı olduğu evraklar geldi. Allah'a hamdolsun ben iyiyim, gözlerimin de durumu eskisinden çok daha iyi. Biz sayılamayacak kadar nimet içerisindeyiz.

En güzel hamdler Rabbimiz olan Allah'adır.

Bir kimsenin başına gelen zarar ancak onun işlediği günahlardandır. Allah Azze ve Celle:

"Sana bir iyilik gelip ulaşırsa bu Allah'tandır. Başına gelen bir kötülük de -senin- nefsendendir..." (en-Nisa/79)

Kula gereken daima Allah'a şükredip O'na hamdetmek ve günahlarına istiğfarda bulunup tevbe etmektir. Şükür nimeti artırır, istiğfar Allah'ın göndereceği intikam alıcı azabı uzaklaştırır. Allah'ın kulu hakkında verdiği hüküm onun hakkında hayırlı olandır.

Kendisini sevindiren bir şeyle karşılaşır -Allah'a-şükreder. Üzücü bir şey başına gelirse sabreder. Her halükârda başına gelen onun için hayırlıdır, hayra vesiledir.

Allah neyi dilemişse hayır, rahmet ve hikmet ondadır. Allah Azze ve Celle kitabında:

"Babasını ve annesini tahtın üzerine çıkarıp, oturttu ve (hepsi) ona (kavuşmalarından ötürü) secdeye kapandılar. Yusuf dedi ki: Ey babacığım, işte önceden gördüğüm rüyamın te'vili. Rabbim onu gerçek kıldı ve bana ihsanda bulundu; beni zindandan çıkardı. Şeytan benimle kardeşlerimin arasım bozduktan sonra (Allah) sizi çölden (buraya) getirdi. Şüphesiz Rabbim dilediği için çok lütuf sahibidir. Çünkü o çok bilici ve çok hikmet sahibidir." (Yusuf/ 100)

-2-

Allah'ın selamı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun. Allah'a

hamdolsun biz O'nun nimetleri içinde yaşıyoruz. Allah Azze ve Celle işlemiş olduğu her şeyi "İslam"ın üstün olması için yapıyorlar.

"(Allah'a) ortak / şirk koşanlar hoşlanmasalar da. Resulünü hidayetle gönderip, Hak dini tüm dinlerden üstün kılmak isteyen O'dur." (et-Tevbe/33)

Allah Azze ve Celle'nin Sünnetindendir. Dinini izhar etmek (yayıp üstün kılmak) istediğinde, dinine karşı çıkacak olan kimseleri dininin karşısına diker. Sonra "Hakk"ı kendi Kitabı'yla ikame edip, Hakk'ı batılın üzerine bir ok gibi fırlatır ve batılın beynini darmadağın eder. Hizbu's-Şeytan'ın yaptıkları, Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) dinine muhalefet etmekten de öte, tüm peygamberlere, İbrahim, Musa, İsa (Allah'ın Selamı Onların üzerine olsun) karşı gelmektir.

Onların tüm arzuları, Hizbullah'ın davranışlarının, düşüncelerinin sadece hitabeler ve ilmî münazaralarda sıkışıp kalması ve kitap halinde Müslümanlara ulaşmamasıydı. "el-İhnaiye" adlı risalemizin Müslümanlar arasında yayılması onların yüreklerini korkuyla sarstı. Allah-u Teala, onlar istemedikleri halde onları bu davada bizim için seferber etti. Onların dileği, bu risalenin ayıbını ve eksikliğini ortaya çıkarmaktı. Bilakis karşılırlarına aleyhlerinde hüccet olacak deliller çıkıyordu. Din de -yani- Şeriatta -Allah'ın izniyle- herhangi bir ayıbımızı bulamadılar.

Bütün iddiaları Allah'ın bazı kullarından sadır olmuş bazı fermanlara bizim muhalefet etmiş olmamızı(*) bu mahluk (kul) Allah ve Resulü'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) muhalefet ettikten sonra kim olursa olsun emrine (yönetimine) itaat edilmesi caiz değildir.

(Sultan'ın kararını kastediyor. Zira Sultan "Talak" ve "Şedd-i RihaI (üç mescidin dışındaki mescidlere ziyarete gitmek)" ve "kabir ziyareti" hakkında fetva verilmesini yasaklayan bir ferman yayınlamıştı.)

Böyle hareketlerden ötürü (Sultan'a itaat etmemeyi kastediyor.(çev.) yeni bid'atler çıkar diyenlerin sözlerinin fesadını basiret sahibi olan herkes kolayca anlar ve bilir ki gerçek bunun aksidir.

Bu başlı başına önemli bir konuma sahip olan bir meseledir.

"Onun haberini bir süre sonra (mutlaka) öğreneceksiniz." (es-

Sa'd/88)

Onlar (muhaliflerimiz) "el-İhnaiye" adlı risalemizin gerisini de getirmemizi istemekteydiler. Halbuki onların ilim öğrenmiş oldukları kaynaklarda "el-İhnaiye" de olanın kat kat fazlası ve onların dillerini susturacak gerçekler var. Bunların yaptıkları cehaletlerinden başka bir şey değildir. Başlarını içinden çıkacağını bilmedikleri büyük bir belânın içine soktular. Mesele size ulaşandan da daha büyük. Rabbimiz'e hamdolsun biz O'nun yolunda büyük bir cihad vermekteyiz. Bizim bu cihadımız. Kazan Han'ın yanında Cebeliye, Cühemiye ve Ittihadıye fırkaları ile yaptığımız cihad gibidir.

Bu bize ve insanlara Allah'ın büyük nimetidir fakat insanların çoğu bunu bilmezler.

بسم الله الرحمن الرحيم

Onbirinci Mektup

Mektuptan anlaşıldığı kadarıyla İbn Teymiyye Mısır'da ilk hapishaneye atılışından sonra bu mektubu yazmış. İbn Teymiyye'nin ilk tutuklanış tarihi 705 Hirci yılıdır. Ancak Kahire'de ki Sultanın yardımcısı Onu orada alıkoyar.

İbn Teymiyye bu mektubunda, "Tevhid" "Takva" ve "Kardeşlik Hukuku" gibi konulan işler. Ayrıca Sakinlerin sorumluluklarına değinir. Mü'min insan alimlerin Rabbani olanları ile İslamı hayatın daha iyi anlaşılacağını vurgular. Müminler ancak Allah'ın rızası için bir araya gelir ve ancak yine onun rızası için ihtilaf edebilirler.

(el-Fetava: c. 28. sh: 50-57. Şeyhul-İslam İbn Teymiyye, İbrahim b. Ahmed el-Feyyani, sh: 39-44.)

Allah'a hamd. O'nun Resulü'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) salat ve selamdan sonra;

Allah Azze ve Celle bana öyle büyük nimetlerini ve acaib ayetlerini gösterdi ki; bu ayetlerin gereği olarak, Ona çok büyük şükrande itaat edip sebat içerisinde -güzel bir sabırla sabrederek,

emirlerini yapmak -bize- vacib olmuştur. Zira rahatlıkta kuldan istenen sabır, zorlukta iken istenen sabırdan daha büyüktür.

"Biz insana rahmeti (mizden) verip sonra o rahmeti ondan çekip aldığımız da O (ansızın) ümitsiz ve çok inkar eden birisi olur."

Ona, dokunan bir zarardan sonra nimetlerimizi tattırınca, şöyle der; (Artık) kötülüklerimden hiçbirşey kalmadı, der ve sevinçle övünen birisi olur."

Ancak, sabredip salih ameller işleyenler (böyle yapmazlar) İşte onlar için bağışlanma ve büyük bir mükafat vardır." (Hûd / 9,10,11)

Biliyorsunuz, Allah Azze ve Celle bu davada; dininin nusretine vesile olacak, sözünün yücelmesi, hizbinin muzaffer olması ve dostlarının izzet bulup. "Ehli Sünnet vel-Cemaat'ın" güçlenmesi, "ehli bid'at ve dalalet fırkası" nın zelil olması için bize çok büyük bir ikramda bulunmuştur. Sizin inancınızda kabul ettiğiniz ve bununla beraber Sünnet'i savunmanız, hidayet ve zafer kapılarının daha da açılmasına, harikulade delilleri ve gerçeklerin, önü ardı gelmeyecek bir biçimde Allah'ın kullarına zahir olmuştur.

İnsanların Sünnete büyük bir şevkle yönelmelerine vesile olmuştur. Bununla beraber daha nice şükürle karşılanması gereken büyük nimetler var. Bunun sabırla karşılanması gerekir. VeleVKi bu, rahat da olsa.

Biliyorsunuz öyle büyük temel kaideler vardır ki, kalplerin telifi, sözün birliği, insanların arasını ıslah etmekle beraber dinin cümlesinden sayılır.

Allah Azze ve Celle;

"Allah'tan korkun ve aranızda ki şeyleri ıslah ediniz." (el-Enfal/1)

"Allah'ın ipine sımsıkı sanlın, fırkalara ayrılmayın." (Al-i İmran/103)

"Kendilerine açık ayetler geldikten sonra bölünüp, ayrılığa düşenler gibi olmayın. İşte onlar için büyük bir azab vardır." (Al-i İmran/105)

Cemaat olmayı, birlik olmayı emredip ve ayrılığı yasaklayan buna benzer daha birçok (Kur'an ve Sünnet) nassı vardır.

Bu gerçeğin sahipleri, cemaat ehli olmaya layık olanlardır. Nasıl

ki cemaatten ayrılanlar "fırka" ismi almaya layıklarsa.

Sünnet'in aslı Allah'ın Rasulü'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) itaat etmektir.

Müslim'in Ebu Hureyre'den (r.a.) rivayet ettiği bir hadis-i şerifte, Allah'ın Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle söylemekte:

"Allah sizin için üç şeye razı olur;

- Ona ibadet etmeniz, Ona hiçbir şeyi ortak koşmamanız ve
- Allah'ın ipine topluca sarılıp fırkalara ayrılmamanız ve
- İşlerinizin başına gelenlere nasihatta bulunmanız."

Yine sünen kitaplarında Zeyd b. Sabit ve Abdullah b. Mesud'un rivayet ettikleri bir hadiste de Allah'ın Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurur:

"Allah bizden bir hadis duyup o hadisi duymayana, ulaştırmanın yüzünü Cennet nimetlerinin sevinciyle aydınlatsın. Nice fıkıh taşıyan adam var ki fakih değildir ve nice fıkıh taşıyan onu kendinden daha fakih olana taşır"

"Üç şeyde müminin kalbine hiyanet duygusu sirayet etmez (usanmaz). Allah için amelini halis kılmak, Ulu'l emre nasihatte bulunmak ve müslümanların cemaatine katılmak. Çünkü onların duaları kendilerini kuşatmıştır."

Yani müslümanın kalbi bu güzel özelliklerden hiç birisine karşı kin ve soğukluk duymaz. Aksine müslümanın kalbi bunu sever ve buna razı olur.

Bu gerçeklerin ilki, -Allah sizden razı olsun- benim hakkımda bildiklerinizdir. Ben hiçbir zaman ve asla müslümanlardan arkadaşlarımız bir yana, hiçbir kimsenin bütün kalbimle ve gerçekten de eziyet görmesini sevmediğim gibi, kalbimde -müslümanlardan- herhangi birisi için de hiçbir kin ve kınama duygusu beslemiyorum.

Aksine, ben müslümanları layık oldukları tüm sevgi, saygı ve takdirde hem de eskisinden olduğundan daha çok seviyorum. Herkesin hesabı kendi haline göredir.

İnsan ya müctehiddir, veya doğru ya da yanlış ictihadda bulunabilen biridir. Birincisi ictihadının doğruluğundan ötürü , diğeri

ise ictihad etmekten dolayı ecir aldığı gibi, hatası bağışlanmıştır.

Üçüncüsüne gelince; Allah bizi ve tüm müslümanları bağışlasın, dileriz. Bunun için, bu temel prensibe uymayan aykırı söz zeminini ortadan kaldırmak istiyoruz. Örneğin, filan kusur etti, filan amel etmiyor, filancanın sebebiyle Şeyh (İbn Teymiyye kendisi için söylüyor) eziyet gördü, filanca bu davanın (muhakemenin) nedeni oldu gibi; "ashab" ve "ihvan" için üzücü ve kinci olacak sözleri asla kabul etmiyorum. Bu konuda onları hiç kimsenin üzmesine izin vermiyorum.. "La havle vela kuvvete illa billah"

Bu tür sözler kötü sonucunu, eninde sonunda elbet bir gün sahibine iade eder. Ancak nasihat babından olup Allah'ın bağışlayacağı bir şey olursa, ona diyecek bir sözümüz yoktur. Allah dilerse bağışlar. Çünkü çoklarının geçmiş günahlarını bağışlamıştır.

Yine biliyorsunuz ki şimdi Mısır'da olduğu gibi bir zamanlar Şam'da da "ashab" ve "ihvan" hakkında söylenen ağır sözler, kötü ithamlar asla, bu saldırılara uğrayan kardeşlerin değerinden bir şey alıp götürmez.

Bizden hiç kimse için, ne bir tavır değişikliği ve ne de herhangi bir biçimde hınç besleme yoktur.

Belki o kardeş bu tür ağır sözlerle töhmet altında bırakılıp taarruzlara uğrarken, değeri daha artıyor ve daha çok sevilir.

Ancak, bu gibi olaylar müslümanların maslahatı için zaruridir.

Mümin mümin için birbirini yıkayan iki el gibidir.

Bazan olur ki eldeki kir ancak biraz sert bir hareketle çıkabilir. Yalnız bu sertlikle beraber temiz ve yumuşak olmayı da unutmamalıyız. Ve yine biliyorsunuz ki, hepimiz "Birr" ve "Takva" üzere yardımlaşmakla mükellefiz. Bizim öncekinden de daha canla başla birbirimize yardım etmemiz artık vacib olmuştur.

Kim Mısır'da (şimdilik) veya Şam'da kendisine karşı takınılan sert ve kinci tavırlardan dolayı, kendisi de, aynı tavrı takınır ve kinci olursa, bilirsinki bunu yapanın kendisi hatalıdır. Kim mü'minlerin birbirleriyle yardımlaşmak ve dayanışmak gibi, salih amellerde cimrilik ettiklerini düşünüyorsa o zanda bulunmaktadır. Ve: "Şüphesiz, ki zan hiçbir zaman hakkın yerini tutmaz." (Yunus/36)

Kim cemaatimizden gözden kaybolmuş, veya bugün Mısır'da

yanımıza gelmişse; bilmiş olsun ki o öncesinden de daha çok kalbimizde büyük bir sevgi ve saygıya sahiptir.

Biliyorsunuz ki insan sadece bu davada değil, diğer meselelerin bir çoğunda da olayları yorumlamakta ihtilafa düşer. İman ehlinin de böyle farklı farklı görüş ve yapıya sahip olmaları olağandır.

Tabidir ki insanoğlunun nefsi şeytanın vesveselerine kapılmaktan kendisini kurtaramaz. Allah Azze ve Celle kitabında;

"Biz emaneti göklere, yere, dağlara teklif ettik, emaneti üstlenmekten kaçındılar ve onu insan yükledi. o çok zalim ve bilgisizdir." (el-Ahzab/72) buyurmuştur.

Ben size bundan öncekilerden daha anlamlı ve daha kapsamlı bir nasihatta bulunmak istiyorum:

Bunu büyük olan kardeşin küçüğe, küçük olana siyasetini belirlemesi için söylüyorum.

Siz bu davada (İmam İbn Teymiyyeye akaidi meselelerden dolayı kendisine iftira edilip, hapse atılmasını kastediyor.) ne kadar, yalan iftira, yersiz zanlar ve bozuk heveslerin rol oynadığını biliyorsunuz. Bunu burada baştan yenilemenin anlamı yok. Söylenenin hepsi yalan ve hakkımızda haksız bir iftiradır. Fakat -Allah'ın izniyle- biz onu hakkımızda bir nimet ve hayır olarak kabul ediyoruz.

Allah Azze ve Celle kitabında;

"İftira edenler sizden bir gruptur, onu sizin için şer hesaplamayın, belki O sizin hakkınızda hayırlıdır. Onlardan herbirisi için kazandığı bir günah vardır. Onlardan kibrinin (nefsinin büyüklüğünün) peşine düşen için çok büyük bir azap vardır." (en-Nur/11) buyurmuştur.

Allah yalancıların iftiralarından bizi temizlemek için nurunu ve burhanını izhar etti. Ben asla bu yalan ve iftiralardan herhangi bir kimseye, kardeşlerimin -intikam alma- duygusuyla üstünlüklerini izhar etmelerini hoş görmüyorum.

Ben onlara hakkımı helal ettim. Ben tüm müslümanlar için hayrı dilerim.

Kendi nefsim için sevdiğim hayrı her mümin içinde seviyorum.

Onlardan yalan söyleyip zulmedenlere hakkım helaldir. Ama

Allah'ın haklarıyla ilgili olan meselelere gelince; Onlar tevbe ederlerse Allah da tevbelerini kabul eder. Yoksa, Allah'ın hükmü onlar hakkında geçerlidir.

Eğer bir insana kötülüğünden ötürü teşekkür edilmesi gerekirse; ben bu davaya sebep olan herkese teşekkür etmek isterim. Çünkü bu dava sebebiyle dünya ve ahiret hayrına vesile olacak çok gerçekler gün yüzüne çıktı.

Ancak Allah Azze ve Celle nimetlerinin güzelliğinden, rahmeti ve şefkatinden dolayı şükre lâyık olandır. O'nun her hükmü müslüman için hayırdır. Sadık niyet sahipleri niyetlerinden dolayı zaten şükran ehlidir. Hakeza, salih amel sahipleri de amellerinden ötürü övgüyü haketmişlerdir. Kötülük ehline gelince, Allah'ın onları bağışlamasını dileriz.

Siz bunun, benim ahlakım olduğunu biliyorsunuz. Durum olduğundan da daha ciddidir. Fakat insanların hakları birbirine bağlıdır. Hepsinin üzerinde Allah'ın hakları vardır. Onlarda bu haklarda Allah'ın hükmüne bağlıdırlar.

Bildiğiniz gibi "ifk" olayında Ebu Bekri's Sıddık, Mistah b. Usase'ye yaptığı yardımı kesmeye yemin etmişti. Bunun üzerine Allah Azze ve Celle şu ayeti kerimeyi indirmişti:

"İçinizde faziletli ve varlık sahibi kimseler akrabaya, yoksullara, Allah yolunda göç edenlere (mallarından) vermeyeceklerine -dair- yemin etmesinler, bağışlayıp hoş görsünler. (Siz de) Allah'ın sizi bağışlamasını sevmez misiniz?" Allah çok mağfiret edici ve acıyıcıdır." (en-Nur/22)

Bu ayet-i kerime inince Ebu Bekr (r.a.) şöyle dedi:

"Evet Allah'a yemin olsun ki Allah'ın beni bağışlamasını istiyorum" deyip Mistah'a daha önce belirlediği yardımına devam etti.

Bağışlama ve ihsan hakkında tüm bu zikredilenlerle beraber Allah'ın elçisini ve kitabı'nı gönderdiği gaye uğrunda "cihad" etmek daha yüce daha hayırlıdır:

"Ey iman edenler sizden kim dininden dönerse (bilsin ki): Allah, sevdiği ve kendisini seven, müminlere karşı alçak gönüllü, kafirlere karşı izzetli bir toplum getirecektir. (Onlar) Allah yolunda cihad ederler ve kınayanların kınamasından korkmazlar. Bu, Allah'ın dilediğine

verdiği fazlıdır. Allah'ın (lütfü) ve ilmi geniştir." (el-Maide/53, 54, 55.)

Hamd alemlerin Rabbi olan Allah'a salat ve selam efendimiz Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) ve O'nun ashabı üzerine olsun!...

Velhamdulillahi Rabbil Alemin..

[facebook/ücretsiz İslami e-kıtap indir](https://facebook.com/ücretsiz İslami e-kıtap indir)